

Giới thiệu Học Viện Ma Pháp

Gặp nhau tình cờ rồi quen biết nhau, nhưng có ai nào đâu biết được, lần tình cờ ấy đã thay đổi cuộc đời cô từ khi đó. Cuộc sống mà chính cô cũng không thể nào biết được, nó sẽ mang đến cho mình nhiều thứ đến thế vượt quá cả sự mong đợi.

Nhưng cái giá để khởi đầu cuộc sống mới ấy cũng rất đắt, nó cướp hết mọi thứ của cô chỉ trong vòng một khắc. Đó là nội dung của truyện Học Viện Ma Pháp của tác giả Lakshmi (Mai Tuyết Vân).

Mời các bạn đón đọc nhé.

Bạn đang đọc truyện *Học Viện Ma Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Sự khởi đầu

Buổi sáng đầu xuân rực rỡ nắng vàng, những vũng tuyết còn đọng lại trên bãi cỏ dần dần tan ra dưới ánh nắng ngập tràn. Những giọt nước tan ra từ tuyết ngấm vào lòng đất, hòa cùng một dòng chảy với mạch nước ngầm, chảy ra con suối dưới kênh rạch. Nước suối chảy va vào những hòn đá cuội tạo nên những tiếng: “Róc rách, rách rách.” Vui tai, báo hiệu mùa đông lạnh lẽo đã trôi qua nhường chỗ cho mùa xuân ấm áp quay về.

Trên đồng cỏ hoa oải hương tím biếc, một chiếc thảm rực rỡ được trải ra dưới bóng cây tùng đồ sộ xuống. Mạ treo trên thân cây tùng sần chắc lại là một chiếc xích đu làm bằng gỗ và dây thừng xinh đẹp. Có hai người đang ngồi trên tấm thảm ấy, yên tĩnh hòa mình cùng với không khí vừa se lạnh vừa ấm áp của tiết trời đầu mùa.

“Lavender, cậu thích hoa gì?” Dan từ bỏ việc đọc hết quyển sách trên tay, quay sang hỏi cô bạn của mình.

“Cậu đang giả vờ gì vậy? Cậu đặt tên cho tớ là gì?” Cô bé không rời mắt khỏi quyển sách dày, nhướn đôi lông mày lên trả lời cậu.

“Tớ đặt tên cho cậu là một việc, bản thân cậu thích loài hoa nào lại là một việc khác chứ?” Cậu bé tóc màu gỗ đào vẫn không chịu từ bỏ, lặp lại lý lẽ của mình một lần nữa.

Lavender không thể tập trung vào nội dung cuốn sách trên tay nữa, cô bé thờ dãi rồi buông quyển sách qua một bên. Phóng tầm mắt mình trải rộng trên cánh đồng hoa tím biếc, giọng nói khẽ như hơi thở: “Tớ thích hoa oải hương!”

“Đúng vậy, chỉ có Lavender mà thôi.” Cậu bạn mỉm cười dịu dàng, sau đó ngả người nằm xuống thảm, gác đầu lên chân của Lavender mà nhắm mắt lại. Bên môi còn ngân nga câu hát: “Joni, Joni please don’t cry. You will forget my by and by. . .” Tiếng hát cứ nhỏ dần nhỏ dần rồi tắt hẳn, Lavender cúi đầu ngắm nhìn khuôn mặt của cậu bạn. Khẽ hôn lên mái tóc màu gỗ đào ấy và nói: “Chúc ngủ ngon, Dan!”

Trong giấc mơ ở nơi nào đó xa lắm, Dan mỉm cười khi cô bé đặt nụ hôn lên mái tóc mình. Mùa xuân năm đó, Dan và Lavender chỉ mới bảy tuổi, nhưng giữa những đứa trẻ ấy đã hình thành mối dây liên kết chặt chẽ đến không ngờ.

“Lavender! Cậu có ở nhà không vậy, Lavender?”

Dan gọi lớn khi vừa bước vào nhà, từng giọt mồ hôi lăn dài dọc theo khuôn mặt của cậu. Dan tháo đôi giày bata dưới chân ra rồi nhanh chóng ném quăng bóng rổ trên tay vào trong góc. Buổi luyện tập bóng rổ cho giải đấu sắp tới hôm nay thật sự đã vắt kiệt toàn bộ sức lực của cậu.

Lê cơ thể nhừ mỏi đến ghế sofa rồi đổ ập xuống, Dan cố gắng gọi lần nữa: “Lavender! Tớ về rồi này.” Vẫn không có tiếng đáp lại như thường ngày, cậu đưa mắt quét khắp căn nhà một lượt. Chẳng phải cậu ấy đã nói sẽ về trước sao? Còn không ở lại xem buổi tập bóng rổ như mọi ngày.

“Tiểu thư đã ra ngoài rồi à!” Bỗng nhiên Zaki đột ngột lên tiếng khiến Dan giật mình, bà mang đến một chiếc khăn ấm và một ly nước lạnh cho cậu. Dan đón lấy chiếc khăn bà đưa đến, lau vội những giọt mồ hôi trên mặt mình, hàng chân mày khẽ cau lại: “Cô ấy đi đâu? Tại sao lại không nói gì với tôi cả?” Zaki mỉm cười hiền hậu đáp lời: “Là việc chủ nhân giao phó.”. Chỉ một câu nói đơn giản đã giải đáp toàn bộ thắc mắc của Dan, hàng chân mày lại càng cau chặt thêm.

Ông ta không thể bót xen vào cuộc sống của cậu và Lavender sao? Dù đã ra nước ngoài sinh sống, để mặc cậu và cô ấy ở đây một mình, nhưng ông già đó vẫn cứ thích chõ mũi vào cuộc sống của người khác vậy nhỉ? Còn Lavender nữa, chủ nhân cái gì kia chứ, cô ấy không nên suốt ngày nghe lời ông ta như vậy, chỉ cần ông ta gọi, cô sẵn sàng bỏ cậu một mình mà chạy đi.

Dan đứng lên khỏi chiếc ghế, chặn ly nước Zaki đang đưa đến trước mặt, giờ cậu không thấy khát, nhắc đến ông ta làm con mọt mồi trong cậu cũng phải tan biến. “Khi nào cô ấy về thì báo cho tôi biết, còn nữa, chuẩn bị bữa ăn tối muộn một chút, tôi muốn chờ cô ấy về rồi sẽ ăn cùng cô ấy.” Zaki thu lại bàn tay đưa ly nước, nụ cười chưa từng thay đổi trên khuôn mặt: “Vâng, thưa thiếu gia.”

Cách nơi đó rất xa, ở khách sạn “Note” trong một thị trấn nhỏ quanh năm ẩm ướt, cả những chiếc chăn cho dù được là ủi thơm tho cũng không giấu được mùi mốc meo ẩm thấp của vùng này. Một cô phục vụ phòng còn rất trẻ, đẩy chiếc xe phục vụ mang đến cho vị khách phòng “907” bữa tối đặc biệt của mình.

Chẳng cần gõ cửa vì cửa đã được mở sẵn, cô gái chỉ việc đẩy chiếc xe qua cửa cứ như đó là một thói quen hằng ngày vậy. Nụ cười tươi tắn nở trên môi cô gái làm vị khách trẻ tuổi cảm thấy dễ chịu, vì những căng thẳng anh đã phải mang trên vai suốt cả ngày dài.

“Thưa ngài, bữa tối của ngài.” Cô gái khéo léo bày món ăn ra bàn và đưa tay mời vị khách thưởng thức bữa tối. Chàng thanh niên mở bung rèm cửa sổ, mỉm cười bước lại gần chiếc bàn ăn đã được chuẩn bị sẵn, “Hôm nay, cô lại mang đến bất ngờ gì cho tôi nữa vậy?” Nụ cười trên môi cô gái vẫn không thay đổi, “Chỉ là một bữa tối bình thường mà thôi ạ.”

Anh ngồi xuống chiếc ghế, nhìn món ăn ngon mắt bày biện khắp bàn, những chi tiết nhỏ nhất cũng rất hoàn hảo. “Hôm nay là ngày đặc biệt gì vậy, bữa tối có vẻ thịnh soạn hơn mọi ngày.” Cô gái trả lời anh, vẫn mềm mại đáng yêu như mọi ngày: “Đúng vậy, hôm nay là rất đặc biệt với anh đấy.” Người thanh niên hơi ngạc nhiên, ngày đặc biệt với anh sao? Không đợi anh hỏi lại, cô gái đã tiếp tục trả lời: “Là ngày chết của anh mà.”

“Xoẹt.”

Ánh sáng màu bạc lóe lên trong không khí, cắt một đường gọn gàng qua cổ họng của người thiếu niên đang ngồi. Máu phun bật ra từ đường cắt, cướp đi mạng sống một người quá dễ dàng, cô gái đứng phía sau nhìn cái xác không hồn máu đang tuôn ra không ngừng. Một chút cảm xúc cũng không có, đôi mắt xinh đẹp nhìn sang con dao bạc đang cầm trên tay, cau mày lại khi nhìn thấy vết máu dính trên đó.

Cô gái lau hai mặt của con dao bạc lên phần chưa bị dính máu của chiếc áo sơ mi trên người nạn nhân. Sau khi xác định con dao bạc đã hoàn toàn sạch sẽ, cô gái mới mỉm cười hài lòng: “Những thứ lấp lánh thì không nên bị vậy bản, sẽ không đẹp chút nào đâu.” Đẩy chiếc xe phục vụ ra khỏi phòng, khuôn mặt cô điềm nhiên đến lạ lùng. . . Cứ như cô chưa hề rat ay giết hại một ai, đôi mắt đen đục ngầu không thần khí. . . cứ như đang bị ai đó . . . thôi miên.

Dan ngồi bên chiếc bàn ăn nguội ngắt, lặng lẽ nhìn kim đồng hồ nhích dần đến số 12, đã nửa đêm rồi, cô ấy vẫn chưa chịu về nhà. Lavender, cô ấy muốn thử thách sự chịu đựng của cậu sao? Đang lúc sự kiên nhẫn của Dan dần cạn kiệt, thì cánh cửa được mở ra rất khẽ, sau đó một bóng người nhỏ bé khẽ lách vào trong. Lavender cố gắng nhẹ tay hết mức có thể, để không đánh thức mọi người trong nhà dậy theo mình.

Phải những giọt mưa còn đọng lại trên mái tóc xoắn, Lavender chột vật bung cả chồng sách cao vào nhà. Khi cô quay người lại, thì về mặt lạnh lùng của Dan đã làm cô giật mình ngay tức khắc.

“Rầm.”

Chồng sách trên tay vì sự giật mình của cô mà rơi toàn bộ xuống đất, việc đầu tiên cô làm không phải là nhặt chồng sách lên mà mở to mắt nhìn cậu: “Cậu đã ăn tối chưa hả Dan?” Khi nghe được câu hỏi của cô, Dan lập tức trả lời: “Cậu nghĩ tớ sẽ ăn khi không có cậu sao?” Lavender thờ dãi, cậu ấy vẫn ngang bước như vậy, đôi mắt xanh biếc hiện rõ sự bất lực. Mặc kệ, những cuốn sách rơi ngổn ngang trên mặt đất, Lavender nhanh chóng cởi bỏ chiếc áo khoác rồi vội vàng vào bếp.

Cô xắn tay áo lên định sẽ nấu tạm món gì đó cho Dan, nhưng mà. . . cả một bàn thức ăn đã đập ngay vào mắt khiến cô dừng bước. Khi cô quay đầu lại định chất vấn Dan thì không ngờ rằng cậu luôn bước theo phía sau lưng cô. Hành động đột ngột này làm khuôn mặt của Lavender và Dan ở rất gần nhau, chỉ cần cô ngước lên sẽ chạm ngay vào bờ môi của Dan. . . Bầu không khí trở nên hết sức . . . nóng. . .

Dan chính là người phản ứng đầu tiên, cậu đẩy Lavender xuống ghế còn bản thân mình thì bùng những đĩa đồ ăn đã nguội đến lò vi sóng: “Cậu cứ ngồi yên đó, mình sẽ đi hâm đồ ăn.” Đồ ăn nóng được nhanh chóng mang ra đặt trước mặt Lavender, Dan im lặng ngồi xuống bên cạnh cô bé, đưa chiếc muỗng cho cô, rồi trừng mắt: “Tớ đã đi hâm nóng đồ ăn, chẳng lẽ cậu còn muốn mình đút cho cậu ăn nữa sao?”

Tất nhiên đáp lại lời cậu nói là một cái lườm cháy da đến từ Lavender, cô hung hăng giật lấy cái muỗng từ tay cậu bạn. Từ từ thưởng thức những món ăn ngon lành, Dan cũng cầm một chiếc muỗng khác rồi bắt đầu bữa tối muộn hơn bình thường này. Cả hai cứ im lặng như vậy cho đến khi Dan đột nhiên hỏi: “Cậu đã đi đâu vậy, Lavender?”, chiếc muỗng trên tay Lavender bất thành linh rơi xuống mặt bàn, tạo thành tiếng “Keng” sắc lạnh.

Lavender bình thần trấn tĩnh lại rồi nhặt chiếc muỗng lên từ tốn trả lời: “Chẳng phải bà Zaki đã nói cho cậu biết rồi sao?” Dan xoay mặt nhìn thẳng vào cô gái: “Nhưng tớ muốn chính miệng cậu nói là cậu đã đi đâu kia.” Lavender cúi đầu tiếp tục bữa tối, nhẹ nhàng trả lời: “Tớ cần đi chuẩn bị những thứ cho cuộc sống tự lập hai năm sau mà Dan, chủ nhân chỉ đang giúp tớ thực hiện nguyện vọng của mình thôi mà.”

Lời nói của cô khiến Dan khó chịu, cậu biết rõ ý định của Lavender là gì, hai năm sau khi cô ấy tròn mười tám tuổi. Cô sẽ chính thức rời bỏ ngôi nhà này, bỏ lại cả cậu, từ bỏ tên họ đang có để bắt đầu một cuộc sống mới độc lập. Hiện giờ cô là em gái cậu trên danh nghĩa, và cha của cậu, cũng là chủ nhân trong lời nói của cô, chính là cha nuôi của Lavender.

“Nếu tớ nói cậu hãy ở lại thì sao hả, Lavender?” Cậu đưa tay ra vén gọn mái tóc lòa xòa trước trán cho cô, những giọt mồ hôi vì sức nóng tỏa ra từ thức ăn lăn dài trên khuôn mặt. “Đây không phải là lúc nói đến chuyện này Dan, mình mệt rồi, sáng mai chúng ta còn phải đi học, mình không muốn đến lớp trễ đâu.” Lavender nghiêng mình tránh khỏi bàn tay của cậu, đứng lên rồi khỏi phòng bếp.

“Cậu cũng đi ngủ sớm đi Dan, đã hơn nửa đêm rồi. Với lại cậu làm bài tập hộ tớ nhé, tớ mệt quá, và xin lỗi vì hôm nay đã không thể ở lại trường xem cậu tập bóng rổ nhé.” Lavender lướt người lên cầu thang rồi ném lại một câu, nụ cười mệt mỏi trên môi cô khiến mọi nỗi bức dọc trong lòng Dan tan biến. Cậu khẽ vẫy tay đáp lời cô: “Ừ! Đi ngủ đi, mai gặp lại.”, Lavender lại tiếp tục từng bước chân leo lên cầu thang, tiếng nói của cô vang lên trước khi cô hoàn toàn khuất bóng: “Ngủ ngon, Dan.”

Chương 2: Lớp học 10A2, trường Tairano.

Lavender dậy từ rất sớm, còn sớm cả hơn chiếc chuông báo thức đặt đầu giường, cô mở mắt ra rồi ngồi dậy. Đưa mắt nhìn lướt qua chiếc đồng hồ, 5h30 sáng, với tay lấy chiếc lược cạnh bàn trang điểm, cô buộc gọn mái tóc xoắn dày vàng óng của mình lên cao. Cô đứng lên mở bung rèm cửa, đón những tia nắng đầu tiên trong ngày, ánh mặt trời rực rỡ chiếu xuyên qua cửa sổ, sưởi ấm cơ thể Lavender.

Khi cô bước ra từ trong phòng với bộ dạng chỉnh tề nhất, đồng phục đã được mặc ngay ngắn, mái tóc được chải gọn gàng, và cặp sách đã sẵn sàng trên tay. Thì cô lại bất gặp cảnh tượng hoàn toàn trái ngược với mình, Dan dựa vào đầu cầu thang mà ngủ dài, mái tóc màu gỗ đào rồi bời lộn xộn, bộ đồ ngủ nhàu nhum còn chưa được thay ra. Gân xanh trên mặt cô giãn giãn, cố gắng kiềm nén giọng nói của mình: “Daniel Makdenis! Tớ cho cậu 15 phút để hoàn thành mọi thứ, nếu sau chừng ấy thời gian cậu vẫn chưa chuẩn bị xong, tớ sẽ đi học trước đây.”

Chỉ cần nghe câu nói này của Lavender, thì cơn buồn ngủ của Dan đã bị đá bay đi mất rồi, với tốc độ nhanh nhất có thể, Dan chạy như một con sóc vào phòng mình. Lavender nhìn theo bóng dáng của Dan khuất sau cánh cửa phòng, bỗng nhiên cảm thấy rất buồn cười, đã lớn rồi mà vẫn còn như một đứa trẻ. Bước từng bước chậm rãi xuống phòng khách bên dưới, bà Zaki đã đứng đó đợi cô từ lúc nào.

Trên tay bà cầm hai hộp cách nhiệt, mỉm cười rồi đưa nó cho cô: “Tiểu thư! Đây là phần ăn trưa của hai người.” Lavender cầm lấy hai chiếc hộp cách nhiệt gật đầu với bà: “Bà vất vả rồi, Zaki.”. “Tối qua tiểu thư về rất muộn, mọi việc vẫn ổn chứ ạ?” Zaki quan tâm hỏi han, tối qua Dan còn thức đến tận nửa đêm thì bà cũng không thể ngủ yên được, bà rất lo lắng cho cô. Lavender đọc được sự rối bời trong đôi mắt già nua của bà, cô nghiêng đầu sang một bên, làm đuôi tóc xoắn đung đưa nghiêng theo.

“Làm bà phải lo lắng rồi, con vẫn ổn.” Lavender trả lời bà một cách ngọt ngào nhất, Zaki thở phào một hơi, sau đó cúi chào cô rồi lui xuống dưới. Cùng lúc này, phía trên cầu thang vang lên tiếng bước chân “Bộp, bộp.”, Lavender không thêm ngoái đầu lại, chuyển hộp cơm trong tay ra sau lưng: “Bữa trưa của cậu!” Dan cầm lấy hộp cơm rồi sóng bước với Lavender ra khỏi nhà.

Dọc đường đi buổi sáng rất yên tĩnh, đi bộ đến trường đã là thói quen thường ngày của Lavender, Dan đã không dưới một lần năn nỉ cô hãy dùng xe đến trường. Nhưng Lavender chỉ ném cho cậu một ánh mắt lạnh lẽo: “Nếu cậu muốn đi xe tớ không cản, nhưng tớ sẽ vẫn đi bộ đến trường.” Chỉ một câu nói đã dập tắt hy vọng mong manh của Dan, và thế là Lavender toàn thắng, thành công kéo con sâu lười như Dan đi bộ cùng cô mỗi ngày.

Những hàng cây ven đường rụng lá, cơn gió sớm mai se lạnh, ánh mặt trời nhảy nhót qua kẽ lá. Những nhịp điệu cuộc sống của mọi người trên đường phố đều làm Lavender thích thú, luôn bị thu hút bởi những điều nhỏ nhặt. Lavender rất nhạy cảm, cách cô ấy cảm nhận mọi thứ xung quanh rất khác biệt.

Lavender như những bong bóng lung linh mà cô đã từng thổi, khi ấy những chùm bong bóng nước xà phòng nhún nhảy trong gió, vây quanh Dan và cô bé. Bong bóng lung linh và xinh đẹp đủ mọi màu sắc, nhưng khi chạm vào lại lập tức vỡ tan như chưa từng tồn tại. Huyền ảo, vô định và cũng quá mong manh. . . Lần đó, Dan đã nói cô ấy rất giống với chúng, xinh đẹp và cũng cực kỳ mong manh.

Lavender chỉ im lặng, đôi mắt màu xanh lam ngược nhìn lên bầu trời quang đãng: “Dan, tớ không phải là thứ mong manh như vậy, không bao giờ có chuyện đó đâu Dan.” Và kể từ khi ấy, Lavender đã không bao giờ còn thổi bong bóng xà phòng nữa, vì cô nói cô ghét những thứ quá dễ vỡ. . .

Lavender chưa từng mong muốn sẽ được sống cuộc đời của hiện tại, với thân phận là tiểu thư nhà Makdenis, là em gái của Dan và là con gái của chủ nhân. Cô cũng đã từng có cha, mẹ, nhận đầy đủ mọi sự thương yêu mà một cô bé bình thường nên có. Cho đến một ngày, khi kẻ đó đến giết chết cả gia đình cô, đập vỡ hạnh phúc của cô ra từng mảnh nhỏ.

Cô bắt lực ngồi trong đám lửa rực cháy, tuyệt vọng gọi tên hai người cô yêu nhất, cầu xin họ hãy đứng lên khỏi đám lửa. Nhưng tuyệt nhiên không ai đáp lại tiếng nói của cô, họ đã chết, chỉ còn lại những cái xác không hồn. Tại sao lại không giết cả cô đi, một đứa trẻ vừa tròn sáu tuổi sẽ là mục tiêu quá dễ dàng. Tại sao lại để cô sống sót để chứng kiến toàn bộ thế giới của mình sụp đổ kia chứ.

Ngon lửa bùng lên vây quanh cô, tưởng rằng nó sẽ thiêu cháy cô thành tro bụi, nhưng không, nó thiêu rụi tất cả và chừa cô ra. Chủ nhân đã đến đó, bế lấy cô từ trong đám tro tàn, khi cô đau đớn vui mừng vào lòng ông ấy mà thổn thức, đôi mắt của cô đã không còn nhìn thấy gì nữa, bóng tối bao trùm lấy cô, Lavender đã rất sợ hãi, vô cùng sợ hãi. Cơ thể cô run lên từng đợt, chủ nhân đã vỗ về tấm lưng nhỏ bé, dịu dàng thì thầm bên tai cô: “Ta đến đón con đây, con gái của ta.”

Từ khi đó, cô nợ ông mạng sống của mình, còn nợ Dan một cái tên, khiến cô bị trói buộc vào cuộc sống hiện tại. Nhưng những trói buộc ấy chính cô đã tự mang lên mình, cuộc sống này do cô chọn, báo thù để tiến lên.

“Rầm!”

Lớp trưởng của lớp 10A2 là một cô bé tóc ngắn cá tính, có tên gọi là Ayuo, tiếng đập bàn mạnh mẽ lúc này của cô bé làm cả lớp giật mình.

“Tớ sẽ bắt đầu phát bài kiểm tra, ai lên lấy chậm sẽ bị đọc điểm trước lớp.” Chỉ cần một câu nói ngắn gọn đã khiến bầu không khí trong lớp như bùng nổ. Và rồi những đôi chân như có gắn động cơ bên dưới, bay vèo vèo về phía Ayuo, nhưng cho dù có chạy nhanh cách mấy, cũng không nhanh bằng tốc độ đọc điểm của cô nàng.

“Shin 75 điểm, cứ vậy hoài. Oma, 50 điểm, tệ quá. Itau, 20 điểm, cậu muốn rớt à. Mimami, 85 điểm, tốt. Dan, 80 điểm, như cũ. . .” Mãn đọc điểm hoành tráng với tốc độ sét đánh không kịp bưng tai, những kẻ xấu số điểm thấp “tử trận” ngay dưới chân cô nàng chất thành một ngọn núi nhỏ. Dan nhận lấy bài của mình rồi về chỗ, còn Lavender lại phì cười nhìn điểm số trên bài của mình, vẫn chẳng hơn được một phần điểm nào.

Sau khi phát bài xong, Ayuo nở một nụ cười mỉa mai: “Cảm ơn sự hợp tác của cả lớp, bài kiểm tra đợt này đa số đều đạt trên điểm trung bình, nhưng vẫn còn một số. . . là vẫn chưa chịu cố gắng, hy vọng các bạn ấy sẽ chú ý hơn vào bài kiểm tra sắp đến.” Khi nói đến đoạn vẫn chưa chịu cố gắng, cô nàng lớp trước liếc mắt nhìn qua đám học sinh điểm thấp bên dưới, nụ cười càng đậm thêm. Bỗng nhiên, những kẻ bị Ayuo điểm mặt gọi tên cảm thấy ớn lạnh, toàn thân nổi đầy da gà.

Và một buổi học đầy gian nan bắt đầu như vậy đó, thời gian cũng trôi qua rất nhanh chóng. Khi chuông đồng hồ reng lên báo hiệu giờ tan học, nhóm bạn Lavender cũng vội vàng tụ họp lại lên kế hoạch cho lễ hội mùa hè năm nay. Shin nắm tay chào Dan khi cậu đến gần, Oma cũng nhập bọn khoát vai cười vui vẻ. Các cô gái nhanh chóng gia nhập, tiếng cười lan tỏa ra khắp nơi.

“Ayuo, lễ hội mùa hè năm nay cậu tính sẽ làm gì?” Dehansi lên tiếng hỏi, khi cô đã ngồi yên vị lên chiếc ghế của mình, Ayuo nhìn cô bạn, hàng lông mày chột cau lại. “Dehansi, tớ cũng chưa có ý định gì cả, Shin, cuộc khảo sát lấy ý kiến cả lớp thế nào?” Shin lôi từ trong cặp ra một bản báo cáo tổng kết dài ngoằng ngoặc, sau đó kết luận: “Lớp mình ấy à, 72% muốn làm quán ăn, có 12% muốn làm ngôi nhà ma, 11% muốn bày bán đồ thủ công, 5% thì không muốn làm gì cả.”

Oma bung lên mấy cốc sữa còn đang bốc hơi nghi ngút, đặt xuống bàn mời mọi người: “Nếu như đã có hơn 70% muốn làm quán ăn thì chúng ta cứ theo số đông là được, sữa nóng đây, mọi người mau dùng đi.” Dan chồm lên phía trước cầm lấy một cốc sữa rồi đưa cho Lavender đầu tiên, rồi mới lấy một cốc cho mình: “Làm vậy đi, nhưng sẽ chẳng có sự khác biệt và độc đáo ở chỗ nào nữa. Các lớp khác cũng sẽ có lớp làm quán ăn, nhất là các anh chị khóa trên, kinh nghiệm của họ nhiều hơn chúng ta đấy.”

“Mình nghĩ ý tưởng làm quán ăn cũng không tệ, chỉ cần biết lợi dụng thế mạnh của mọi người trong lớp là được.” Lavender hớp một ngụm sữa nóng, chậm rãi đưa ra ý kiến của mình. Mọi người đều quay lại nhìn cô, Ayuo chống cằm hỏi: “Vậy thưa tiểu thư Makdenis, thế nào là lợi dụng điểm mạnh của cả lớp được đây?” Cô mỉm cười với cô bạn tóc ngắn, hàng chân mày nhướng cao: “Điều này thì cậu phải biết rõ nhất chứ Ayuo, cậu là lớp trưởng mà.” Ayuo trừng mắt nhìn cô bé: “Chỉ biết đưa ra ý kiến hai chiều, còn mọi việc thì đều vứt cho tớ.”

“Cũng không hẳn là vứt cho cậu, hãy thử bắt đầu với ý tưởng của quán ăn, nếu cứ vịn vào lý do mùa hè để làm các món như kem thì thật chán. Ý tưởng quán ăn “Gấu ngủ đông” thì cậu thấy thế nào?” Lavender đặt cốc sữa lên bàn nhìn mọi người xung quanh. Cả bọn nghe lời cô nói, những ý tưởng cứ lần lượt xuất hiện trong đầu, việc bàn bạc tiếp tục sôi nổi như thế trong bầu không khí ấm áp.

Trở về nhà khi trời đã sập tối, Lavender mệt mỏi ném chiếc cặp lên bàn, tháo chiếc áo khoác đồng phục ra rồi vắt lên ghế. Dan cũng mệt không kém, Ayuo gần như muốn vắt kiệt sức lực của cả hai người bọn họ, “Zaki, đã có cơm chưa?” Dan hỏi khi nhìn thấy bà xuất hiện, bà vội vã trả lời hai người, “Đã sẵn sàng hết rồi thưa thiếu gia.” Dan gật đầu thay lời nói, trực tiếp kéo Lavender đi thẳng vào nhà ăn.

“Cậu tính sẽ đảm nhận vai gì trong vở nhạc kịch mà Shin sẽ viết?” Lavender mở chiếc tủ lạnh lấy ra bình nước cam đã được pha sẵn. Dan ngẩng đầu lên nhìn cô, “Còn cậu thì sao, đừng nói với tớ cậu chỉ tham gia vào khâu chuẩn bị của quán “Gấu ngủ đông” thôi nhé.” Cô lấy hai chiếc ly ra, rót nước cam rồi chuyển cho Dan, sau đó ngồi xuống bên cạnh cậu: “Nếu cậu tham gia thì tớ cũng sẽ tham gia, cái này tùy cậu lựa chọn, Dan.”

“Vậy thì tớ sẽ không tham gia đâu.” Dan uống cạn ly nước cam Lavender đưa đến, trả lời một cách dứt khoát, cậu không thích tham gia hoạt động gây quá nhiều sự chú ý. Vì cậu biết chỉ cần cậu tham gia thì nhất định Lavender cũng sẽ tham dự vào, còn cậu thì lại không muốn bất kỳ ai chú ý đến cô bạn của mình, không ai cả.

Bạn đang đọc truyện *Học Viện Ma Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 3: Lễ hội mùa hè (1)

“Nào cả lớp, trật tự một chút, mình có việc muốn thông báo.” Ayuo búng tay ba lần “tách,tách,tách” sau tiếng búng tay giòn tan, cả lớp 10A2 nhanh chóng ổn định ngay lập tức, im lặng đến mức có thể nghe được cả tiếng hít thở của chính mình. Ayuo hài lòng nhìn quanh một lượt rồi cất tiếng: “Lễ hội mùa thu sắp đến, ban cán sự lớp đã dựa trên ý kiến tổng kết của mọi người để đưa ra kế hoạch cụ thể. Nhưng vì kế hoạch lần này hơi lớn, vì thế tớ rất cần sự hợp tác của tất cả các bạn.”

Shin đứng lên, bước đến cạnh chỗ Ayuo đang đứng, gật đầu ra hiệu với cô bạn: “Lễ hội lần này chia làm hai phần chính, phần đầu tiên sẽ là hội chợ được tổ chức giữa các lớp, các lớp phải đăng ký lớp mình sẽ tham dự với hình thức nào. Phần thứ hai là lễ kỷ niệm 70 năm thành lập trường Tairano, sẽ có sự tham dự của ba trường trong khu vực: Tairano, Usakin và Namiko, tại đây các trường sẽ có những tiết mục văn nghệ chào đón mùa hè. Năm nay vinh dự để tham gia, góp tiết mục vào đêm diễn dành cho khối 10 đã thuộc về lớp chúng ta và lớp 10D3. Các bạn có thể quay mặt về phía sau để theo dõi

chi tiết cụ thể trên máy chiếu.”

“Soạt.”

Tấm phong bị kéo xuống, và kế hoạch cụ thể được trình chiếu trên tấm phong trắng ấy. Dehansi mỉm cười ngọt ngào, “Cảm ơn Oma!” Oma đưa ngón tay cái lên ra hiệu đã có thể bắt đầu, cậu ngồi sau chiếc máy tính kết nối với máy chiếu, hỗ trợ cho Dehansi. “Trên đây là bản kế hoạch phân công cụ thể, mỗi nhóm làm việc sẽ có những trường nhóm khác nhau, mong các bạn hợp tác vui vẻ. Đầu tiên là Itau, Momo, hai người sẽ phụ trách công việc lựa chọn các vị trí cho quán ăn “Gấu ngủ đông”, Sokechi và Kitaso, các cậu chịu trách nhiệm trang trí cho quán ăn và cả việc dựng khung nền cho vở nhạc kịch, cứ tuyển thêm người để phụ, các cậu sẽ là trường nhóm tổ thiết kế. . .”

Trong khi Dehansi đang rất nhiệt tình phân công việc, và mọi người cũng đang hết sức tập trung để lắng nghe. Ayuo lại đến trước mặt Dan, kẻ đang đeo tai phone và không thèm để ý đến việc gì cả. Cô gõ tay xuống bàn lôi kéo sự chú ý của cậu, Dan đưa mắt nhìn sang Ayuo, chậm rãi tháo tai nghe ra rồi nhướn mày tỏ vẻ nghi hoặc: “Không có Lavender ở cạnh, thì cậu cũng không thèm để ý đến mọi thứ xung quanh à?”

“Cậu mới biết điều này ư?” Dan định đeo tai phone vào thì đột nhiên bị Ayuo giữ bàn tay lại, “Đừng có nói như thế là sự thật hiển nhiên như vậy, vở nhạc kịch của Shin vẫn chưa tuyển vai, cậu sẽ tham dự vai nào?” Dan vùng tay ra khỏi cô bạn, khuôn mặt đầy sự khó chịu: “Tôi sẽ không tham gia vào vở nhạc kịch, cả Lavender cũng sẽ không.” Sau đó, cậu mang tai nghe vào, nhắm mắt lại hoàn toàn chìm đắm vào thế giới của riêng mình. Chỗ ngồi bên cạnh cậu để trống, đó vốn là chỗ của Lavender, nhưng hôm nay cô bé không đi học, cô còn có việc quan trọng hơn để làm.

Buổi lễ nhậm chức của thống đốc mới bang Xaylo được diễn ra ở thành phố Xaynia, lần này người chiến thắng cuộc bầu cử là ông Batoxiko. Trong hội trường và bên ngoài quảng trường, an ninh được thắt chặt, mọi thứ đều được chuẩn bị hết sức kỹ lưỡng. Chỉ có một mục tiêu duy nhất được đặt ra, an toàn của Batoxiko là trên hết, vì thế lực lượng bảo vệ và các mật vụ được điều động tối đa.

Tưởng rằng với sự chuẩn bị công phu như thế, sẽ chẳng có bất kỳ một vấn đề nào có thể xảy ra được. Ngài Batoxiko vừa kết thúc bài diễn văn trong tiếng vỗ tay nhiệt liệt của mọi người, thì một viên đạn bay đến nhắm chính xác vào đầu của ông.

“Đoàng!” Tiếng súng nổ lên phá tan bầu không khí trong hội trường, ngài Batoxiko ngã xuống, cả hội trường lâm vào tình trạng hoang mang cùng cực. Chuông báo cháy vang lên inh ỏi, càng làm sự việc trở nên hỗn loạn hơn bao giờ hết, đèn điện tắt phụt, tất cả đều chìm trong bóng tối. Tiếng la hét, đổ vỡ và cả tiếng súng nổ. . . Chẳng mấy chốc hội trường trở thành một mảnh địa ngục đen tối.

Trong đám đông hỗn loạn thoát ra ngoài, có một cô gái rất hoảng sợ chạy nhanh ra mạn phía đông của quảng trường. Khi vừa đến góc tường tòa nhà đối diện, cô gái trút bỏ vẻ yếu đuối vừa nãy, vút khẩu súng gắn ống giảm thanh xuống đất. Đưa tay lột bỏ áo khoác trên người, sau đó tháo bộ tóc giả, còi đôi dây bốt đen ra. Lúc này cô gái đã thay đổi hoàn toàn, hòa nhịp cùng với đám người bên phố. . . Không một ai nhận ra sự khác biệt.

“Shin, vở nhạc kịch do cậu viết, thì việc lựa chọn diễn viên cũng sẽ do cậu đảm nhiệm, tớ nghĩ giao cho cậu nhiệm vụ thuyết phục Dan nhận một vai cũng không khó nhỉ?” Dehansi vẫn cầm cuỉ ghi lại danh sách thành viên đã được phân nhóm, vừa hỏi Shin đang ngồi bên cạnh, chỉnh sửa bản thảo cuối cùng cho vở nhạc kịch.

Shin nhướn cao hàng chân mày: “Cậu đánh giá tớ hơi bị cao rồi đó, Dehansi, ngay cả “bạo chúa” Ayuo cũng phải bỏ cuộc thì cậu nghĩ tớ có làm được hay không?” Dehansi cau mày lại, gõ gõ cây bút lên cuốn sổ ghi chép, “Trong này mọi người đều có công việc hết rồi, ngoại trừ Lavender và Daniel là vẫn chưa chịu chọn. Bây giờ không phải chỗ cậu đang thiếu người sao, nhét hai cậu ấy vào là hợp nhất.”

“Thưa quý cô Dehansi, nghệ thuật là sự tự do của tâm hồn, tớ sẽ không bắt ép ai phải tham gia nếu họ không muốn đâu.” Tốc độ gõ bàn phím của Shin càng lúc càng nhanh, Dehansi gấp cuốn sổ lại, quay sang chống cằm nhìn cậu: “Nếu vở nhạc kịch không đủ thành viên thì cậu tính để một người diễn nhiều vai à, thưa quý ông “nghệ sĩ”.” Shin đưa tay đẩy đầu của cô bạn sang phía đối diện: “Này, đừng làm tớ phân tâm”

Oma đứng gần khung cửa sổ, cậu đang có một cuộc họp nhỏ với đội tuyển đội bóng rổ của trường Tairano. Cần phải sắp xếp lại thời gian tập luyện để ăn khớp với thời khóa biểu làm việc của lớp. Thời gian gấp gáp khiến mọi việc đột nhiên trở nên quá tải, Oma nhìn về phía Dan, người duy nhất vẫn không tập trung vào cuộc họp từ đầu đến giờ: “Dan, về việc sắp xếp lịch, cậu có ý kiến gì không?” Dan không trả lời Oma, vì lúc này cậu đang bận nghĩ đến một việc khác.

“Daniel Makdenis! Cậu có nghe những gì tớ nói nãy giờ hay không vậy?” Oma lớn tiếng quát lên, áp lực của một đội trưởng đã thực sự đè nặng lên vai Oma rất nhiều. “Nếu cảm thấy không thể tự mình nghĩ ra biện pháp chu toàn, thì nên dẹp hết đi Oma, giữa lễ hội mùa hè và giải bóng rổ cậu chỉ nên tập trung vào một thứ.” Dan thờ ơ đáp lại cậu bạn, bầu không khí trở nên căng thẳng hết sức, gân xanh trên trán Oma giật giật.

Ngay khi cậu định lao đến cho Dan một trận nên thân, thì một giọng nói quen thuộc vang lên phá tan bầu không khí khó chịu này: “Đội bóng rổ chỉ cần một thời khóa biểu hợp lý phải không?” Cả bọn quay đầu lại nhìn về phía người mới đến, cô bé con trong bộ đồng phục nữ của trường, đôi mắt xanh biếc và mái tóc vàng óng đứng đó. Dan nhìn thấy cô, đôi chân hành động như thể phản xạ có điều kiện, bước về phía cô đang đứng: “Nếu vậy thì tớ có thể lo liệu được, Oma, không cần căng thẳng vậy đâu.”

Lavender mỉm cười với Dan đang bước lại gần cô, và trả lời Oma, câu nói của Lavender như dòng nước mát dập tắt ngọn lửa đang tuôn trào. “Chi tiết thì lát nữa chúng ta sẽ bàn bạc trong tiết tự học nhé, Oma, giờ thì tớ mượn Dan một chút.” Cô nắm lấy tay cậu bạn rồi chào hỏi mọi người trong đội bóng rổ, sau đó kéo Dan đi thẳng một mạch. Đến một góc khuất, cô dừng lại, bị kéo vào vòng tay của Dan: “Đây là lần thứ mấy trong tuần cậu biến mất mà không nói gì với tớ rồi hả?” Dan nghiêng răng gần từng chữ với cô.

Lavender hơi nhúm mày một chút, ngẩng cao đầu nhìn sâu vào đôi mắt của đen láy của Dan: “Đây là lần cuối cùng trong tuần, tớ hứa đấy!” . “Làm sao tớ

có thể tin được cậu đây?” Dan siết chặt vòng tay của mình, cậu rất sợ, rất sợ tương lai hai năm nữa, khi mà Lavender sẽ vĩnh viễn rời xa cậu. Cậu không muốn nhìn thấy cô ấy biến mất, cứ như chưa hề tồn tại trong cuộc sống của cậu.

Lavender khẽ mỉm cười, nhón chân lên thì thầm vào tai cậu: “Cậu đừng như vậy, đừng bao giờ nghi ngờ tớ.” Hơi thở của cô phả vào tai Dan, làn hơi nhẹ nhàng mỏng manh và ấm nóng. Nóng đến nỗi, phần da dưới tai cũng bắt đầu đỏ bừng. . .

Ayuo suýt nữa đánh rơi chồng giấy tờ trên tay, cô áp lưng vào tường, núp mình thật kỹ, bình ổn hơi thở của mình, Dan và Lavender. . . Sau đó cô nở nụ cười tự giễu cợt, rồi rẽ sang hướng khác mà đi, bất chợt cô đụng phải Shin đang đứng đó, vẫn quan sát biểu hiện của cô từ nãy đến giờ: “Đi với tớ!” Một tay Shin đoạt lấy chồng giấy trên tay cô, còn tay kia lại kéo Ayuo đi, trái với tính cách thẳng thắn thường ngày Ayuo im lặng để mặc cho Shin kéo tay mình đi.

Oma trở về lớp học, Dehansi đang chờ cậu ở đó, vừa nhìn thấy cậu, cô đã vui vẻ nói: “Oma, nghe nói cậu sẽ làm đầu bếp cho quán ăn à? Cậu đã lên thực đơn cho quán ăn chưa vậy?” Oma trừng mắt với cô, “Vừa mới phân công đã muốn có ngay thực đơn, Dehansi kiểm chế một chút đi, đừng tham ăn đến mức nhìn đâu cũng thấy đồ ăn chứ?” Dehansi nhận lời chỉ trích của cậu bạn nhưng mặt vẫn tươi cười: “Cậu đừng quên, tớ là thủ quỹ nắm giữ mọi khoản chi tiêu cho hoạt động, thực đơn của cậu dù có hấp dẫn nhưng không có tớ chịu chi tiền, thì . . . Ha ha ha ha ha, ngài đầu bếp xin cứ tự nhiên đừng để ý đến cô thủ quỹ nhỏ bé như tôi. . .”

Trán của Oma chầy đầy mồ hôi lạnh, hình như giao chiếc chìa khóa quản lý tiền bạc cho Dehansi là một sai lầm thì phải. . . Cậu đã bắt đầu có cảm giác, lễ hội mùa hè lần này sẽ rất thú vị đây. . .

Lavender trở về chỗ ngồi trong lớp học, vùi đầu vào cánh tay rồi nhắm mắt lại, sự mệt mỏi xâm chiếm lấy toàn bộ cơ thể của cô. Và rồi, cơn buồn ngủ ập đến, cô chìm vào giấc ngủ khi nào cũng không hay, trong sự hỗn loạn của ảo ảnh. . .những cái bóng chập chờn quấy rầy cô. Cơ thể họ dính đầy máu, đôi mắt trống rỗng vô hồn, họ đều đã chết, nhìn cô bằng ánh mắt thù hận. Lavender giật mình tỉnh lại, những giọt mồ hôi rơi xuống, Dan cầm hai cốc nước quay lại, nhìn thấy vẻ mặt hốt hoảng của cô: “Lavender, cậu sao vậy?”

Cô bé lắc đầu với cậu, đôi mắt hiện lên một tia sáng kỳ lạ, những kẻ đó, không có quyền đến tìm cô chất vấn tại sao. Chúng đều đáng chết, tất cả chúng đều đáng chết như nhau, nhưng. . . Lavender cúi đầu xuống nhìn hai bàn tay của mình. Mặc dù nó rất sạch, sạch đến nỗi không tìm được bất kỳ một vết bẩn nào, nhưng cô biết nó không hề sạch sẽ, đôi tay này đã thấm đẫm máu tươi của bao người. Trái tim cô không thể chịu đựng quá nhiều thứ cảm xúc, nó là điểm yếu chí mạng của cô, làm cô yếu đuối mỗi khi như vậy. . .

Dan không tin cô vẫn ổn, trực tiếp đưa tay lên trán cô. “Cậu sốt rồi, Lavender!” Cô giật mình nhìn cậu, thoát khỏi dòng suy nghĩ của mình. Cô sốt sao? Lavender tự sờ trán của mình, quả nhiên đã ồm ồm rồi, cơ thể yếu ớt này. . . vậy mà lại có thể ra tay tàn nhẫn như vậy. . . Cô nở nụ cười tự giễu, thật mâu thuẫn mà. . .

Sau ngày hôm đó, Lavender chính thức bị bệnh, nhưng trước khi cô chịu uống thuốc và nghỉ ngơi, những việc cô hứa đã làm thì đều được hoàn thành đúng hạn. Bản khóa biểu không thể hoàn hảo hơn được gửi đến cho đội bóng rổ, cả thư xin phép với người nhà được ở lại muộn sau giờ học cũng đã được viết. Các phòng nền cơ bản của vở nhạc kịch cũng được phác thảo và gửi đến Sokechi để chỉnh sửa. Sau đó, dưới sự nhắc nhở và thúc giục của Dan, Lavender mới chịu uống thuốc và đi ngủ đúng giờ, lễ hội mùa hè bắt đầu như vậy đó, một chút ngưng ngừng, một chút tức giận, và một chút dần vật. . .

Bạn đang đọc truyện *Học Viện Ma Pháp* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Lễ hội mùa hè (2)

Chỉ trong vòng một tháng vừa phải cân bằng việc học hành và lễ hội thật sự là hơi quá sức đối với những học sinh mới bước vào lớp 10 này. Lễ hội kéo theo bao nhiêu thứ phải lo, thầy cô càng chắt thêm bấy nhiêu bài vở và bài kiểm tra cuối kỳ còn bị đòi lên trước lễ hội mùa hè. Để hoàn thành công việc chất cao như núi, lớp trưởng Ayuo thật sự phải chịu một áp lực rất lớn.

Một cuộc họp khẩn cấp đã được triệu tập trong ban cán sự lớp, và đã thống nhất đưa ra được các phương án giải quyết toàn vẹn. Shin, lớp phó học tập là người đứng ra đề nghị “Chính sách an dân” vô cùng thiết thực, gánh nặng chuyển từ vai Ayuo được chia đều cho các cán sự học tập trong lớp. “Trời ơi! Chẳng lẽ một mình tớ mà phải đảm nhận nhiệm vụ khó khăn này sao?” Một trong những cán sự học tập, hay được gọi là những “con gà đẻ trứng vàng” bức xúc lên tiếng.

Cậu ta cũng chỉ là một học sinh trung học, chỉ là học nhỉnh hơn các bạn cùng lớp ở bộ môn Toán, và thế là bị bắt lên lớp giảng bài phụ đạo cho hơn 30 con người. Tha cho cậu ta đi! Dehansi quay phắt đầu về phía người mới nói, mặc dù không hề thốt ra một lời nhưng mà sát khí tỏa ra từ cô bé khiến người vừa nói im bật. Không chịu nổi áp lực từ Dehansi, cán sự môn Toán gờ tay đầu hàng: “Hu hu, đừng nhìn tớ như vậy, tớ nhận là được chứ gì?” Khi đã nhận được câu trả lời ưng ý, Dehansi mới nở nụ cười ngọt ngào quen thuộc: “Bạn đã vất vả rồi, vậy từ nay thành tích cuối kỳ của cả lớp giao lại hết cho các bạn.”

Một câu nói quét qua đám “gà đẻ trứng vàng” khiến ai nấy đều run rẩy, Dan ngồi kế bên Lavender chống cằm thư thái nhìn mọi chuyện diễn ra: “Haizz, Dehansi nhiều lúc còn đáng sợ hơn “bạo chúa” Ayuo.” Lavender phì cười trước giọng điệu của cậu bạn: “Tập trung một chút đi, còn chưa đến lượt chúng ta bị lôi ra đấy!” Cô nhỏ tiếng nhắc nhở, nhưng ý cười vẫn không hề phai đi. Vừa nhắc đã tới, Ayuo bỗng chuyển hướng câu chuyện sang hai người bạn

họ: “Nếu như mà bài tập quá căng thẳng và áp lực thì cứ quá nhiều, không thể chi giao hết cho các cán sự bộ môn được. Hãy chia thành hai nhóm, một nhóm làm việc thì nhóm kia phải học bài, mỗi bộ môn phân ra hai người học cử nhất thay phiên nhau phụ đạo cho từng nhóm. Lavender! Cậu sẽ vạch ra thời gian biểu được không?”

“Việc này cứ để cho mình.” Lavender gật đầu, cây bút chỉ trong tay nhanh chóng lia trên trang giấy bắt đầu tính toán cân đo thời gian làm việc. Ayuo nhìn sang Dan đang ngồi bình thản bên cạnh Lavender, cô cau hàng chân mày lại: “Daniel! Cậu và Oma sẽ phụ trách các việc như giúp đỡ Dehansi đi mua những dụng cụ nặng để dựng khung cảnh vở nhạc kịch và trang trí quán ăn. Tớ biết hai cậu đều nằm trong đội tuyển bóng rổ của trường, giải đấu diễn ra sau khi lễ hội mùa hè vừa kết thúc, áp lực của các cậu cũng không nhỏ. Nhưng hãy cố gắng hết sức nhé!” Oma mỉm cười nhìn Dan, hai cậu bạn đắm vào vai nhau tỏ ý mọi chuyện sẽ ổn thôi.

“Đúng rồi, Ayuo, cậu và tớ nên đi gặp giáo viên chủ nhiệm để xin phép. Tớ nghĩ với lượng công việc đồ sộ này, dù có đặt ra mục tiêu cao đi nữa thì cũng rất khó để hoàn thành. Nhà tớ cách trường không xa, lại có chỗ để dựng khung cảnh và nơi nghỉ ngơi nữa. Sau giờ học hãy đến nhà tớ, nếu làm quá muộn cũng có thể ngủ lại, nhưng tớ nghĩ phải có sự đồng ý của giáo viên chủ nhiệm đã. Việc không về nhà có thể làm phụ huynh lo lắng.” Lavender ngẩng đầu lên từ cuốn sổ tay, nhìn lướt qua đồng công việc cần sắp xếp, cô nhìn thẳng vào Ayuo. Nhiệm vụ khó khăn như thuyết phục phụ huynh cho học sinh qua đêm nhà bạn mà không hề phản nản gì thì chắc nên giao lại cho ông thầy chủ nhiệm vô tư vô lo kia.

Ayuo đồng ý, cô cũng muốn để cho ông thầy chủ nhiệm của mình gánh vác ít nhất là một phần việc của lớp. Người tiến cử lớp tham gia góp tiết tục ở lễ kỷ niệm là ông ta, người giao thêm cả núi bài tập và khuyến khích các bộ môn khác cũng giao thêm bài tập là ông ta. Người chỉ vừa dạy xong tiết học và mỗi lần cô tính nhắc đến việc này việc nọ của lễ hội là ông ta lại chuẩn mất. Lavender đang cho cô một cơ hội để trả thù tốt nhất, thầy giáo vô trách nhiệm, cứ đẩy mà xem.

Trong khi hai cô nàng đi đến phòng giáo viên để “xin phép” thì ở lớp “Chính sách an dân” của Shin bắt đầu có hiệu quả. Nhóm làm việc cứ làm việc, nhóm học bài cứ học bài, không ai dám lơ là công việc của mình, tình hình hỗn loạn ban đầu được kiểm soát. Dan đẩy Oma thể thân cho mình đi theo Dehansi mua vật liệu dựng khung cảnh, còn cậu thì lẩn vào nhóm đang học bài, giả vờ như đang rất bận rộn học hành.

Nhưng những việc ấy làm sao thoát khỏi cặp mắt của Shin, cậu bước đến kéo Dan ra khỏi cái bầu không khí học tập nghiêm chỉnh kia, lôi cậu ra ngoài. “Hình như tớ vừa thấy Dehansi đã đi rồi, cậu làm gì ở đây? Chưa đến phiên nhóm cậu được phụ đạo mà!” Shin trừng mắt nhìn cậu bạn, còn Dan thì cứ bình tĩnh chỉnh lại cổ áo của mình. “Tớ không muốn đi!”, “Daniel, tớ không biết là cậu bị cái gì? Nhưng mọi người đang cố gắng hết sức vì lễ hội..” Shin đè nén giọng nói của mình, cậu không muốn mọi người đều nghe được.

“Cái lễ hội tẻ nhạt này, cậu biết rõ là tớ không quan tâm. Chỉ vì Lavender thích, nên tớ mới còn ở đây giờ này, Shin!” Trong đôi mắt đen của Dan thoáng qua một tia chiếm hữu. Phải! Ngoài Lavender ra, cậu sẽ không để ý đến bất cứ thứ gì khác nữa. Shin thờ dài khi nghe lời cậu nói: “Dan, chúng ta là bạn lớn lên từ nhỏ, khi bắt đầu vào lớp 1 chúng ta đã học cùng nhau rồi, tớ biết cậu rất yêu thương em gái mình. Nhưng cậu cũng nên nhìn những thứ khác xung quanh mình một chút, như Ayuo. . .”

“Shin!” Dan ngắt ngang lời Shin, hàng chân mày cau chặt lại, cậu không muốn nghe bất kỳ điều gì hơn nữa. Mục đích Shin nhắc đến Ayuo rất rõ ràng, cậu cũng không phải là kẻ ngốc, nhưng cậu không quan tâm. “Nếu đã hiểu rõ nhau như vậy, thì không chỉ cậu mà ngay cả Ayuo cũng biết tình cảm đó sẽ không đi đến đâu cả. Nếu tớ để ý dù chỉ một chút, sẽ khiến Ayuo càng thêm khó vứt bỏ, với lại, . . .tớ nghĩ Ayuo có lẽ đã thích nhầm người rồi, Shin.” Dan lạnh lùng nói ra từng chữ, đập tan những lý lẽ của Shin.

Hai bàn tay của Shin siết chặt lại, cậu biết lời Dan nói hoàn toàn đúng, nhưng cậu cũng rất khó chịu, khi nhìn Ayuo cứ tự dằn vặt mình trong mối tình đơn phương này. Vì cậu. . .cậu thích Ayuo, không, có lẽ đã vượt qua mức được gọi là thích rồi. . .cậu yêu cô ấy. . .

Phía bên góc tường đối diện, Lavender và Ayuo đứng nép mình vào tường, vì không tìm thấy thầy chủ nhiệm ở phòng giáo viên nên cả hai đành quay lại. Để rồi phải nghe được câu chuyện giữa hai người bọn họ, Lavender liếc nhìn sang cô bạn, về mặt Ayuo bình thản đến lạ lùng, như đã đoán trước được câu trả lời của Dan, cô không có gì là bất ngờ. Ayuo mỉm cười, tự giễu cợt mình, cô đã hy vọng gì đây chứ? Rằng Daniel cũng sẽ thích cô sao? Cô là một cô gái mạnh mẽ, cô không nên yếu đuối cầu xin một hy vọng không có thật như vậy.

Nghe được chính miệng Dan nói ra, ngoài Lavender cậu sẽ không quan tâm đến bất kỳ thứ gì khác. Chỉ cần cô ấy thích, cậu sẵn sàng chịu lòng cô ấy mà ở lại, cậu cũng nhận ra thứ tình cảm Ayuo dành cho mình. Và cậu chọn cách khôn ngoan nhất để làm là giả vờ không biết, Ayuo nở nụ cười cay đắng, cũng đến lúc cô nên buông tay rồi. Lavender cau mày lại, liếc nhìn sự gian xảo trong đôi mắt của Dan, cậu ấy biết bọn cô đang ở đây, những lời nói tuyệt tình là có ý nói cho Ayuo nghe. Cách từ chối được giàn xếp khéo léo, Daniel, cậu thật sự đang đùa giỡn người khác trong tay đấy.

Trên đường về nhà, Daniel và Lavender không nói với nhau một lời nào, khối công việc nặng nhọc không khiến cô mệt mỏi, mà là sự tàn nhẫn của Daniel làm cô nặng lòng: “Dan, hai chúng ta biết đám Ayuo từ khi nào?”. Đột nhiên Lavender lên tiếng hỏi, làm Dan cũng phải giật mình rồi sau đó nhanh chóng trả lời cô: “Khi bắt đầu vào lớp 1 đã luôn học cùng với nhau.” Lavender gật đầu: “Mười năm quen biết tình ra cũng đã rất dài, Dan, cậu đối xử quá tàn nhẫn với Ayuo, tớ biết tính cách của cậu không thích dây dưa. . .”

Lavender quay sang nhìn thẳng vào mắt Dan: “Nhưng đối xử như thế với người được gọi là bạn mười năm, cậu không cảm thấy quá ích kỷ sao?” Dan vẫn bước thẳng về phía trước, không hề chậm lại dù chỉ một nhịp: “Không! Nếu tớ cứ phải nhìn sắc mặt của người khác mà sống thì chắc tớ đã chết chìm trong mớ cảm xúc hỗn loạn của chính mình rồi.”

Bước chân của Lavender dừng lại, nhìn theo bóng lưng của Dan, dường như cậu cũng cảm nhận được cô đã đứng lại, Daniel hơi ngạc nhiên xoay lưng hỏi: “Cậu sao vậy Lavender!” Lavender mỉm cười lắc đầu, rồi nhanh chóng đuổi kịp bước chân của cậu. Cô không trách Daniel, cô biết cậu luôn có sự lựa chọn cho riêng mình, và điều cậu nói hoàn toàn đúng. Cô không hỏi những lời ấy để tra xét hay bắt lỗi, vì cô muốn làm rõ một điều, ngoài cô ra cậu thực sự không quan tâm đến bất cứ thứ gì khác sao.

Và điều khiến cô dừng lại, không phải vì sốc khi nghe câu trả lời, mà là vì cô cảm giác được, có kẻ đang theo dõi mình. Lavender quay đầu lại, quét ánh

mắt khắp một lượt trên con đường hơi vắng, sự cảnh giác dâng trào trong tâm trí của cô.

“Mục tiêu đã phát hiện ra chúng ta rồi.” Một người trong số đó lên tiếng, có lẽ là của một chàng trai, một giọng nói mềm mại hơn trả lời, là của một cô gái: “Nhảy cảm hơn chúng ta tưởng, mặc dù nghĩ đã dấu đi hơi thở thì sẽ không bị chú ý đến, xem ra đã bắt đầu có sự biến đổi rồi.” Người còn lại gật đầu: “Mà cũng phải thôi, sắp đến ‘ngày đó’ rồi mà.”

Ba người bọn họ giấu mình trong màn đêm tối, có cái gì đó tỏa ra từ họ, không phải là thứ nên có ở con người. Họ đứng trên sân thượng của tòa nhà đó, thân thể rõ ràng được ánh trăng chiếu rất sáng, nhưng không một ai thấy họ dù có là nhìn chính diện. Và họ cũng không phải là đứng nữa, mà là đang lơ lửng, bàn chân không hề chạm đất, hai nam và một nữ, họ đưa mắt cùng nhìn về phía cô bé lúc này, trên môi nở nụ cười nhàn nhạt.

Bạn đang đọc truyện *Học Viện Ma Pháp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Lễ hội mùa hè (3)

Rốt cuộc thì sau một tháng rong rã vất vả với vô số khó khăn, khối lớp 10 cũng có thể thờ phào nhẹ nhõm khi kết thúc ngày thi cuối cùng một cách tốt đẹp. Dehansi là người cuối cùng trong nhóm bước ra khỏi phòng thi, cô hòa vào đám bạn tiến bước ra khỏi cổng trường. Bình thường trông cô bé có vẻ rất hay đùa giỡn, nụ cười lúc nào cũng thường trực trên môi.

Nhưng khi đụng đến những vấn đề quan trọng như thi cử, thì Dehansi lại như được khởi động công tắc “nghiêm túc”, trở thành “lão sư” của cả đám. Trong khi nhóm bạn đang vui vẻ thưởng thức món bánh do Oma mới làm tại tiệm cà phê nhà cậu ấy, thì cô lại thu hết các đáp án nháp của cả bọn. Rồi ngồi so sánh với đáp án chuẩn đã được công bố trên trang web của trường cách đây ít phút, vẻ mặt trầm tư đến đáng sợ. Lavender khuấy chiếc muỗng nơi ly cà phê của mình, ngẩng đầu liếc mắt nhìn Oma, “Này, cậu tính để quý cô thủ quỹ của chúng ta vui đầu vào đám số liệu ấy đến bao giờ?”

Oma nhún vai tỏ vẻ hết cách, cậu đang đeo một chiếc tạp dề trắng của nhân viên phục vụ quầy bar bên ngoài bộ đồng phục trường Tairano. Về lịch lãm và phong độ của dân chơi thể thao càng làm Oma thêm phần cuốn hút, đó là lý do tại sao tiệm cà phê nhà cậu ấy luôn đông khách. “Cậu nghĩ rằng tớ sẽ mạo hiểm qua đó để bị đóng băng lại à?” Ayuo mặc kệ hai người bọn họ trừng mắt nhìn nhau, đã lâu rồi cô không được thoải mái nghỉ ngơi nên làm ơn đừng lôi cô vào là được.

Shin và Daniel đưa mắt nhìn nhau, rồi lại nhìn thái độ của ba người ngồi bên cạnh, ánh mắt của Dan như muốn nói: “Việc của Dehansi cậu giải quyết đi, việc cãi nhau ở chỗ này tớ sẽ lo.” Shin nhướn hàng chân mày: “Tại sao cậu không đi khuyên Dehansi, còn việc cãi nhau ở đây thì để tớ?” Dan nhận ra được sự trêu đùa trong đôi mắt của cậu bạn, nếu không phải vì tâm trạng của Lavender dạo này không tốt thì cậu cũng chẳng thêm bận tâm đến việc này.

“Một vai diễn trong vở nhạc kịch của cậu.” Dan đưa ra thỏa thuận cuối cùng, Shin mỉm cười đắc thắng nhấp một ngụm cà phê rồi đẩy gọng kính của mình lên cao, liếc nhìn Dan bằng khóe mắt: “Giao dịch thành công!” Sau khi trao đổi với nhau những cái nhìn đầy ẩn ý, hai người bắt tay vào công việc của mình. Daniel quay về phía Ayuo đang vui mặt vào hai cánh tay mà nằm gục trên bàn nhẹ giọng hỏi: “Này, cậu mệt lắm sao?” Chỉ một câu nói khiến cho Ayuo lập tức bật người dậy còn thành công lôi kéo sự chú ý Oma và Lavender đang hâm hè nhau.

Shin lướt tới bên cạnh cô nàng Dehansi phía đối diện, gấp chiếc laptop xuống trong sự ngạc nhiên của cô bé. Cậu nở nụ cười đúng chuẩn mực của một quý ông lịch lãm với cô: “Tiểu thư của tôi, đã thi xong rồi, cậu cũng nên để đầu óc của mình thả lỏng một chút đi chứ.” Vừa nói vừa đưa tay ra sau đầu của cô bé, rút chiếc cài tóc đang cố định phần tóc lên cao ra, xoa tung mái tóc đen dài đến ngang vai của cô. “Được rồi, giờ mới là tiểu thư Dehansi thường ngày.”

Dehansi bối rối trước nụ cười của cậu bạn, cô đặt xấp giấy tờ xuống rồi ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào cậu, nụ cười trên môi cũng nở rộ: “Vậy thì nếu là Dehansi của thường ngày thì cậu nghĩ tớ có nên xem lại chi phí đã chu cấp cho vở nhạc kịch không nhỉ?” Shin vẫn giữ nguyên nụ cười quyến rũ trên môi: “Xin cứ tự nhiên.” Nhưng trong lòng lại dâng trào một nỗi căm căo. . . chết tiệt Daniel Makdenis, nếu vở nhạc kịch bị cắt kinh phí thì cậu chết với tớ.

Ngày đầu tiên của lễ hội mùa hè – Quán ăn: “Gấu ngủ đông” – Lớp 10A2

Cậu học sinh bước qua các dãy gian hàng của các lớp, rồi lại đột ngột dừng lại ở một quán ăn có cái tên rất lạ ‘Gấu ngủ đông’. Nhìn hàng người xếp hàng bên ngoài để được vào trong, cậu ta cũng đã có thể dự đoán ra được việc làm ăn của quán ăn cũng không tệ. Nhưng cậu cũng không biết rằng chính mình cũng đang thu hút rất nhiều ánh mắt của người khác, mái tóc vàng và đôi mắt màu hổ phách quả thật rất nổi bật. Chưa kể bộ đồng phục cậu đang mặc trên người cũng không phải của trường Tairano, mà là biểu tượng của trường Usakin.

Cậu ta đưa mắt đánh giá một lượt, bật thốt ra một câu rất khê: “Con người thật kỳ lạ, bị thu hút bởi những thứ mới mẻ và cũng sẽ nhanh chóng quên đi mà thôi.” Câu nói này nếu để người khác nghe được, có lẽ sẽ chẳng có mấy ai hiểu điều cậu muốn nói là gì. Nhưng cậu ta thờ dài một tiếng, rồi bước đến chỗ cửa ra vào, cô bé học sinh mặc bộ đồng phục chim cánh cụt được thiết kế riêng đang đứng ghi lại tên người đặt chỗ.

“Xin chào quý khách, xin vui lòng xếp hàng để lấy số vào bàn ạ.” Cô nữ nụ cười đúng mực với cậu, dù cậu đã chen ngang hàng và đến trước mặt cô. Trước khi những người đằng sau lưng cậu kịp phản ứng, thì cậu ta đã rút từ trong ngực áo ra một tấm thiệp mời, đưa cho cô: “Xin thứ lỗi vì đã làm phiền bạn như thế này, nhưng bạn có thể chuyển tấm thiệp này đến cho tiểu thư Lavender Makdenis được không? Xin hãy chuyển lời rằng có người đang cần gặp cô ấy gấp.”

Cô bạn phục vụ nhận lấy tấm thiệp màu trắng trang trí họa tiết hoa oải hương bên ngoài, thì vội vàng gấp đầu, sự trình trọng trong lời nói của cậu ta khiến cô không thể chần chừ. Lavender Makdenis là bạn học và cũng là người khiến đám nữ sinh cùng trường ghen tỵ, vì ở cô ấy hội tụ đủ những điều mà người khác ao ước.

Việc có người đến tìm cô ấy ở lễ hội mùa hè tổ chức giao lưu giữa ba trường thì cũng không có gì là lạ. Cô gấp đầu rồi nhìn cậu ta: “Vây, xin cậu hãy chờ một chút, tôi sẽ đi thông báo ngay.” Nói xong, cô quay đầu lại ra hiệu với một người bạn đến đổi ca cho mình, sau đó vội vã lẩn vào trong quán ăn “Gấu ngủ đông”.

Hôm nay Lavender mặc một chiếc áo sơ mi màu tím dài tay với những đường sọc xếp nếp. Trên cổ còn có những tầng ren mỏng chồng lên nhau và điểm xuyết bằng một chiếc nơ được thắt từ sợi dây màu đỏ. Phần dưới là tông váy xòe màu đen đậm bó chặt phần eo và có đến ba lớp bên trong để tạo độ phồng cho chân váy. Đôi gang tay ren đen hồ ngón, và đôi bốt màu đỏ càng tôn lên vóc dáng của cô bé.

Mái tóc vàng xoắn dày hôm nay phá lệ xõa dài sau lưng, chứ không cột lên cao như mọi ngày. Cô đang ngồi trên chiếc ghế phía trong phòng chuẩn bị đồ, ngồi đối diện cô là Daniel, con người vừa trốn việc phục vụ quán ăn mà đến tám chuyện với Lavender. Lavender hết cách bỏ công việc đang dang dở trên tay xuống, xoay lại: “Nếu để Dehansi bắt được cậu ở chỗ này, cậu nghĩ rằng cậu ấy sẽ dễ yên sao.”

Dan không hề có ý định hợp tác nên ngay cả đồng phục quán ăn cậu cũng không chịu thay, trên người vẫn mặc bộ đồng phục của trường Tairano. Chiếc áo khoác sớm đã bị vứt đi đâu rồi, ngay cả cả vạt cũng bị tháo bung quần một cách hồ hững nơi chiếc áo sơ mi. Cậu trả lời chắc nịch: “Cậu biết tớ không quan tâm”

Lavender nhắm mắt lại rồi nhanh chóng quyết định, cô đứng dậy và gọi: “Sokechi! Việc ở đây cậu lo giúp tớ nhé, những thứ khác tớ sẽ làm sau khi trở về.” Sokechi vừa bước vào phòng thì đã nghe thấy tiếng nói của Lavender, cô bé vội vàng xua tay: “Đừng đừng, những việc này cậu đâu được phân đầu, nhưng cậu vẫn giúp đỡ như vậy là đủ rồi, cậu cứ nghỉ ngơi đi.”

Cô gấp đầu với Sokechi rồi bước ra khỏi phòng theo sau cô bé là Daniel, nụ cười hài lòng khi đã thành công kéo cô ra khỏi đám việc bận rộn kia. Nhưng nụ cười của cậu chưa được bao lâu thì đã có một người bạn cùng lớp chạy đến đưa cho Lavender một tấm thiệp. Lavender nói lời cảm ơn rồi nhận lấy, nhìn lướt qua tấm thiệp cô cũng cảm thấy kỳ lạ. Có người muốn gặp cô ư? Vừa nghĩ cô vừa đưa tay mở tấm thiệp ấy ra, bên trong chiếc bì đựng là một tờ giấy cứng màu đen tuyền, với hàng chữ bạc được viết tay hoàn toàn. Chỉ vờn vện mấy chữ đã khiến cô phải ngây người: “Il faut rendre à Cesar ce qui est à Cesar.” Chữ ký ở dưới lại là một cái tên xa lạ “Arnold Vassilev”.

“Thứ gì của Cesar, hãy trả lại cho Cesar.” Daniel đứng cạnh cô lẩm bẩm đọc thành tiếng, cậu không hiểu một câu như thế này thì có liên quan gì đến Lavender. Nhưng cô bé lại hiểu được, đây là một lời triệu tập, chỉ những kẻ được huấn luyện mới hiểu được nội dung thực sự của câu nói: “Il faut rendre à Cesar ce qui est à Cesar.” Chỉ là tại sao lại dùng cách này để triệu tập cô, những lần khác không phải do đích thân chủ nhân gọi điện về sao?

Bây giờ lại đổi thành cách dùng mật hiệu này, phải chăng đây là một cái bẫy, sự cảnh giác dâng trào trong lòng Lavender. Cô gấp tấm thiệp lại, rồi nở nụ cười xin lỗi với Dan: “Dan này, tớ xin lỗi nhé, vì hình như tớ đã có hẹn trước mà quên mất rồi, sau khi xong tớ sẽ về ngay.” Dan khoanh tay lại rồi nhìn cô với vẻ mặt nghi ngờ: “Cậu sẽ không biến mất đấy chứ?” Lavender nghiêm túc đứng thẳng người trước cậu, đưa tay phải lên thề danh dự: “Không đâu.”

Khi cô còn đang lo lắng Dan sẽ tiếp tục ngăn cản mình thì không biết Dehansi từ đâu xuất hiện, tóm lấy cổ áo của Dan mà lôi đi: “Cậu đã chạy đi đâu vậy hả, nhân lực đang không đủ đây, còn không chịu thay đồng phục nữa cơ à...” Nhìn theo bóng dáng Dan bắt đầu bị kéo đi, Lavender thả lỏng tâm tình một chút, đưa mắt về lại tấm thiệp trên tay, rồi ném nó vào chiếc thùng rác gần đó.

Lúc cô ấy bước ra khỏi cửa quán ăn, cậu học sinh mặc bộ đồng phục trường Usakin không thể không ngạc nhiên: “Cô ấy đã trở nên xinh đẹp như vậy từ khi nào vậy?” Đó chính là suy nghĩ của cậu, nhưng cũng là suy nghĩ chung của các nam sinh xung quanh, nếu nói mỹ nhân trường Tairano đều tập trung vào lớp 10A2 năm nay thì cũng không hề sai. “Je m'appelle Lavender. Comment t'appelles-tu?” (Tên tôi là Lavender. Tên cậu là gì?) Lavender nói, cô cố tình dùng tiếng Pháp để giao tiếp với người trước mặt, một cách để kiểm tra thân phận của hắn.

Cậu thu lại ánh mắt của mình, mỉm cười lịch thiệp, cũng trả lời cô bằng tiếng pháp rất thành thạo: “Mon nom est écrit sur la carte, vous ne lisez pas les étoiles.” (Tên của tôi được viết trên tấm thiệp, bạn không đọc nó sao.) Hình như còn sợ mình chưa đủ thu hút ánh mắt mọi người cậu ta còn cố tình làm vậy, Lavender thờ dãi một tiếng rồi bước đến trước mặt cậu: “À un autre endroit pour parler.” (Hãy đến chỗ khác để nói chuyện.) “Accepter.” (Đồng ý.) Sau đó hai người bọn họ sóng bước đi ra khỏi khu vực gian hàng, đến vườn hoa đằng sau trường.

“Không cần phải thử thách tớ như vậy, Lavender!” Arnold dừng bước khi xác định họ đã đi đến khu vực không có ai, ngay lập tức cậu ta cảm thấy một luồng sức mạnh lao vụt về phía mình. Nhanh chóng ngã người ra sau tránh cú đá ngược đây uy lực từ Lavender, mũi giày của chiếc bốt đỏ chỉ cách sóng mũi có vài milimet. Nếu là một đối thủ khác, thì có lẽ đã bị gãy cổ vì cú đá vừa rồi của cô, nhưng đáng tiếc đối thủ của cô lại là cậu ta.

“Mục đích của người đến đây là gì?” Sau khi tung cú đá mạnh mẽ ấy về phía Arnold như một phép thử, cô cũng nhanh chóng lùi lại thủ thế. Chiếc váy nhìn có vẻ rườm rà nhưng lại không hề làm vướng chuyển động của cô. Từng lớp ren tung bay theo từng nhịp thở của hành động, chúng làm những động tác cô trở nên giống như đang múa. “Không cần phải căng thẳng, chỉ là một nhiệm vụ mà thôi.” Arnold bình thản trả lời, nhắc lại những lời trong tấm thiệp một lần nữa: “Cậu hiểu ý nghĩa thật sự sau mật lệnh triệu tập “Thứ gì của Cesar, hãy trả lại cho Cesar.” Chưa?”

Làm sao cô không hiểu được cơ chứ, những gì đã được mang đến, cuộc sống này, hạnh phúc này, thậm chí là tính mạng đã được cứu. Đều phải trả lại hết, nói cách khác mật lệnh này ám chỉ một nhiệm vụ mang tính tự sát, dùng mạng sống để kết thúc nhiệm vụ. Đó là một trong những mật lệnh tối cao

nhất, chứng tỏ mục đích cần hoàn thành của nhiệm vụ này nguy hiểm đến mức. Ngay cả người đứng đầu tổ chức cũng không chắc là kẻ được giao nhiệm vụ có còn sống sót trở về hay không.

Chỉ có cái chết mới là giải pháp an toàn nhất để bảo vệ bí mật của tổ chức, trả lại mạng sống . . . Một khi đã nhận nhiệm vụ tức là cô phải luôn trong tư thế sẵn sàng để chết. Đây lòng cô chợt thất lại, cô còn chưa báo được mối thù này, cô còn chưa thể hoàn thiện lời hứa với Dan. . . “Không biến mất nữa.” Nhưng cô vẫn còn nhiều điều để làm . . . nhưng. . . Lavender nở nụ cười chua chát, cơn gió thổi qua cuốn những cánh hoa rơi trong sân lên kéo đến vây quanh hai người bọn họ.

Nụ cười của cô khiến Arnold gần như muốn hét lên rằng, đừng như vậy đừng như thế, cô sẽ không sao đâu. . . Nhưng cậu vẫn kiềm nén xuống được, lắng nghe rõ ràng câu trả lời của Lavender: “Acceptor.” (Đồng ý.) Cô đã quyết định, sẽ nhận nhiệm vụ được giao, cho dù có phải mất mạng đi nữa, món nợ cô đang mang nhất định phải trả. Đây là con đường cô đã chọn, không còn cách để quay đầu. . .

Bạn đang đọc truyện *Học Viện Ma Pháp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Vở nhạc kịch (1)

Dan không hỏi cô đã đi đâu, cậu chỉ biết sau khi trở về, Lavender đã trở nên vô cùng khác thường, đến mức phòng chuẩn bị đồ cũng không thể chứa nổi mở cảm xúc của cô bé được nữa. Về mặt của Sokechi xanh xao, cô bé đành phải nhờ cậy Ayuo để Dehansi buông tha cho Daniel khỏi công việc phục vụ, lúc này Sokechi cần Dan đi giải quyết nguy cơ cháy nổ trong phòng chuẩn bị đồ hơn.

Sau khi Sokechi đoạt được Daniel từ tay Dehansi, cô bé lập tức đẩy cậu vào phòng chuẩn bị đồ nơi Lavender đang “nghiêm túc” làm việc một cách cẩn mẫn. Dan vừa bước vào phòng, Sokechi đã ra hiệu cho những người còn lại nhanh chóng “sơ tán khẩn cấp”. Nhận được ánh mắt đầy ẩn ý của Sokechi, các học sinh còn lại thờ phào một hơi rồi vác chân lên cổ mà chạy, mong muốn rời khỏi đây càng sớm càng tốt.

Dan nhìn Lavender, mặc dù có vẻ cô bé đang làm việc một cách bình thường, nhưng nếu để ý thấy đồng kim máy may bị gãy bên cạnh . . . thì sẽ có người thắc mắc, Lavender đã đập bàn máy may kiểu gì mà mới có thể làm cho từng này kim may bị gãy. Chẳng phải đợi lâu, Dan đã nghe thấy một tiếng “Bốp. . . Rắc. . . Phụt” lại thêm một chiếc kim may “xong đời”, Lavender cau mày lại, tháo chỉ trên bộ trang phục đang may đang dở, rồi nâng trục quay tính sẽ thay cây kim.

Vì đây là bàn máy may cổ điển nên thao tác sử dụng cũng khó khăn hơn nhiều, trong nhóm may phục trang chỉ một mình Lavender biết sử dụng mà thôi. Trước khi cô kịp tra cây kim thứ N vào máy thì Dan đã giữ được bàn tay của cô lại. Lavender hơi giật mình ngẩng đầu lên: “Dan?!?” Cậu mỉm cười với cô, rồi lấy bộ trang phục ra khỏi tay Lavender và đặt sang bên cạnh, “Cậu không thấy mọi người đã nghỉ tay đi ăn trưa rồi sao?”

Câu nói của cậu làm Lavender bất giác ngẩng đầu nhìn xung quanh, quả thật cả phòng may phục trang chỉ còn lại một mình cô. Lavender im lặng, cô nhìn nhưng mũi kim gãy nát bên cạnh, cô làm sao thế này, chẳng phải đã biết trước sẽ có ngày này sao? Cô đã lựa chọn rồi tại sao lại bắn khoăn và không cam lòng như vậy? Rủ bỏ những suy nghĩ rồi ren trong lòng, cô đứng dậy khỏi chỗ ngồi: “Nếu vậy thì chúng ta cũng đi ăn trưa thôi, chắc cậu cũng đã đói rồi phải không?”

Dan gật đầu, rồi đưa tay kéo chiếc ghế ra để Lavender đứng lên dễ dàng hơn, sau đó hai người bước ra khỏi phòng chuẩn bị đồ. Mặc dù món ăn do Oma làm rất ngon, nhưng Daniel vẫn muốn đưa Lavender đi thưởng thức những món ăn khác của những lớp còn lại. Lavender hôm nay rất hợp tác với cậu, thậm chí còn cười đùa hết sức vui vẻ, hưởng thụ trọn vẹn không khí của lễ hội mùa hè.

Giờ phút này Lavender không hề bận lòng gì nữa, thời gian của cô không còn nhiều, cô càng phải biết trân trọng hơn. Có thể Dan sẽ rất đau lòng, có thể cậu ấy sẽ không thể nguôi ngoai nỗi đau khi mất đi người thân thiết nhất bên cạnh. Nhưng cô tin rằng cùng với thời gian dần trôi qua, Dan sẽ bình phục và tự đứng vững được trên đôi chân của mình.

Ngày đầu tiên của lễ hội mùa hè diễn ra tương đối suôn sẻ, việc buôn bán của quán ăn “Gấu ngủ đông” rất phát đạt. Tiếng lành đồn xa, kéo bao nhiêu thực khách đói bụng đến với quán ăn này, Ayuo cũng không ngờ rằng ý tưởng làm một quán ăn giữa không gian đông lạnh như ở Bắc cực lại thành công đến thế. Lavender đã nói muốn tạo cảm giác giống như đang ở Bắc cực lạnh giá, sau đó những món ăn được phục vụ sẽ là những món ăn nóng hổi ấm áp. Sự khác lạ đặc biệt chính là món nóng được bày bán thoải mái trong những ngày hè nắng nóng này vẫn khiến thực khách chịu chi tiền ăn uống.

Ngày hè nắng nóng là sự thật, nhìn những giọt mồ hôi lăn dài trên khuôn mặt Lavender chính là minh chứng rõ ràng nhất. Cô ngồi trên chiếc ghế đá dài đặt dưới một tán cây rộng cách một khoảng khá gần với khu vực hội chợ. Dan đã đi mua nước cho cô, vì thế cô đang chờ cậu ấy ở đây, Lavender cúi đầu xuống nhìn chăm chăm vào đôi bốt màu đỏ của mình.

Dan nhanh chóng mua nước và tức tốc trở lại nơi Lavender đang chờ, rồi hình ảnh cô bạn ngồi một mình ở đó, cúi đầu nhìn xuống đôi bốt đỏ khiến cậu cảm thấy. . . không thoải mái. Dáng vẻ của cô như thể cô đang bị cả thế giới bỏ rơi vậy, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì ban này? Cậu rất muốn biết, nhưng cậu cũng không muốn ép Lavender nói ra nếu cô không muốn. Khi cậu bước lại gần Lavender đã nhận ra cậu ở đó từ lâu, tuy vậy cô vẫn không ngẩng đầu lên, vẫn giả vờ mình không biết.

Đến lúc cậu áp chai nước mát lạnh vào vầng trán của cô, thì Lavender mới tỏ vẻ giật mình vui thích ngẩng đầu lên. Một bên mắt nhắm lại tránh cái lạnh đột ngột đó và mỉm cười vui vẻ nhận lấy chai nước. “Nóng lắm phải không? Nhìn cậu đổ mồ hôi kia!” Dan đưa chai nước cho cô bạn rồi ngồi xuống

ngay bên cạnh, rút một chiếc khăn từ trong túi ra tóm mái tóc vàng óng của cô rồi cột gọn lại. Chiếc khăn màu tím với những họa tiết gọn sóng thêu tay bằng chỉ đỏ và đen rất hợp tông với bộ đồ cô đang mặc.

Đây là thứ cậu vô tình nhìn thấy trên đường đi mua đồ, là sản phẩm thủ công của anh chị khóa trên, nghe nói để thêu ra được chiếc khăn này, đã phải mất đến 3 tháng trời. Vì thế cậu không hề nhìn giá cả mà mua luôn chiếc khăn ấy, cậu biết Lavender nhất định sẽ thích nó. Và đúng như cậu nghĩ, nó rất hợp với cô, Lavender nghiêng đầu nhìn chiếc khăn được buộc trên tóc. “Thật đẹp, chất liệu và đường thêu rất công phu, cảm ơn cậu Daniel!”

Dan mỉm cười vì câu nói của Lavender, cậu nhìn chiếc khăn tím nơi mái tóc vàng óng của cô, như bất chợt nghĩ đến điều gì đó, khuôn mặt của cậu trở nên đầy hoài niệm. “Lavender! Cậu còn nhớ mùa hè cuối cùng chúng ta ở Pháp không?” Lavender gật đầu, làm sao cô có thể quên được chứ. Những mùa hè tại Pháp, là những ngày cô sống trong ánh nắng vàng rực rỡ nhất, trên cánh đồng hoa oải hương bát ngát xinh đẹp. Nhưng cách đây ba năm, bố của Dehansi qua đời đột ngột vì tai nạn, cô đã không thể rời xa cô bạn của mình từ mùa hè năm đó.

Và cũng theo lẽ dĩ nhiên, Dan lúc nào cũng ở bên cô như hình với bóng, dù cậu rất thích không khí yên bình ở Pháp. Dù cậu có thể một mình đi đến đó, nhưng cậu vẫn ở lại, vẫn muốn hưởng thụ những ngày hè bên cạnh cô. Nhớ đến những ngày hè đẹp đẽ của ba năm trước, thật sự Lavender rất muốn quay lại nơi đó một lần nữa. Nhưng mà. . . Cô nghiêng đầu dựa vào vai Dan khẽ thì thầm: “Nếu được, khi tớ chết, tớ muốn được chôn ở cánh đồng hoa oải hương đó!”

Arnold không dễ chịu gì khi lần đầu tiên gặp lại đã phải tạo một ấn tượng xấu trong lòng Lavender. Cậu ta cau có khó chịu nhưng vẫn giữ bộ mặt lạnh lùng, khuôn mặt tuấn tú che giấu cảm xúc thật. Arnold quay trở về nơi mà tạm gọi là “nhà” của cậu ở thế giới này theo định nghĩa của con người. Khi vừa bước ngang qua khỏi cổng của căn biệt thự, thì một trụ băng đã lao đến sượt ngang qua người Arnold.

Không để mình bị thương một cách bất cần như thế, Arnold xoay người tránh né đồng thời cũng phóng một luồng sức mạnh về phía người đã tấn công mình. Đòn công kích của cậu hóa ra một luồng khói đen ngịt phóng về phía cô gái kia. Nhưng khác với kiểu phản ứng tránh né của Arnold, cô bé chỉ đưa một tay lên rồi thì thầm: “Eliminate.” (Loại bỏ) Một câu nói đơn giản, từ bàn tay cô bé, sức mạnh được giải phóng áp đảo và loại bỏ thứ phép thuật đang lao đến tấn công mình.

“Kayuki, cậu không thể đón tiếp mình một cách nhẹ nhàng hơn được sao?” Arnold lạnh nhạt trả lời, việc sáng nay cậu đi gặp Lavender đã làm cậu không thoải mái. Khi trở về lại phải đối diện với khuôn mặt không cảm xúc của cô bạn, cậu ta thật sự đã bùng nổ. “Đừng có lảng vảng trước mặt tớ với cái bộ dạng của con người kia, nhất là thứ đồ mà cậu đang mặc trên người.” Cô gái được gọi là Kayuki cũng không hề kém cạnh, đáp lại lời nói của Arnold một cách gay gắt.

Cô cũng hoàn toàn không hài lòng, tại sao chỉ một mình cậu ta được đi gặp cô ấy chứ? Tại sao chứ? Cô cũng rất muốn đi, cô cũng rất nhớ cô ấy! Tiếng lòng của Kayuki gào thét dữ dội, thể hiện nỗi bức dọc qua cách đối xử với Arnold. “Tớ biết cậu cũng muốn gặp cô ấy, nhưng nếu cậu đóng vai xấu và bị cô ấy ghét thì cậu có còn muốn đi hay không?” Arnold vừa bước về phía Kayuki vừa nói, theo sau từng bước chân của cậu là những mảnh vãi của bộ đồng phục trường Usakin đang rơi xuống là tả.

Không biết bằng cách nào, bộ đồng phục đã bị xé tan thành từng mảnh trong nháy mắt thể chỗ cho một bộ trang phục tối màu và lịch lãm. Kayuki nói đúng, cậu cũng không thích thứ trang phục của con người kia, nếu không phải vì đi gặp cô ấy. Nhất định cậu sẽ không bao giờ chạm vào thứ vải tầm thường đó, nó làm cậu cảm thấy mình chẳng còn chút uy quyền nào.

“Hai người có thói cái trò trẻ con này đi hay không? Và làm ơn cư xử cho giống những “con người” bình thường đi. Sẽ không có ai chào mừng người khác về nhà bằng trụ băng cả Kayumi, và cũng không có ai có thể xé tan đồ mình đang mặc trong chớp mắt, Arnold.” Người lên tiếng là một chàng trai trẻ tuổi trạc bằng Arnold, điểm thú vị là mái tóc màu xanh dương ma mị và sự già đời trên khuôn mặt hầu như không hợp với nhau.

“Cậu đang nhắc bọn tớ cư xử “bình thường” trong khi chính cậu lại đang “lơ lửng một cách hết sức bình thường trên không trung” sao?” Kayuki quay đầu lại ném một ánh mắt khinh bỉ đến cho cậu ta, người đang đứng lơ lửng giữa không trung và cắt tia tán lá của một cái cây trong vườn. Xung quanh cậu ta không có bất kỳ thứ gì nâng đỡ, chính xác hơn là cậu ta di chuyển hoàn toàn tự do trong không khí. Thoải mái và ung dung cứ như cậu ta đang đứng trên mặt đất vậy!

Nghe được lời chỉ trích của Kayuki, cậu ta không có vẻ gì là ngượng ngùng cả, chỉ bình thản đáp lại rằng: “Cậu có để ý rằng, trước khi cậu kịp thi triển ma pháp tớ đã phải dựng lên một kết giới che chắn cả khu vực này hay không?” Lần này thì Kayuki im lặng, cô bé biết cậu ta đang ở đó, chắc chắn cậu ta sẽ dựng kết giới trước khi cô kịp làm phép. Để con người không biết được thân phận thật sự của họ, để đảm bảo bí mật của họ vẫn an toàn.

Vì tin tưởng chắc chắn cậu ta sẽ nhanh tay hơn mình, cô mới có thể tự do làm phép theo ý muốn. Cậu ta nhìn thấy vẻ mặt đang rơi vào trầm tư của cô, phép di chuyển trên không chợt ngưng lại, cậu ta đáp xuống mặt đất. Bước gần về phía cô, “Kayuki, tớ biết cậu rất nhớ cô ấy, nhưng hãy ráng đợi một chút nữa, cậu sẽ được gặp lại cô ấy thôi. Chúng ta đến đây để đón cô ấy về nhà mà, phải không?” Bỏ ngoài tai lời nói của cậu ta, Kayuki sai những bước chân dài bước vào nhà.

Để lại hai người kia lắc đầu bất lực nhìn theo sau, Arnold tiến về phía cậu bạn, khoác tay lên vai cậu ta rồi cùng nhau sai bước: “Vào nhà thôi, Isojin, chúng ta cần phải bàn bạc về những chuyện sắp đến.” Cậu bé tóc xanh dương gật đầu, bước chân cũng nhanh chóng đuổi kịp Kayuki. Ba người bọn họ chính là những bóng đen gây nên sự bất an cho Lavender vào buổi tối trước đây. Cô cảm nhận được họ quanh quẩn bên cạnh mình, dù họ đã che giấu hơi thở và hình ảnh của mình bằng phép thuật.

Vì họ không phải con người, và chính cô cũng vậy!

Bạn đang đọc truyện *Học Viện Ma Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Vở nhạc kịch (2)

Khi cô và Daniel trở lại lớp thì một sự hỗn loạn không đáng có đang diễn ra ở bên trong. Oma đang cố gắng hết sức để Shin chú ý đến món ăn trên bàn. Dehansi cũng phá lệ bỏ sự trêu đùa xuống mà an ủi cậu bạn, chưa kể Ayuo còn phải hạ mình năn nỉ Shin hãy cười lên một chút. Lavender tròn tròn mắt khó hiểu nhìn tình hình kỳ dị này, cô đưa mắt nhìn sang Daniel bên cạnh, cũng chỉ nhận được một cái nhún vai bất lực.

Sokechi gượng cười bước về phía cô rồi giải thích. Hóa ra bạn nữ đóng vai nữ chính trong vở nhạc kịch của Shin đã bị thương trong quá trình bùng nổ cho quán ăn. Hiện tại đi lại còn khó khăn huống chi là chạy nhảy trên sân khấu để diễn kịch. Ngày mai là diễn rồi mà Shin vẫn chưa tìm ra được cách đối phó cho nên cậu ta mới có vẻ mặt u ám như trời sắp sập. Nghe xong câu chuyện, Lavender ồ lên một tiếng, khẽ nói: “Vậy thì chỉ cần tớ diễn thay bạn ấy là được chứ gì? Vì vai nam chính giao cho Daniel nên ngày nào tớ cũng phải tập kịch với cậu ấy. Từ lâu đã thuộc lòng thoại còn hơn cả người phải thật sự đóng vai kia.”

Lời nói của cô còn hiệu quả hơn lời an ủi của cả đám cộng lại, Shin lập tức vứt bỏ bộ mặt u ám của mình, đứng phắt dậy nắm chặt tay Lavender. “Đúng rồi nhì, vai diễn này còn ai đóng hợp hơn cậu nữa đây, nhưng mà . . .” Vừa nói đến đây cậu vừa nhìn sang Daniel bên cạnh, cậu biết Dan không hề thích việc phô bày em gái của mình nơi đám đông. Nhưng trái ngược với dự đoán của cậu, Dan chỉ mỉm cười nhìn sự thích thú trong đôi mắt của Lavender, mà nói: “Rất sẵn lòng được đóng chung với tiểu thư!”

Một câu nói đơn giản đã hóa giải cục diện gần như bế tắc của cửa hàng, mọi việc bắt đầu trở lại với quỹ đạo vốn có của nó. Và những diễn viên của vở nhạc kịch cũng phải chuẩn bị sẵn sàng cho màn trình diễn sắp đến.

Phần hai của lễ hội mùa hè bắt đầu với lễ kỷ niệm thành lập trường Tairano, được tổ chức ở hội trường lớn nhất thành phố. Vì trường Tairano là một ngôi trường danh giá có bề dày lịch sử hơn 50 năm, chưa kể hiệu trưởng hiện giờ cũng là một người rất nổi tiếng trong lĩnh vực giáo dục. Cho nên những vị khách được mời đến tham dự lễ kỷ niệm, ngoại trừ học sinh ưu tú của ba trường Tairano, Usakin và Namiko, còn có những quan chức cấp cao của thành phố.

Tiết mục của lớp 10A2 ở vị trí thứ sáu, cho nên mọi việc được tiến hành khá suôn sẻ, ít áp lực hơn những tiết mục đầu tiên. Trong phòng thử đồ lúc này, Lavender đang xoay mình trong chiếc váy, cô đang rộng hai tay trước gương và hỏi: “Có kỳ cục không?” Dehansi lau mồ hôi trên trán sau khi giúp cô mặc chiếc váy cũng phải mỉm cười lắc đầu: “Rất dễ thương.” Lavender nhìn vào trong gương, mái tóc vàng được chải ra sau điểm xuyết bằng một chiếc nơ xanh da trời kẻ sọc trắng và những bông hoa hồng đỏ tươi.

Phần dưới là chiếc váy với tạp dề trắng may liền, xòe phồng hai lớp tạo điểm nhấn ở chân váy và màu chủ đạo của chiếc áo là xanh và trắng. Trông cô cứ như cô bé Alice đi lạc vào thế giới thần tiên vậy, mà cũng thật trớ trêu thay đó cũng sẽ chính là vai diễn của cô trong vở kịch lần này. Một phiên bản hoàn toàn mới dựa trên nội dung chủ yếu của câu chuyện cổ tích đã quá quen thuộc kia. Shin đã viết lại một vở nhạc kịch chứa đựng nhiều yếu tố bất ngờ và kịch tính mang tên ‘Alice and her dreams.’

Lavender đứng sau cánh gà, chờ lời giới thiệu của người dẫn chương trình kết thúc để bước ra sân khấu. Đối diện cô là Dan, trang phục của cậu cũng phức tạp không kém, mái tóc màu gỗ đào nổi bật dưới chiếc mũ lịch lãm. Cậu nhìn thấy cô đang đưa mắt về phía mình, Dan bỏ chiếc mũ xuống cúi chào một cách đầy thanh lịch. Lavender cố mỉm cười nén nụ cười, đằng sau cậu Ayuo đã đến từ khi nào, cô đẩy khẽ lưng Lavender: “Hãy bước ra sân khấu đi, cô lên Lavender!” Lavender xoay người lại gạt đầu với Ayuo, rồi tiến bước về phía thứ ánh sáng chói lòa trên sân khấu. Và câu chuyện “Alice and her dreams” bắt đầu!

Buổi chiều mùa đông lạnh giá, Alice ngồi phía sau khung cửa sổ của căn nhà cổ kính, phả hơi thở của mình lên cửa sổ. Hơi thở của cô làm mờ tấm kính, một màn sương đọng lại phía trên bề mặt, Alice dùng đầu ngón tay nhỏ nhắn viết tên mình lên màn hơi mờ ảo ấy. Bầu trời bên ngoài không có dấu hiệu nào cho thấy tuyết sẽ ngừng rơi, Alice thu mình tựa đầu vào khung cửa cao lớn phóng tầm mắt ra bên ngoài.

Và rồi, trong đôi mắt xanh biếc xinh đẹp ánh lên một niềm vui thích vô hạn, thứ cô nhìn thấy chính là chiếc xe ngựa đen tuyền đang băng qua công nhà. Alice mỉm cười rạng rỡ, nhấc mình xuống khỏi bậc cửa sổ, tà váy lay động theo từng nhịp chân. Cô chạy thật nhanh ra khỏi phòng, băng qua những dãy hành lang dài của căn nhà, trượt xuống cầu thang lót thảm thêu tay rồi dừng lại trước cánh cửa đại sảnh.

Alice đặt tay lên nắm đấm cửa trước khi nó được mở ra, và người đứng đằng sau cửa đang bỏ chiếc mũ bám đầy tuyết xuống khỏi mái tóc của mình chính là cha của Alice. Cô bé vui vẻ ôm chầm lấy người trước mặt, mặc kệ cái lạnh giá còn vương trên người ông ấy: “Cha, mừng cha đã về nhà!” Cha của Alice khẽ mỉm cười, ôm con gái bé bỏng vào lòng mình, “Ừ! Cha đã về rồi, Alice.” Mọi mệt mỏi dường như tan biến khỏi cơ thể ông, quá thật được ôm con gái nhỏ sau những ngày xa cách khiến ông rất hạnh phúc.

Bà quản gia tiến lại từ đằng sau, khuôn mặt nghiêm nghị già nua của bà cũng không còn giữ được vẻ lạnh lùng nữa. Bà bước đến đón lấy chiếc áo choàng, mũ và gậy cầm tay của ông: “Chào mừng ngài đã về nhà! Tiểu thư đã nhớ ngài từng ngày đấy ạ.” Ông gật đầu đồng tình với bà, không chỉ có Alice nhớ ông, cả ông cũng rất nhớ cô ấy. Nếu không phải vì những chuyện công việc bận rộn cần ông đi công tác khắp nơi, thì ông cũng không nỡ lòng xa con gái mình.

Alice ôm lấy cánh tay kéo ông vào nhà, ấn ông ngồi xuống chiếc ghế bành nơi gần lò sưởi, pha cho ông một tách trà nóng hổi, rồi ngồi bệt dưới đất tựa đầu vào chân ông. Ông thông thả nhắm nháp hương vị trà thảo mộc do Alice pha, bàn tay còn lại dịu dàng xoa đầu con gái nhỏ. Ông hỏi Alice: “Hãy kể cho cha nghe, khi cha không có ở nhà, con đã làm những gì?” Cô gái trẻ không hài lòng lắc đầu: “Người phải kể cho con nghe phải là cha chứ? Cha đã làm gì trong suốt thời gian cha xa con?”

Ông nghiêm túc dụ dỗ: “Nếu con kể trước, cha sẽ kể cho con nghe.” Trong đôi mắt của ông ánh lên sự trêu chọc thú vị. Alice đã lớn hơn trước rất nhiều, con gái ông năm nay đã 16 tuổi, đã bắt đầu mang dáng dấp của một thiếu nữ trưởng thành. Được thừa hưởng toàn bộ vẻ đẹp của người vợ quá cố của ông, Alice cứ như một đóa hoa hồng nở rộ giữa mùa đông khắc nghiệt.

Alice chấp nhận giao kèo, cô gái đứng lên vuốt lọn tóc vàng ra sau tai bắt đầu kể cho ông nghe những việc mình làm. Giọng nói của cô ngân nga trầm bổng rót vào tai người cha như những tiếng hát của thiên thần. Khung cảnh xoay chuyển biến hóa liên tục theo từng câu nói của cô, cha cô nhắm mắt lại thả tâm hồn theo giai điệu thánh thót. Ông có thể thấy được, cô đã chăm chỉ học tập như thế nào với gia sư khi ông đi vắng.

Cảnh cô làm bài giữa vườn hoa thơm ngát sau nhà, và những tiếng chim lành lút xung quanh. Khi cô đi dạo giữa những con phố London cổ kính, đã có bao nhiêu ánh mắt ngoái nhìn theo bóng dáng của con gái ông. Và rồi những giờ phút thoải mái khi cô đến thăm những đứa trẻ mồ côi ở trại tế bần, sự ấm áp lan tỏa từ trái tim. Câu chuyện của cô về cuộc sống thường ngày, được diễn tả lại một cách sống động trong đầu óc của ông như vậy đó.

Khi cô ngừng lời, cũng là lúc giai điệu ngọt ngào trong ông kết thúc, ông mở mắt ra và mỉm cười đầy tự hào. Đã đến lúc rồi, Alice đã đủ lớn để ông có thể đưa cô ra ngoài thế giới xô bồ bên kia, giao cả gia nghiệp rộng lớn của ông vào tay cô. Nhưng ông vẫn không thể hoàn toàn yên lòng, vì cô mãi mãi là con gái bé bỏng bên cạnh ông như ngày nào. Chính vì lẽ đó, ông muốn tìm một người để ông có thể đủ tin tưởng giao cả con gái lẫn sản nghiệp cho người đó bảo vệ và chăm sóc.

Cuối cùng sau những năm dài tìm kiếm ông cũng đã tìm được chàng trai đó, kẻ sẽ không vì bất kỳ lý do gì mà làm tổn hại đến con gái ông. Người sẽ nắm tay Alice đi đến hết cuộc đời, luôn che chở cho Alice, khi ông không còn có thể ở bên Alice được nữa.

Ông nắm lấy đôi tay của cô nhẹ nhàng hỏi: “Con còn nhớ mùa hè ở Pháp, khi con tám tuổi hay không?” Cô lắc đầu nhưng rồi cũng gật đầu, có những điều cô còn không thể phân biệt được đâu là mơ và đâu là sự thật nữa cơ mà. “Sao vậy con gái, bộ con đã quên cậu bé đã cống con về từ đồi hoa oải hương vì con ngủ quên rồi sao?” Alice à một tiếng, thì ra là cha cô đang muốn nhắc đến người đó, vậy thì cô có thể khẳng định cậu bé đó có thật.

Là người đã tìm thấy cô khi cô đang lạc giữa những thứ vô định trên đồi hoa oải hương xinh đẹp, những ký ức thướt tha nhỏ nhẹ đan xen. Cô tin rằng mình đã từng đến một thế giới rất kỳ lạ, tràn ngập những điều thú vị, thỏ trắng biết xem đồng hồ, nữ hoàng đỏ và nữ hoàng trắng, còn có cả những người bạn tiệc trà. . . Cha cô nhắc đến khoảng thời gian ấy làm Alice càng trở nên mơ hồ, thực sự thì đó. . . có phải là một giấc mơ hay không?

“Tại sao cha lại đột ngột nhắc đến người đó?” Alice tò mò hỏi, cha cô mỉm cười hiền từ trả lời cô: “Cậu bé năm nào đã lớn, và người đó sẽ trở thành vị hôn phu của con.” Câu trả lời của cha làm cô giật mình, bàn tay đang được cha nắm bỗng không tự chủ được mà vùng ra. Cô thảng thốt lùi lại, tại sao cha lại nói như thế? Không phải cha nói sẽ để cô tự lựa chọn cho hôn sự của mình sao? Không phải cha đã hứa với con sẽ để con tự do trong hôn nhân của mình hay sao? Con. . . mới 16 tuổi, có phải là quá sớm hay không?”

Cha cô không còn cười nữa, đôi mắt trở nên cứng rắn và nghiêm khắc: “Con nói đúng, con chỉ mới 16 tuổi, ngay cả thế giới ngoài kia con còn chưa tiếp xúc được nhiều. Con chỉ như con cừu nhỏ giữa bầy sói hoang, cha đã sống hơn nửa đời người, vì thế cha biết điều gì là tốt nhất cho con. Khi cha hứa với con sẽ để con tự do trong hôn nhân của mình, lúc đó là sinh nhật 10 tuổi của con. Một đứa trẻ thì sẽ hiểu được chuyện gì kia chứ, vì muốn con vui cha đã hứa, nhưng nó không có giá trị, Alice. ”

Alice nghe những lời nói phủ nhận tất cả những ước mơ mà cô đã cất công xây dựng cho tương lai bấy lâu nay. Thế giới trong Alice hoàn toàn sụp đổ, cô lùi ra sau như muốn thoát khỏi cha mình, khi bàn chân cô sắp chạm vào lò sưởi sau lưng, cha cô đã hét lên: “Alice! Cẩn thận.” Nhưng dường như tất cả đã quá muộn, lửa liếm lấy tà váy của Alice, và như có ma lực, ngọn lửa trong lò nổi lên chuyển động như sinh vật sống.

Lưỡi lửa cuốn lấy cô như những xúc tu của bạch tuộc kéo cô rơi vào bên trong lò sưởi nóng bỏng. Alice đang bàng hoàng về những gì mình nghe được, khi cô chưa kịp nhận ra chuyện gì đang xảy ra thì đã bị ngọn lửa kéo xuống. Alice sợ hãi, có phải cô sẽ chết hay không? Bóng tối bao trùm lấy cô gái, chỉ có ngọn lửa bao quanh thân cô vẫn sáng rực. Cô nhìn thấy khuôn mặt kinh hãi tội cùng của cha, trước khi cô bị kéo vào lò sưởi.

Những tường sẽ rất nóng, nhưng không. . . đây là sưởi như một chiếc hang sâu không đáy khiến Alice rơi mãi, rơi mãi chẳng có điểm dừng. Và rồi một cảm giác quen thuộc dấy lên trong tâm trí cô gái, trước đây. . . Cô đã từng rơi xuống một chiếc hang như vậy. . . vì mãi mê đuổi theo con thỏ trắng cầm chiếc đồng hồ vàng. . . Con gió mát lạnh ập đến giữ cho cô rơi chậm lại, và ký ức bị quên lãng ủa về như thác lũ. . . Thật sự cô đã đến một nơi được gọi là Xứ sở thần tiên. . .

Bạn đang đọc truyện *Học Viện Ma Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Vở nhạc kịch (3)

“Chào Alice, chào mừng cô gái bé nhỏ ngày nào, cũng với chiếc đầm màu xanh xinh xắn và những bước chân nhỏ nhắn. Cô bé con đã chạy nhảy vui chơi khám phá ở Xứ sở thần tiên này.

Chào cô bé, Alice bé bỏng của chúng ta, cuối cùng cô cũng đã trở về ngôi nhà cũ. Nơi mà cô đã quên lãng suốt những tháng năm dài, nơi lưu giữ những kỷ ức tuyệt đẹp.

Chào Alice, đến đây với chúng tôi nào, chúng tôi sẽ nhắc cho cô nhớ lại những gì cô đã quên. Sẽ chỉ cho cô thấy thế giới tràn ngập màu sắc này một lần nữa.

Đến đây nào, hãy can đảm như ngày xưa cô đã từng làm, tiến bước về phía chúng tôi!”

Cảm giác bông bênh khi lơ lửng tự do trong không trung khiến Alice thích thú, và tiếng hát thánh thót cứ vang vọng đâu đây. Lời bài hát cô nghe rất rõ, nhịp nhàng như đàn đồng ca mùa hạ, nhưng cũng tha thiết níu kéo tâm trí người nghe. Từng với lời hát, Alice nhớ lại tất cả mọi chuyện, về những gì cô đã cho rằng đó là giấc mơ đêm hè năm 8 tuổi.

Từng chút một, đan xen vào nhau tạo thành một bức tranh hoàn hảo, đó hoàn toàn không phải là giấc mơ của cô, mà là sự thật. Những món đồ cô bắt gặp khi đang rơi xuống nào là một chú gấu bông với chiếc nơ ren cầu kỳ, vài cuốn sách mở ra với những hình ảnh chuyển động được, những phím đàn của chiếc đàn piano đánh lên giai điệu vui tươi ngọt ngào, . . . Đường như tất cả những gì một cô bé hay mơ mộng về một thế giới kỳ diệu đều có ở đây. Mọi thứ đều nhẹ nhàng, dịu ngọt và êm đềm!

Alice thích thú với những gì cô nhìn thấy, đôi khi cô sẽ đưa tay ra chạm nhẹ vào những đồ vật mình bắt gặp trên đường. Sự luyến tiếc ánh lên trong mắt cô gái trẻ, cùng với thời gian cô đã phải từ bỏ những thứ này. Bà quản gia đã nói, cô không còn là một đứa trẻ nữa, phải học cách biết từ bỏ một số thứ đã không còn phù hợp với độ tuổi của mình. Dù cô chưa từng làm trái ý bà, nhưng một góc nào đó sâu thẳm trong tim, cô vẫn luôn chống cự lại.

Cô vẫn không hiểu được, việc từ bỏ những sở thích của mình thì có liên quan gì đến sự trưởng thành. Cũng giống như cha cô đã không giữ lời hứa, ông luôn miệng nói cô đã lớn, đã khiến ông đủ tin tưởng. Nhưng không. . . ông ấy không hề tin cô, thế nên cha cô mới nghĩ rằng sắp xếp cho cô một cuộc hôn nhân thì có thể bảo vệ được cô ư? Không đâu, ông ấy nhầm rồi, thả bảo cô tự xoay sở giữa bầy cá mập còn hơn bắt cô sống hết đời với một người lạ.

Khi Alice miên man chìm đắm trong suy nghĩ của mình, cô không hề nhận ra rằng mình đã sắp chạm xuống đáy của chiếc hang. Và cô cũng không hề nhìn thấy, có người người đã đứng bên dưới, dang rộng vòng tay để đón lấy cô. Cho đến khi: “Alice! Cô đang suy nghĩ điều gì vậy?” Lúc này Alice mới giật mình bừng tỉnh, trước mặt cô bây giờ là một chàng trai trẻ tuổi, mái tóc màu gỗ đào bừng sáng làm nổi bật chiếc mũ được thiết kế độc đáo: “Mad Hatter?!?” (Người làm mũ)

Nụ cười rở rộ trên khuôn mặt có phần kỳ quái của chàng trai trẻ: “Rất vui vì cô còn nhận ra tôi!” Mad Hatter châm chọc cô bé, nhưng anh vẫn không đặt cô xuống mặt đất như cô đã tưởng, mà tiếp tục bế cô trên tay. Alice cũng ngạc nhiên về sự có mặt của Mad Hatter ngay lúc này, và rồi cô nghĩ, “Đây là Xứ sở thần tiên mà, bất kỳ điều gì đều có thể xảy ra!” Sau khi nghĩ như vậy, Alice chợt nói với Mad Hatter: “Mad Hatter, anh có thể thả tôi xuống được rồi, không cần phải bế tôi suốt như vậy.”

Mad Hatter nghi ngờ nhướn hàng chân mày: “Cô muốn tôi thả cô xuống biển ư?” Lần này đến lượt Alice mở to mắt đầy nghi hoặc, “Biển?” và rồi khi cô quay đầu nhìn quang cảnh xung quanh, thì cô đã không thể giấu được vẻ sững sốt. Mad Hatter đang đứng trên một chiếc nón rất cao, nhưng chỉ đủ chỗ cho một người đứng mà thôi. Còn xung quanh chiếc mũ lại là sóng nước mênh mông dập dềnh, trên bầu trời còn có cánh chim hải âu bay lượn.

Gió thổi đến làm rối tung mái tóc của cô, và còn mang đến mùi vị mặn mòi của biển, Alice đưa tay giữ mái tóc của mình lại. Thật sự xung quanh cô toàn là biển, chiếc mũ trôi nổi trên mặt biển đóng vai trò như một con thuyền. Mặc cho những con sóng cứ muốn đánh úp nó, nhưng chiếc mũ vẫn lướt đi một cách vững vàng. “Nói là biển thì cũng không hẳn, Alice, nhưng mà nếu cô nghĩ nó là biển thì cũng chẳng sao, cứ gọi nó theo cách của cô là được.”

Alice khó hiểu nhìn Mad Hatter, đáp lại ánh mắt của cô chỉ là một nụ cười bí ẩn mà thôi. Có thể chiếc mũ mà họ đang đứng lên trên, được điều khiển bởi Mad Hatter, hoặc là tự động di chuyển, nhưng dù sao thì nó cũng không có dấu hiệu sẽ ngừng lại cho đến khi cập bến. Chẳng đặng Alice phải đợi lâu, những dải đất ẩn hiện sau màn mây đã dần dần lộ diện phía xa. Mad Hatter chỉ tay về phía bãi cát vàng trước mặt, “Mọi người đang đợi cô ở đó, Alice!”

Vở nhạc kịch của lớp 10A2 thật sự đã thu hút được toàn bộ sự chú ý của các khán giả ngồi dưới ghế khách mời. Đây không chỉ là một lễ kỷ niệm thông thường, mà còn là nơi các học sinh biểu lộ tài năng của mình. Ví dụ như Shin, cậu ấy là một cây bút tài hoa với khả năng sáng tạo vô hạn, niềm đam mê với nghệ thuật đã khiến cậu có được tài năng ấy, vị trí biên kịch, đạo diễn là vô cùng thích hợp với Shin.

Trong buổi lễ kỷ niệm này không chỉ có sự góp mặt của ba trường trung học phổ thông lớn nhất thành phố. Mà còn có sự hiện diện của các đại diện của những trường đại học danh giá trong nước và nước ngoài. Các trường đại học này luôn tìm kiếm các học viên tài năng tương lai thuộc khắp mọi lĩnh vực đào tạo. Và ba trường trung học Tairano, Usakin, Namiko lại là ba trường duy nhất trong khu vực phía Nam có được mối liên kết trực thuộc với những trường đại học danh giá đó.

Vở nhạc kịch này sẽ phô bày khả năng dàn dựng của Shin, và các học việc sân khấu, điện ảnh cũng đã bắt đầu chú ý đến tài năng này. Có thể nói, đối với những học sinh trung học như bọn họ, được người tuyển dụng để ý đến còn điều gì vinh dự bằng. Nói là lễ kỷ niệm, nhưng thật chất chính là nơi trình diễn những thiên phú của học sinh, và cũng là một con đường tắt chạm vào cánh cửa dẫn đến giấc mơ thành công sau này.

Mọi học viên ưu tú được chọn của ba trường đều ý thức rõ ràng về cơ hội hiếm có lần này, từng tiết mục biểu diễn, từng công đoạn chuẩn bị đều được làm hết sức để có thể mang về kết quả tốt nhất. Dù không muốn nhưng Lavender và Daniel vẫn phải cố gắng hết mình để hoàn thành vai diễn, ít nhất là để Shin không vụt mất cơ hội lần này.

Trong thời gian chuyển khung cảnh tiếp theo, Lavender tạm lui vào cánh gà chờ đợi, khi ánh mắt của cô liếc qua hàng ghế khán giả. Phía trên khán đài cao, có những khu vực riêng chỉ cho phép từ 3-5 người ngồi xem, một mái tóc màu vàng rực rỡ đập ngay vào tầm mắt của cô, cậu ta cũng đến. . . Trái

tìm cô chợt thất lại, câu nói khi ấy lại vang lên trong đầu: “Il faut rendre à Cesar ce qui est à Cesar.” Lavender nhắm mắt lại như muốn loại bỏ câu nói ấy ra khỏi đầu mình. Daniel. . . Daniel. . . Không biết cô đã gọi thầm tên cậu biết bao nhiêu lần. . . nhưng chỉ tràn ngập trong từng tiếng gọi chỉ có sự đau thương tột cùng.

“Tớ không nghĩ là cậu ấy sẽ chịu hóa trang thành một nhân vật khác ngoại trừ bản thân mình đấy.” Kayuki đặt chiếc kính xuống khẽ cau mày lại, vờ nhạc kịch không làm cô bé quan tâm đến. Cô chỉ đến đây với mục đích muốn nhìn thấy Lavender mà thôi, không còn gì khác cả. “Mặc dù tớ không muốn thừa nhận, nhưng mà . . . có lẽ hẳn đã tác động đến cô ấy khá nhiều.” Trong giọng nói của Arnold chứa đầy sự cay đắng, cô ấy đã thay đổi quá nhiều không còn là một con người mà bọn họ từng biết.

Isojin không nhìn hai người bạn bên cạnh cũng hoàn toàn có thể đoán ra cảm xúc hiện giờ của họ qua giọng nói. Cậu không phán xét hay tỏ ra khó chịu đối với sự thay đổi của Lavender, “Điều đó là chuyện dễ hiểu, 11 năm sống bên cạnh Daniel với ký ức bị phong ấn hoàn toàn, nếu các cậu là cô ấy, liệu các cậu có thay đổi hay không?” Cậu vẫn còn nhớ cô bạn thân của mình là người như thế nào, và cậu cũng tin chắc cô ấy chỉ quên mất bản thân mình mà thôi.

“Mười một năm đối với con người là rất dài nhưng với chúng ta chỉ là một cái chớp mắt, đừng để cảm xúc lấn áp lý trí. Nhiệm vụ của chúng ta sắp hoàn thành rồi, tớ không muốn phải dùng phép thuật đối với các cậu đâu.” Isojin cảnh cáo, chỉ còn một chút nữa thôi, thời khắc sức mạnh của Lavender sẽ trở lại và mạnh mẽ hơn bao giờ hết. Đó cũng là lúc bọn họ phải đưa cô ấy trở về ngay thế giới mà đáng lẽ ra cô phải sống ở đó chứ không phải ở đây. Nếu sức mạnh bộc phát mà bọn họ không thể đưa cô ấy về trước lúc mặt trời mọc, thì hậu quả không ai có thể nói trước được.

Nhưng nếu cứ đưa Lavender đi mà không giải thích điều gì, sẽ dẫn đến một vụ lộn xộn không đáng có. Chính vì lý do đó mà họ phải sử dụng đến mặt lệnh cuối cùng: “Il faut rendre à Cesar ce qui est à Cesar.” Để có thể đưa Lavender đi mà không gây ra bất cứ trở ngại nào. Sự tồn tại của cô ấy ở thế giới con người cũng cần phải kết thúc một cách hợp lý, đó là sự lựa chọn của bà ấy, người đã giao cho họ nhiệm vụ đi đón cô ấy về.

Kayuki hiểu rất rõ mức độ nghiêm trọng của việc không thể đưa Lavender về là gì, cô cố gắng kiềm nén bản thân mình lại. Nhưng rồi cô cảm nhận được một tầng linh khí quen thuộc bao quanh lấy con người mà Lavender đã coi như người thân suốt bao nhiêu năm qua. Lúc đầu cô cho đó là “Thần khí” của Lavender đã vương lại trên người cậu, nhưng hoàn toàn không phải thế. . . Cô bé chợt đưa mắt về phía Arnold: “Arnold, tớ nghĩ cậu cũng nên điều tra người bên cạnh cô ấy một chút, cậu có nhìn thấy điều tớ đã thấy không? “Linh khí” vây quanh hẳn rất giống với cậu.”

Arnold biết Kayuki đang lo lắng điều gì, ánh mắt của cậu dần se lại, sự cảnh giác và không cam lòng dấy lên trong đôi mắt của cậu. Nếu như. . . thật sự là như vậy thì ông ta đã làm gì thế này? Mẹ của cậu sẽ đau lòng biết bao nhiêu. . . Arnold cắn hận. “Cậu không cần lo lắng, đối với tớ chỉ có một mình Argentina là em gái và là người em gái DUY NHẤT của tớ.” Cậu nhấn mạnh hai chữ duy nhất bằng giọng điệu tức giận. Phía dưới sân khấu, khung cảnh đã được thay xong và vở nhạc kịch lại bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Học Viện Ma Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Câu chuyện ngoài lề 1: Con mèo và lời ca.

Kaharu Inoue:

Nhiều khi chính tôi cũng tự hỏi có phải chú mèo của mình hiểu được những gì mà tôi hát hay không? Hay đó chỉ là tưởng tượng của tôi mà thôi, chính tôi cũng không thể trả lời được câu hỏi đó. Chỉ biết rằng mỗi khi tôi hát, nó sẽ nhảy lên chiếc đàn piano nơi tôi đang ngồi, và nằm yên nhìn chăm chăm vào tôi. Bộ lông màu xám đen xinh đẹp mượt mà, ánh mắt đen láy trong trẻo, sẽ ở đó cho đến khi bài hát kết thúc, thực sự là một con mèo kỳ lạ.

Mun Mun:

Tôi nhớ lần đầu tiên nghe giọng hát của cô ấy là vào một đêm mưa nặng hạt, đường phố lạnh ngắt chẳng có mấy bóng người qua lại. Tôi lang thang trong màn mưa, xuyên qua các ngõ hẻm ngang dọc, có lẽ tôi khá kỳ lạ, nhưng tôi không quan tâm. Mặc cho cả người đã ướt đầm, tôi vẫn cứ tiếp tục bước đi, cho đến khi tôi nghe được giọng hát của cô ấy. Một chất giọng mộc mạc và sâu lắng đến nỗi trái tim của tôi đã bị đánh gục ngay từ lần đầu tiên đó.

Chỉ là một cô gái với bộ dạng bên ngoài của một chàng thư sinh điển trai, ngồi trong quán cà phê tránh cơn mưa ngoài phố. Chiếc bút trên tay ghi lại những ký tự lên cuốn sổ, còn giai điệu thì ngân nga bên bờ môi. Giây phút ấy tôi đã phải lòng cô ấy, một người phải có trái tim thuần khiết đến thế nào mới có được giọng ca lay động lòng người đến vậy. Vì lý do đó, mà mỗi lần cô ấy hát, tôi đều sẽ ở bên cạnh, đối với tôi, đó là giai điệu của một thiên thần.

Sự khéo léo của định mệnh đã mang tôi và cô ấy đến gần nhau, và thật tình cờ cô ấy đã trở thành chủ nhân của tôi sau đó. Tôi là ai ư? Tôi là một con mèo với bộ lông màu xám đen và đôi mắt đen láy, cô ấy gọi tôi là Mun Mun. Thật sự thì lúc đầu tôi không thích cái tên này lắm, nhưng chỉ cần cô ấy thích thì được rồi, tôi cũng chẳng để tâm nữa. Cô ấy tên Kaharu Inoue, là một nghệ sĩ đa tài, hát, sáng tác nhạc và còn có thể chơi được rất nhiều loại nhạc cụ.

Những bản nhạc của cô ấy cũng giống như chính chủ nhân của nó, tinh tế sâu lắng và chạm vào đáy lòng người. Tôi cũng thích cả cái cách cô ấy đưa cá

tính mạnh mẽ của mình vào chúng nữa, dù là một cô gái nhưng cô ấy lại ăn mặc không khác gì một người đàn ông. Mái tóc xoắn bồng bênh được cắt rất ngắn, trang phục lúc nào cũng lịch lãm như một quý ông. . . Những thứ cô ấy mặc lên người tôi đều thấy đẹp. . . hay có lẽ. . . nói đúng hơn là vì tôi đã phải lòng cô ấy mất rồi nên trong mắt tôi cô ấy lúc nào cũng đẹp cả.

Kaharu Inoue:

Có những lúc Mun Mun rất nghịch thậm chí là phá phách, nhưng nó lại là một con mèo biết chừng mực. Trước đây tôi chưa từng nuôi mèo, nên không biết một con mèo bình thường sẽ hành xử ra sao. Từ ngày có Mun Mun về nhà, cuộc sống thoải mái ngày xưa bỗng rộn hơn trước. Nó rất kén ăn, nếu là thức ăn đóng hộp thì nhất định Mun Mun sẽ không động vào. Mun Mun thích những món được nấu chín và còn nóng, được bày trên những chiếc đĩa xinh xắn thay vì khay đựng thức ăn cho mèo.

Nó cũng rất thích tắm, ngày nào cũng phải tắm cho Mun, nếu không thì nó sẽ quanh quẩn bên chân của tôi suốt ngày với ánh mắt “ai oán”. Nó không thích đi long rong bên ngoài, chỉ ngoan ngoãn tìm một chỗ đầy nắng trong nhà và nằm yên. Thậm chí nó còn rất thích những tạp chí và sách báo trong nhà, thay vì xé nát chúng rồi vứt khắp nơi, thì nó lại nhìn chăm chú vào những hình ảnh trên đó và gật gù. Đúng là đến đây thì nó có hơi kỳ lạ, mèo thì thường phải khác thế này chứ nhỉ, tôi cũng có nói nó rất nghịch đúng không?

Phải đấy, Mun Mun vô cùng thích chuyện nhảy nhót trên những phím đàn piano của tôi. Dường như chiếc đàn có một mê lực nào đó thu hút con mèo vậy, chỉ cần tôi không chú ý quên đặt nắp đàn chiếc đàn lại thì y như rằng. . . Mun Mun nhất định sẽ thừa cơ nhảy lên những phím đàn, tạo lên những giai điệu không có bất kỳ trật tự nhạc lý nào. Tôi cũng đã thử nhiều cách, dụ dỗ, nghiêm khắc, đe dọa, khuyên nhủ, nhưng nó vẫn không nghe. Với lại Mun Mun chỉ có duy nhất một tật xấu đó, ngoài ra thì nó chẳng thêm động vào ngay cả là một cái móng vuốt nhỏ.

Mun Mun là một chú mèo cái xinh đẹp, từ khi nó bước vào cuộc sống của tôi, dường như từng giờ từng khắc nó và tôi luôn luôn ở cạnh nhau. Dần dần tôi cảm giác, mình không thể xa nó được, hơi ấm của nó cứ lần lần quấn nơi những đầu ngón tay của tôi. Sự mềm mại của bộ lông khi tôi ngủ kế nó, hương thơm mùi trà thoang thoảng khắp nơi. Có nhiều lần tôi tự hỏi, nếu Mun Mun thật sự là người thì nó sẽ như thế nào, chắc là một cô gái với đôi mắt đen láy trong suốt. Một cô gái sẽ có chút kiêu ngạo vì sự xinh đẹp của mình, nhưng lại có sự trầm tĩnh đáng nể so với lứa tuổi.

Cô ấy cũng sẽ rất thích những giai điệu xinh đẹp, có lẽ cô ấy sinh ra là để dành cho những cái xinh đẹp nhất. Sẽ có những thói quen khiến người khác phải cảm thấy kỳ lạ, nhưng cô ấy không quan tâm đến những gì người khác nghĩ. Và có khi cô ấy còn trở thành một người bạn thân của tôi chẳng hạn, vì cô ấy sẽ hiểu tôi nghĩ gì dù tôi chẳng hề nói ra. Đồng điệu từ tâm trạng đến lời nói, trong suy nghĩ của tôi, hình dáng của Mun Mun khi là người sẽ như vậy đó. Trí tưởng tượng của con người thật phi thường nhỉ, dù tôi có suy diễn hay vẽ những bức tranh kia đẹp đến thế nào thì Mun Mun chỉ là một chú mèo. Thật đáng tiếc. . . Mun Mun nhỉ?

Tại sao tôi lại có những suy nghĩ kỳ cục ấy à, chính tôi cũng không hiểu mình muốn gì nữa. Hay có lẽ tôi đã yêu chính chú mèo của tôi rồi?

Bạn đang đọc truyện *Học Viện Ma Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Câu chuyện ngoài lề 2: Con mèo và tách cà phê.

Mỗi khi ngửi được một hương thơm đậm đà quen thuộc lan tỏa trong không khí, thì chẳng cần ai gọi tôi cũng sẽ thức dậy. Lười biếng nhấc thân mình lên khỏi chỗ nằm, rũ thật mạnh bộ lông để đầu óc thêm tỉnh táo, sau đó mới thong thả đuổi theo hương thơm kia. Hơi dừng lại nơi tắm thơm được thấm tay có màu sắc rực rỡ, khẽ cúi những chiếc móng được cắt tỉa gọn gàng lên nó, tôi không muốn mình làm bẩn phòng bếp.

Cô ấy đã từng nói, căn bếp là nơi quan trọng nhất của một ngôi nhà, sẽ là chỗ cho ra đời những món ăn ngon miệng và ấm áp. Sau khi đã xác định bàn chân của mình đã sạch bụi, tôi mới tiến vào và nhảy lên chiếc ghế đặt gần bàn bếp. Rồi nhẹ nhàng phóng mình lên, ngồi ngay ngắn trên chiếc bàn đối diện với tấm lưng của cô ấy. Dù không hề được báo trước hay quay đầu nhìn lại, nhưng lúc nào cô ấy cũng biết rằng tôi đang ở đó.

Chỉ cần tôi vừa ngồi vững trên chiếc bàn bằng hai chân sau, cô ấy sẽ lập tức quay lại và đẩy về phía tôi một chiếc đĩa nhỏ. Còn bản thân mình lại cảm một chiếc cốc tráng men đang bốc hơi nóng lên trên, đó chính là nguồn gốc của hương thơm ban đầu. Thứ chất lỏng màu nâu đen kia được gọi là cà phê, là thứ cô ấy thích nhất, nhưng tôi lại không thích nó.

Đối với tôi, chẳng qua đó chỉ là một thứ nước tối màu và có mùi quá nồng so với khứu giác nhạy cảm của tôi. Cô ấy biết tôi không thích nó, nhưng cũng không vì thế mà bỏ qua sự yêu thích của mình. Cô ấy muốn dung hòa cả hai thứ, cà phê và tôi, tập cách để tôi không lánh xa khỏi cô ấy mỗi lần cô ấy pha thứ đồ uống đó. Và như thường lệ, trên chiếc đĩa nhỏ được đẩy về phía tôi lúc này, có một phần bánh hình tam giác được cắt rất cẩn thận.

Phía ngoài được phủ một lớp kem mỏng óng ánh màu nâu nhạt, còn có thể nhìn thấy được những tia sáng bắt màu trên lớp kem rực rỡ như thế nào. Một phần tư trái dâu sẽ được đặt lên góc tam giác nhỏ nhất của chiếc bánh, bên cạnh còn điểm thêm một vài lá bạc hà. Xinh đẹp và ngọt ngào, cô ấy đang dụ dỗ tôi bằng món bánh này, tôi ngẩng đầu lên nhìn về phía cô ấy: “Đừng chỉ nhìn như vậy, thử xem nào!”

Đáp lại ánh mắt của tôi là một nụ cười tinh nghịch và câu nói có phần trêu đùa, tôi không nhìn cô ấy nữa mà chuyển tầm mắt về phía chiếc bánh. Sẽ có hai trường hợp xảy ra sau khi tôi ăn được một phần ba, nếu tôi ngẩng cao đầu và cong đuôi cuộn lấy lấy hai chân sau của mình, rồi nghiêng đầu nhìn Kaharu. Cô ấy sẽ lập tức hiểu rằng: “Rất ngon! Cảm ơn vì chiếc bánh này.” Còn nếu tôi xoay lưng về phía cô ấy, vùi cái đầu của mình vào bộ lông màu xám đen, thì có nghĩa là: “Thật tệ! Làm ơn đừng để tôi nhìn thấy nó lần nào nữa.”

Và lần này, tôi đã nghiêng đầu với cô ấy!

Dạo gần đây Mun Mun có những hành động rất khác so với bình thường, mà thật sự thì tôi cũng không biết sự “bình thường” ở đây là như thế nào nữa. Đối với Mun Mun, mọi sự bình thường đều trở nên bất thường và ngược lại, nó không còn thích việc nằm sưởi nắng hay thơ thẩn bên cây đàn piano nữa. Hình như mục tiêu cho sự chú ý đã được chuyển sang tôi, trước đây Mun Mun thường không hay làm vậy. Chỉ khi có điều gì cần tôi làm, nó mới lại gần và chủ động cọ mình vào tay tôi.

Tôi từng nói nó là một chú mèo kiêu ngạo, và nó cũng kiêu ngạo với chính cả tôi nữa. Vậy mà mấy hôm nay, sự kiêu ngạo đó đã biến đi đâu mất, để lại bên tôi một chú mèo thích quần người. Dù là bất kỳ lúc nào, nó cũng sẽ đi theo tôi, cứ như trong tầm mắt của nó, không thấy thứ gì khác ngoại trừ những cử động của tôi. Tôi không hiểu rằng có việc gì khiến nó bất an đến thế, người ta nói động vật thường có giác quan thứ sáu cảm nhận được chuyện xấu trước khi nó xảy ra.

Và có lẽ tôi đã tin đúng là như vậy, Mun Mun bỗng chồm đến mức chỉ cần tôi rời khỏi ánh mắt của nó một giây, thì ngay lập tức nó sẽ kêu ầm lên. Những tiếng kêu kiềm nén, thút thít trong vô vọng, khiến tôi không thể không đến bên nó. Mun Mun bắt đầu làm tôi cảm thấy lo lắng theo, nhưng khi mang nó đến bác sĩ thú y để kiểm tra thì mọi thứ lại hoàn toàn bình thường. Lúc trở về nhà, tâm trạng của nó vẫn không ổn định lại được, điều gì đã xảy ra với mày vậy, Mun Mun?

Cô ấy không biết, không biết tôi khác biệt như thế nào, tôi cảm nhận thấy sắp đến lúc rồi, tôi phải trở về nơi tôi đã rời đi. Nhưng mà tôi cũng không muốn phải rời xa cô ấy, với hình dạng là một chú mèo tôi có thể thoải mái ở cạnh Kaharu mà không phải sợ bất kỳ chuyện gì. Còn với hình dạng thật sự của tôi thì sao? Cô ấy có sợ hay không nhỉ? Chắc chắn là phải sợ rồi, con người vốn chỉ là một sinh vật mong manh, yếu đuối và rất dễ tan vỡ.

Chủ nhân thật sự của tôi đã từng nói, con người là thứ ngài không bao giờ hiểu được trọn vẹn, hình như chúng đã vượt qua sự hiểu biết của ngài rồi. Thời gian không còn nhiều, chủ nhân đang dần thức tỉnh, tôi đã nghe thấy tiếng của sợi dây trói quanh ngài được mở. Nếu ngay lúc này người tỉnh dậy, khả năng của tôi cũng sẽ trở lại, và khi ấy tôi sẽ hiện hữu với hình dạng của mình.

Cô ấy chỉ là một con người, làm sao để cô ấy chấp nhận được một thứ kỳ quái như tôi chứ? Và rồi cái ngày tôi lo sợ nhất đã đến, giữa màn đêm yên tĩnh, chiếc khóa cuối cùng bị kéo đứt, chủ nhân đã hoàn toàn tỉnh dậy. Cùng lúc ấy, một tia sáng vụt qua bầu trời như sao băng rực sáng, bay nhanh đến chỗ tôi chờ. Kaharu đang ngủ, sức mạnh của chủ nhân vẫn như trước, dịu dàng đầy mê hoặc, bao quanh lấy tôi, xóa bỏ những thứ vốn không tồn tại trả lại hình dáng vốn có ban đầu.

Khi những tia sáng biến mất, nơi mới vừa nãy là chỗ nằm của một con mèo, đã được thay thế bằng một cô gái xinh đẹp. Với mái tóc đen và đôi mắt huyền bí, cô ấy phiền muộn thờ dài một tiếng. Quay đầu nhìn về phía người con gái đang say ngủ trên giường, ngón tay của cô vươn ra chạm vào khuôn mặt người ấy. Mái tóc đen dài của cô gái rơi xuống quét qua sóng mũi của Kaharu, là mùi trà thoang thoảng.

Dường như cô ấy không thể ở lại lâu, hàng chân mày cau lại một chút, không mất nhiều sức để rời khỏi giường. Cô gái lơ lửng trong không trung, nhắm mắt lại và giải phóng đôi cánh của mình, một chiếc cánh màu trắng như búp bê từ hư không xuất hiện đằng sau lưng cô gái. Đôi mắt đen tuyền được mở ra lần nữa, tuy còn vương vấn sự sâu muộn nơi đáy mắt, nhưng cô ấy vẫn phải đi. Đôi cánh đang rộng hết mức có thể, vỗ mạnh một cái mà không gây ra bất kỳ tiếng động nào. Cô gái đã biến mất như chưa hề tồn tại!

Bạn đang đọc truyện *Học Viện Ma Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Vở nhạc kịch (4)

Khi Alice đặt chân lên bãi biển đó, đôi bàn chân trần cảm nhận sự mịn màng khó cưỡng lại của những hạt cát. Alice đã mỉm cười thích thú, nhấc chiếc tà váy xanh biếc lên và nhún nhảy từng nhịp, bàn chân nhỏ bé in từng dấu vết phía sau cô. Mad Hatter thu nhỏ chiếc mũ và cất vào túi áo của mình, khi anh quay lại tìm kiếm bóng dáng của cô gái nhỏ. Thì nụ cười ngọt ngào của cô đã thu hút anh, bất chợt Mad Hatter ngăn người, nụ cười trước mặt rạng rỡ đến nỗi lấn áp cả ánh mặt trời sau lưng cô. “Alice! Cô đã trưởng thành rồi.” Lời vừa ra khỏi miệng đã khiến động tác của Alice ngưng trệ, nụ cười trở nên khó xử, Alice thất thần đứng lại, buông bàn tay giữ vạt áo ra.

Trần tình lại tâm trạng một chút, sau đó cô xoay người đi về phía Mad Hatter: “Đúng là tôi đã lớn hơn rồi, không còn thích hợp chạy nhảy nữa.” Lời nói và ánh mắt của cô toát lên một nỗi buồn thâm lặng, ngay cả khi cô đến nơi này, nơi chứa đầy những kỷ ức vui vẻ nhất, thì cô vẫn phải chấp nhận một thực tế rằng, cô cần phải học cách buông bỏ một số thứ. Mad Hatter lắc đầu khi thấy cô hiểu lầm ý mình, nhưng anh lại không vội giải thích, anh nắm lấy bàn tay của cô gái trẻ, “Đi nào, nếu còn đề họ đợi, chắc chắn tôi sẽ phải nghe phàn nàn đến chết mất.”

Alice nhìn bàn tay của Mad Hatter đang nắm lấy tay cô, rồi gật đầu, anh chỉnh lại chiếc mũ trên đầu mình rồi kéo cô đi vào cánh rừng trước mặt. “Anh

nói, mọi người đều đang đợi tôi, vậy bọn họ đang ở đâu?” Khi đối diện với cánh rừng nhiệt đới bạt ngàn, Alice chợt cất tiếng hỏi: “Chỉ cần đi hết con đường này chúng ta sẽ đến được nơi họ đang chờ.” Alice sững sốt hỏi ngược lại: “Con đường? Đường nào?” Rõ ràng trước mặt họ bây giờ là một cánh rừng không có lối đi kia mà, vừa mới dứt lời thì khu rừng trước mặt cô đã tách ra tự bao giờ chừa ra một lối đi lát đá cuội ở giữa. Mad Hatter nhướn hàng chân mày đưa tay về phía trước ra hiệu: “Quý cô của tôi, nào xin mời!”

Hơi do dự một chút, cuối cùng Alice cũng đặt chân lên lối đi bàn chân trần của cô chạm vào những hòn đá cuội sắc nhọn, máu lập tức chảy ra từ vết thương. “Ái da!” Cơ đau truyền đến khiến Alice giật thót cả người, cô gái nhảy lên để tránh những viên đá. Cô cau mày lại nhìn vết thương đang chảy máu rồi nói với Mad Hatter: “Ít nhất thì anh cũng nên đưa cho tôi một đôi giày đã chứ.” Nhưng lại không nghe thấy tiếng trả lời từ người bên cạnh, Alice bực mình ngẩng đầu lên, thì người luôn đi theo cô suốt từ đầu buổi đến giờ đã biến mất.

Alice kinh ngạc tìm kiếm xung quanh, nhưng vẫn chẳng tìm thấy Mad Hatter đâu cả, cô gái hơi rùng mình, lại nhìn xuống vết thương nơi bàn chân. Cẩn mõi lại một chút, Alice nghiêng rặng xé một phần vải ren của chiếc váy đang mặc, sau đó cẩn thận băng bó vết thương nơi chân của mình. Bây giờ không còn sự lựa chọn nào khác ngoài việc phải tiến lên phía trước cả, anh ấy đã nói bọn họ đợi cô nơi cuối con đường, vậy thì chỉ cần đi hết con đường này sẽ gặp lại anh ấy thôi. Alice nắm chặt bàn tay nhỏ, nhấc tà váy lên rồi cẩn thận bước từng bước về phía trước, dù đã cố tránh động vào vết thương nhưng nó vẫn nhói đau mỗi khi cô chạm chân mình xuống đất.

Con đường của cô không hề yên bình như lúc đầu cô nghĩ, bầu trời trong xanh đột nhiên tối sập vì mây đen kéo đến. Con mưa không báo trước trút xuống người cô gái trẻ, đáng lý ra cô nên dừng lại và trú mưa, nhưng không hiểu sao cô lại không làm vậy. Mặc kệ cho con mưa có quá xối xả lên người mình, cô vẫn cứ tiến lên trước, cơ thể cô gái run bần bật vì cái lạnh. Quần áo trên người ướt đẫm nước mưa, dính chặt vào cơ thể cô gái trẻ, mái tóc vàng óng á cũng không khá hơn là mấy, bị nước mưa làm rối tung.

Sau cơn mưa trời lại sáng, lần này thì những chú quạ bú lông bình lại bay đến làm phiền cô, ném đủ mọi thứ chúng có thể tìm thấy vào người cô. Lần này thì không chỉ có bàn chân bị thương mà khắp cả người Alice đều mang đầy thương tích, những vết xước cứ từ từ rỉ máu. Alice chạy, cô chạy bằng hết sức lực mình đang có, chạy đến khi thoát khỏi lũ quạ đó cô mới dừng lại. Bỗng nhiên không biết rẽ của loài cây nào đó đã mọc dài ra lấn sang cả mặt đường trước mặt. Vì tránh lũ quạ đang đuổi theo sau, cô không hề để ý mà cứ thế chạy một mạch, để rồi vấp phải, Alice té ngã trên đất.

Không thể chịu đựng được hơn nữa, chưa bao giờ Alice lại gặp phải những chuyện này trong đời cả, nước mắt lăn dài trên mặt Alice, không nức nở như một đứa trẻ mà cứ thầm lặng rơi lệ. Lúc này bỗng nhiên có một tiếng thở dài bên tai, Alice không nhìn cũng biết đó là ai, Mad Hatter lại đột nhiên xuất hiện như khi anh biến mất, nhẹ nhàng bế cô gái đang im lặng rơi lệ lên. “Tôi cứ nghĩ cô sẽ nức nở như một đứa trẻ chứ.” Alice hỏi, “Tại sao lại đối xử với tôi như vậy?” Cô đã nhận ra rằng những thử thách vừa rồi là do chính Mad Hatter bày ra.

“Họ đã phản đối khi tôi nói sẽ làm như vậy với cô, nhưng tôi muốn cô lựa chọn, thực tế giống như những gì cô phải trải qua lúc này. Sóng gió sẽ ập đến khi cô không ngờ nhất, và một vết thương tưởng chừng nhỏ bé lại khiến cô phải đau đớn đến suốt đời, hay cả thế giới bỗng chốc xoay lưng lại với cô, bỏ mặc cô tự xoay xở trong bóng tối, và khi cô mệt mỏi đến mức không đủ sức đứng dậy, cô sẽ phải khóc một mình mà không có ai bên cạnh lau nước mắt cho cô. Cha cô, ông ấy không hề muốn nhìn thấy con gái của mình phải trải qua con đường đó một chút nào, ông đã luôn bảo vệ cô cẩn thận hết mức, nay khi ông nghĩ đã đến lúc phải rời xa ông thì ông vẫn muốn bảo vệ cô. Alice, hãy hiểu cho nỗi khổ của cha mình.” Alice cúi đầu không nhìn thẳng vào Mad Hatter, hơn ai hết cô là người hiểu rõ nỗi khổ tâm của cha mình, nhưng cô vẫn muốn ông hiểu cô đã không còn là con nít nữa, có thể lần đầu đối diện với thế giới thực cô sẽ sợ hãi hơn bao giờ hết. Nhưng nếu cô không biết sợ thì làm sao cô học được cách khắc phục nỗi sợ đó như thế nào?

“Tôi nói cô đã trưởng thành vì khi trải qua hết những chuyện đó, cô đã khóc, nhưng không phải như một đứa trẻ tám tuổi năm nào, cũng không khóc vì những gì mình phải chịu đựng, cô khóc vì nhận ra đã đến lúc mình phải thoát khỏi lớp vỏ bọc cũ rồi. Alice cô rất mâu thuẫn, vừa muốn rời bỏ sự bảo bọc của cha mình, lại vừa muốn ôm lấy những thứ màu hồng từ ảo tưởng, cô chỉ có thể chọn một thôi Alice!” Alice gật đầu, cô đã hiểu rồi, thì ra bấy lâu nay là do chính cô đã luôn mâu thuẫn, sự đẹp đẽ và rực rỡ của tuổi thơ mà cô luôn muốn níu kéo và lòng nhiệt huyết muốn ra ngoài thế giới trải nghiệm thoát khỏi vòng tay của cha mình.

“Bọn họ kia rồi!” Mad Hatter dừng bước chân lại, lúc này Alice mới ngẩng đầu lên, trước mặt cô là những nhân vật chỉ xuất hiện trong giấc mơ mùa hè năm 8 tuổi đó. Khuôn mặt của họ tràn ngập sự lo lắng lẫn trách cứ, nữ hoàng đỏ, những quân bài đầy màu sắc, chú thỏ trắng, con mèo ma quái, chú sâu bướm, . . . Tất cả đều bao vây lấy cô, gửi đến cô những lời thăm hỏi thân thiết còn ném cho Mad Hatter những cái nhìn tức giận: “Cô bé, cô không sao chứ? Mad Hatter, anh xem anh đã làm gì với Alice vậy hả, bộ dạng còn thể thảm hơn khi con quạ bị đổ màu son.” Chú thỏ trắng cầm lấy bàn tay đầy vết thương của Alice rồi gằn từng tiếng.

Mad Hatter chỉ mỉm cười đón nhận tất cả, đôi tay đang bế Alice vẫn rất vững vàng, anh bế Alice lại một chiếc ghế trước bàn trà. Rồi những thứ đẹp đẽ và ấm áp lại được bày ra trước mặt Alice, chiếc váy rách trên người được thay thế bằng một chiếc đầm màu trắng tinh tế, bàn chân rướm máu được rửa sạch sẽ và mang đôi giày với thiết kế đậm chất Châu Âu. Những vết xước cũng được băng bó cẩn thận và bôi thuốc trị thương, mái tóc vàng được lau khô và búi lên một cách thanh lịch. Sau khi những công việc trên hoàn thành, mọi người đều ngồi vào bàn thưởng thức những tách trà nóng hổi. Tiếng cười nói chưa từng dứt, thỉnh thoảng Mad Hatter sẽ chen vào bằng một câu hát ngêu ngao không rõ lời.

Đến khi bữa tiệc kết thúc, Mad Hatter mới cúi người lịch thiệp trước mặt Alice: “Mọi người mau chào cô ấy đi, tôi phải đưa cô ấy về rồi.” Những nhân vật trong thế giới Xứ sở thần tiên lưu luyến không muốn để Alice đi, nhưng Mad Hatter đã nghiêm giọng: “Đừng làm cô ấy khó xử, mọi người đã hứa những gì khi tôi đồng ý đưa cô ấy đến đây?” Lúc này những nhân vật ấy mới lùi lại nhường lối cho Alice, Alice đứng lên nắm lấy bàn tay của Mad Hatter, trong đáy mắt cô gái trẻ dâng lên sự không nỡ. Nhưng cô biết cô phải vượt qua, tuổi thơ tuy đẹp đẽ nhưng cô vẫn phải lớn lên, cô đã lựa chọn rồi, Alice cúi xuống gửi những nụ hôn lên trán từng người rồi nở nụ cười trong làn nước mắt nhạt nhòa: “Tôi sẽ khôn bao giờ quên mọi người đâu.”

Mad Hatter nắm lấy tay Alice, rồi kéo mạnh cô về phía mình, sau đó nhấc bổng cô lên để khuôn mặt cô đối diện với anh: “Tạm biệt, Alice! Cô bé của tôi.” Nói xong, anh ném Alice lên không trung, trong sự kinh ngạc của cô gái, thân thể cô cứ như bong bóng, dần dần trôi xa khỏi vòng tay của Mad Hatter. Điều cuối cùng cô nhìn thấy trong đôi mắt của anh, là một sự luyến tiếc dịu dàng bám chặt lấy trái tim cô. Anh cũng như cô đều không nỡ buông những kỷ niệm đẹp tại Xứ sở thần tiên nhưng để cô có thể an tâm lớn lên tự mình trưởng thành thì bắt buộc anh phải lựa chọn. Họ sẽ còn sống mãi ở đây, bên trong thế giới thần tiên của riêng cô, nhưng cô còn có cả cuộc đời dài phía trước, vì thế, Mad Hatter đưa tay về phía cô lần cuối: “Alice! Đừng

quên tôi.”

Anh đã âm thầm theo dõi cô, từ trong bóng tối đó luôn có ánh mắt dõi theo từng bước trưởng thành của cô, và có lẽ không ai biết, bao nhiêu năm tháng qua cứ thế hình ảnh cô đã in sâu như thế nào trong trái tim anh. Không ai biết, tất cả mọi người, kể cả Alice, kể cả anh!

Alice tỉnh lại trên giường bệnh, cha cô vui mừng đến mức rơi nước mắt khi cô tỉnh lại, lần đầu tiên cô thấy ông khóc. Cha con họ đã có một buổi nói chuyện với nhau, và cuối cùng cô đã làm cho cha mình hiểu được, hôn nhân không hạnh phúc không phải là cách để bảo vệ cô khỏi thế giới ngoài kia. Ông đồng ý để cô tự do trong hôn nhân và mang theo cô trong những chuyến đi của mình, tận tâm dạy bảo cô cách thức để tồn tại. Chứ không phải nhốt cô trong căn biệt thự xa hoa, chỉ biết chờ đợi ông trở về từ những lần đi xa.

Hai năm trôi qua kể từ ngày định mệnh ấy, cỗ xe ngựa của gia đình Alice lại một lần nữa chạy trên con đường mòn của miền quê yên tĩnh tại Pháp.

Chiếc xe chạy về phía lâu đài cổ kính của dòng họ Elakionwool danh tiếng, người con trai thứ của dòng họ hôm nay bị cha mình bắt buộc phải ở nhà để đón tiếp những vị khách lâu năm và thân thiết của gia đình họ. Anh không vui khi phải bỏ dở công việc ở công ty và mặc trên người bộ âu phục trịnh trọng, đứng trước công nhà và chờ đợi ai đó. Nhưng khi nghe cha mình nhắc đến cô gái tên Alice, là con gái duy nhất của ngài Qualoe thì sự khó chịu trong anh đã bị đẩy lùi. Anh còn nhớ rất rõ cô bé con năm nào ngủ quên giữa những bông hoa oải hương rực rỡ, miệng còn không ngừng lẩm bẩm: “Thỏ con, đừng chạy, đừng chạy. . .” Sau đó chính anh đã công cô bé đó về nhà.

Không ngờ sau bao nhiêu năm cô lại một lần nữa đến đây, thăm gia đình của anh, trong khi miên man suy nghĩ, anh đã không nhận ra chiếc xe của vị khách đã băng qua cổng nhà. Cánh cửa mở ra, một vốc người thanh tú bước xuống, vẻ đẹp mềm mại và dịu dàng của người thiếu nữ sở hữu mái tóc vàng óng ả đó đã đánh gục trái tim vốn sắt lạnh trong công việc của anh. Còn anh, khi cô vừa nhìn thấy anh, cô đã vui mừng đến mức buột miệng thốt lên rằng: “Mad Hatter!” Ngoại hình của anh giống hệt với người làm mũ trong Xứ sở thần tiên, khuôn mặt nam tính và mái tóc màu hồng đào, . . . Và câu chuyện tình yêu được dệt tiếp tại nơi nó đã bắt đầu ngay tại chính cánh đồng hoa oải hương miền quê Pháp yên bình.

_ Vở nhạc kịch kết thúc _

Bạn đang đọc truyện *Học Viện Ma Pháp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Sức mạnh thức tỉnh

Sau khi vở nhạc kịch kết thúc, ở hàng ghế khán giả, ghế ngồi bên cạnh Arnold bị bỏ trống, cùng lúc đó một chiếc váy bông bành vội lướt qua cửa rạp hát. Isojin nhìn theo bóng dáng của Kayuki vừa biến mất nơi cửa rạp hát, sự lo lắng ánh lên trong đáy mắt: “Đã lo lắng như thế thì tại sao vẫn để Yuki đối diện với cô ấy trong vai trò mục tiêu của nhiệm vụ?”. Arnold cau mày lại, nhìn cậu bạn của mình chăm chú, “Giữa Kayuki và cô ấy có một mối liên kết mà ngay cả chúng ta cũng không hiểu được. Thời điểm bùng phát sức mạnh, cô ấy sẽ khó lòng kiểm soát được nó, nhưng nếu người đối diện với cô ấy là Kayuki thì sẽ không sao.”

“Sao cậu có thể tự tin như vậy chứ? Đáng lẽ ra cậu nên đối chỗ với Yuki, tuy rằng sức mạnh của cậu ấy đã vượt trội hơn trước, nhưng nếu để không chế tình hình thì cậu làm sẽ ổn hơn.” Arnold không đồng tình với cách nói của Isojin, cậu nghe hết câu nói của Arnold rồi nhẹ nhàng lắc đầu: “Cô ấy coi Yuki như chị gái vậy, hãy nhớ, Yuki quen biết cô ấy còn trước cả chúng ta. Những phép thuật đầu tiên cô ấy học là do chính Yuki dạy, người có thể làm cho cô ấy bình tĩnh chỉ có mỗi mình Yuki.” Mặc dù lo lắng cả hai người bọn họ đều sẽ bị thương, nhưng cậu cũng rất tin tưởng vào trực giác của mình.

Kayuki vội vã bước nhanh trên con đường lát đá hoa cương, chiếc giày gót thấp gõ xuống mặt đá những tiếng “Cộp, cộp”. Trong lòng cô rất mong chờ, mong chờ người đuổi theo cô sẽ mau chóng xuất hiện, và rồi không hề có đợi lâu. “Đứng lại.” Cậu nói đột ngột khiến cô gái dừng bước nhưng không quay đầu lại, trên khuôn mặt xinh đẹp chỉ nở nụ cười đùa: “Đến rồi à? Nhanh thật đấy, tớ cũng đang đợi cậu đây.” Lavender cảm thấy khó hiểu, vốn dĩ mục tiêu của cô chắc sẽ phải ngạc nhiên lắm khi bị truy sát thế này.

Nhưng không, dường như cô gái trước mặt cô đã biết trước mọi việc và hoàn toàn bình thản đón nhận nó. Lavender thu lại tư thế ra đòn, đáng lý ra cô sẽ một dao lướt qua chiếc cổ mảnh dẻ kia, tước đoạt đi sự sống trong chớp mắt. “Xem ra cô đã có sự chuẩn bị cho việc ngày hôm nay, vậy thì hãy nói đi, cô có những gì để khiến tôi phải nhận mệnh lệnh tối thượng kia chứ?” Lúc này Kayuki mới từ từ quay đầu lại, mái tóc màu ngà ánh lên dưới ánh sáng của đèn đường, sự vui mừng thấp thoáng nơi đáy mắt.

“Vi tới đến để đón cậu.” Lời nói vừa bật thốt ra khỏi môi, thì bàn tay trái của Kayuki đã kết ấn sẵn lập tức tung kết giới ra bao phủ lấy cả hai người. Lavender nhủ thầm lại, dù không nhìn thấy thứ cô gái kia đã làm, nhưng cô vẫn cảm nhận được một áp lực vô hình đã lướt qua cơ thể mình. “Cô đang làm gì vậy?” Lavender lùi lại một bước, hai tay đưa lên thủ trước mặt, con dao trong tay lóe lên sắc bạc lạnh lẽo. Kayuki vẫn nở nụ cười âm ỉ, “Tớ nói rồi, tớ đến đây để đón cậu.” Tiếp theo ngay sau đó, cô mở bàn tay phải nãy giờ vẫn nắm chặt ra, chỉ thốt ra một chữ rất nhẹ: “Go!” (Đi)

Từ bàn tay ấy, những bông tuyết xoay mình trong điệu vũ giữa không trung, bay thẳng về phía Lavender. Chúng không có ý định tấn công, nhẹ nhàng bao bọc trôi chảy lấy cô, chúng không muốn làm Lavender bị thương. Nhưng trong chớp mắt, Lavender đã tránh được những bông tuyết kỳ lạ đang tiến về phía mình. Cô lách người né chúng, trong đôi mắt ánh lên sự kinh hãi, mục tiêu của cô là thứ gì vậy? Khẩu súng trong túi áo đã bị những bông tuyết đóng băng, cô có thể cảm nhận cái lạnh buốt giá đang từ từ xâm lấn cơ thể mình.

Bây giờ đang là mùa hè làm sao tuyết có thể rơi được cơ chứ? Bây giờ cô mới hiểu tại sao mệnh lệnh được đưa ra lại là nhiệm vụ tự sát. . . Sau lần này, cô còn có thể quay trở lại gặp Dan hay không?

Lavender nghiêng răng lời nói như tiếng gầm gừ thoát ra khỏi miệng: “Người là thứ chết tiệt gì vậy?”, một lần nữa xoay người né những luồng gió mang theo bông tuyết kỳ lạ. Chúng bình thân chơi trò đuổi bắt với cô, nhưng có vẻ như điều đó làm chủ nhân của chúng bức mình. Kayuki nổi giận, cô gằn giọng: “NUCN!” (Ngay bây giờ!), không phải là tiếng Anh như ban nãy, lần này là tiếng Latinh. Những bông tuyết đột nhiên ngưng trệ mọi hoạt động, nhưng ngay sau đó lại tụ thành một màn sương lớn, nhanh chóng đổ ập về phía Lavender. Lần này không có chỗ để tránh né, Lavender chỉ có thể nhắm mắt lại, đưa hai tay che chắn trước mặt, cố thu người lại ở diện tích nhỏ nhất hạn chế tổn thương khi va chạm.

Trái tim Lavender khẽ thất lại, nụ cười chua chát ẩn hiện trên môi, cô thực sự phải chết một cách không rõ ràng ở đây như thế này sao? Cô đã hứa sẽ không biến mất lần nữa, buổi diễn vừa kết thúc cô đã chạy ra khỏi rạp hát. Dan chắc chắn sẽ đi tìm, và khi nhìn thấy xác của cô, cậu ấy sẽ ra sao đây? Không, không được, dù là nhiệm vụ thì sao chứ! Cô không thể chết dễ dàng như vậy được, ít nhất là cô không muốn. Mỗi thù giết cả gia đình còn chưa trả xong, cô không thể vội vã ra đi như thế này.

Những lời nói đó cứ vang vọng trong lòng Lavender, lặp lại hết lần này đến khác. Lòng khao khát muốn sống và tiếp tục tồn tại mạnh mẽ đến nỗi nó đã thúc đẩy một phần sức mạnh bất lâu nay vốn ngủ yên trong người cô thức tỉnh. “ÀM!” Một tiếng, toàn bộ cơ thể Lavender va chạm mạnh vào màn sương mù, nhưng tiếng động đó lại xuất phát từ việc màn sương mù lạnh giá va phải bức tường sức mạnh bảo vệ xung quanh Lavender. Ý thức của Lavender bị sức mạnh đang tuôn trào nhấn chìm, cô không thể điều khiển được nó, để mặc cho sức mạnh được giải phóng.

Kayuki mỉm cười đắc ý, sức mạnh của cô ấy đã thức tỉnh rồi, chỉ khi nào đối diện với sức mạnh tương đương, thì phép thuật bị phong ấn mới có thể trở lại. Nhưng gần như ngay lập tức, Kayuki tập trung trở lại, vui mừng thì còn quá sớm, một khi sức mạnh đã thức tỉnh, với cơ thể con người yếu ớt làm sao Lavender có thể chịu nổi. Cô gái nhảy một bước phóng mình lên không trung đã đến được chỗ của Lavender, cô mặc kệ hai luồng sức mạnh đang xung đột chống đối nhau bên ngoài. Bàn tay vẫn dịu dàng đưa xuyên qua hai lớp sức mạnh, chạm vào gò má tái nhợt của Lavender.

“Nixianna, trở về đây với tớ nào.” Lavender được gọi bằng cái tên xa lạ, cơ thể cô lơ lửng giữa không trung, ý thức mất dần theo thời gian nay bị kéo về từ cõi hư vô. Giọng nói này, cái tên này, vừa xa lạ lại vừa quen thuộc, cô đã nghe thấy ở đâu rồi ư? Vì sao cô không thể nhớ ra được, người mà cô đã quên, chủ nhân của giọng nói này là ai? Sức mạnh trong cô nghe được câu hỏi ấy, nó đẩy lùi mọi sự tấn công, dựa vào hơi thở ấm áp nơi bàn tay của Kayuki làm mạch dẫn. Kể lại câu chuyện trong quá khứ một lần nữa, quá khứ mà cô đã quên mất, thân phận thật sự bị tước đoạt khỏi cô.

Trong lúc sức mạnh tái tạo mọi thứ, gột rửa mọi thứ vốn không thuộc về cô ra khỏi cơ thể, thì một phần của sức mạnh phóng vút đi trong đêm tối, nó đang tìm kiếm một ai đó. Cuối cùng Lavender đã hiểu, à không, không nên gọi cô bằng cái tên ấy nữa, đó không phải là tên của cô. Mọi chuyện cô cho là thật đều trở nên đối trá, còn những thứ cô cho là đối trá lại là sự thật. Thế giới trong cô sụp đổ, dù đã nghe thấy tiếng gọi thức tỉnh, nhưng vẫn không muốn mở mắt. Cô thật sự không muốn đối diện với thực tế tàn khốc này, một chút cũng không muốn!

Khi Isojin và Arnold chạy đến, thì cảnh tượng Kayuki ôm Lavender trong lòng đã đập vào mắt họ. Bàn tay phải của cô bé bị thương khi xuyên qua hai màn sức mạnh, bị bông rất nặng nhưng cô không hề để tâm. Cô ngẩng đầu lên mỉm cười với cả hai người bạn họ: “Tớ thành công rồi.” Lúc này hai người mới thở phào một hơi, Isojin vội vã xoa dịu cơn đau nơi vết thương cho Kayuki. Còn Arnold lại phát tay phía trên cơ thể Lavender, từ ảo ảnh được tạo ra một cơ thể mang hình hài giống hệt Lavender xuất hiện. Arnold nhìn ảo ảnh đang quỳ dưới chân đợi lệnh rồi nói: “Hãy thực hiện công việc mà người được giao.”

Vừa nói dứt lời, cậu cũng không thêm để ý đến ảo ảnh đó nữa, còn nó thì cúi đầu vâng phục: “Tuân lệnh!” Không biết là vô tình hay có sự sắp đặt đâu đây, trên đường phố bỗng nhiên xuất hiện một chiếc xe ô tô. Người tài xế say xỉn đến mức lái xe còn không vững, rồi đột nhiên trước mặt chiếc xe xuất hiện một cô gái trẻ tuổi, và tai nạn là điều không thể tránh khỏi. Người tài xế sau khi gây ra tai nạn đã vội vã bỏ chạy để lại cô gái nằm bất động trên đường. Mọi người xung quanh nhón nhào cả lên, người gọi xe cứu thương, kẻ tìm cách cấp cứu cho cô gái.

Nhưng họ đều không nhìn thấy những chuyện xảy ra trước đó, vì Kayuki đã dựng nên màn kết giới xung quanh. Ngay cả tiếng nổ động trời lúc Lavender thức tỉnh cũng không có ai nghe thấy. Arnold vô cảm nhìn ảo ảnh thể thần Lavender nằm giữa vũng máu, bất chợt cậu nghe thấy có một tiếng hét thê lương vang vọng khắp không gian. “KHÔNG” Daniel xuất hiện trước mặt bọn họ, lao nhanh đến chỗ ảo ảnh đang nằm, nỗi đau đớn thấm đẫm trong ánh mắt. Cậu ôm lấy cơ thể lạnh lẽo mà cậu cho đó là Lavender, nỗi đau dâng trào khiến cậu không thờ nổi.

Máu lan ra xung quanh thấm đẫm cả chiếc váy xanh biếc bông bành, Daniel chết lặng, cậu không thể khóc, chỉ có thể nhìn chăm chăm vào khuôn mặt bất động của ảo ảnh mà hỏi: “Cậu đã hứa sẽ không biến mất cơ mà!”. . .

Mùa hè năm đó, chính là mùa hè đau thương nhất trong cuộc sống của cậu, người con gái cậu yêu nhất thế gian đã ra đi không lời từ biệt. Mùa hè nóng bỏng rực rỡ đã thiếu chết luôn trái tim của Dainel. . .

Bạn đang đọc truyện *Học Viện Ma Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Ký ức bị lãng quên

Từ trong màn kết giới, Arnold bế Lavender trên tay, còn Isojin lại đang cúi lấy Kayuki, người bên ngoài kết giới không ai nhìn thấy bọn họ. Mọi sự chú ý đều tập trung vào vị tại nạn trước mắt, không ai còn đủ thời gian để nhìn xung quanh cả. Kayuki gượng cười dựa hẳn vào người Isojin để có thể đứng vững, để bảo vệ Lavender khỏi những tổn thương do sức mạnh bùng phát xung đột. Cô đã sử dụng phép thuật vượt sức chịu đựng của mình, điều này gần như đã rút cạn sức lực của cô.

“Arnold hãy đưa Nixi về trước, tớ phải đi đón em trai của mình, cũng đến lúc thằng bé trở về nhà rồi.” Nhắc đến em trai, nụ cười trên môi cũng dần lan đến tận đáy mắt. Arnold đưa mắt nhìn tình trạng của Kayuki, rồi đánh mắt ra hiệu với Isojin: “Đừng nói những điều ngoe ngoách như vậy, thể trạng của cậu bây giờ không còn đủ để đánh thức thêm một nguồn sức mạnh nào nữa đâu. Hãy trở về đã, sau khi sắp xếp ổn thỏa mọi thứ, tớ hứa sẽ đón Haru về cho cậu.”

Isojin vừa dứt lời, cảm xúc trên khuôn mặt của Kayuki chợt trầm xuống, nhưng khi ánh mắt của cô lướt qua khuôn mặt đang hôn mê của Lavender thì cô gạt đầu. Isojin chỉ còn đợi có giờ phút này, câu thần chú từ tốn thoát ra khỏi miệng, những từ ngữ đẹp đẽ và phát âm chuẩn xác dần tạo ra một mê trận ngay dưới chân họ. Hình mặt trăng bên ngoài, bao lấy một thân cây cổ thụ, chính giữa là một chiếc lá sồi, khắp cả mê trận đều có những ký tự sáng lấp lánh.

“Đi nào!” Chữ cuối cùng hoàn thiện phép thuật triệu hồi, mê trận chuyển động xoay tròn theo chiều kim đồng hồ với tốc độ chóng mặt. Gió nổi lên xung quanh họ, cuốn theo luồng sức mạnh đang dâng trào, ánh sáng chói lóa lóe lên trong tích tắc, bao bọc lấy cả bốn người bọn họ. Khi ánh sáng ấy vụt tắt, thì ở chỗ lúc này đám người Arnold đang đứng đã hoàn toàn biến mất không để lại dấu vết.

Những ngày cuối cùng của mùa đông, tuyết đã ngừng rơi trên khắp bầu trời rộng lớn, thay thế cho cái lạnh buốt giá chính là những tia nắng mặt trời ấm áp. Bên rìa của cánh rừng phía Tây, có một cô bé con đang thơ thẩn đi dạo, trên tay cô có một quả cầu thủy tinh lấp lánh lơ lửng giữa không trung. Chỉ cần cô bé đi sai đường, lập tức quả cầu sẽ phát ra thứ ánh sáng màu đỏ. Khi cô bé hỏi một điều gì đó, quả cầu trả lời cô bằng những màu sắc khác nhau.

“Này sắp ra khỏi khu vực cho phép rồi, người có chắc là nó đã chạy đường này không vậy?” Cô bé cau mày hỏi quả cầu, bước chân nhỏ bé vẫn bước về phía trước, quả cầu nổi lên ánh sáng màu bạc hơi lấp lánh một chút: “Tôi là quả cầu thông thái đấy, ngài đừng coi thường tôi.” Thái độ kiêu ngạo của quả cầu không làm cô bé ngạc nhiên, cô ngẩng đầu lên không thèm nhìn nó nữa, chỉ buông ra một câu: “Nếu ta không tìm được nó, ta sẽ đập vỡ người tại chỗ này.”

Quả cầu trên tay cô run run, nếu là người khác chỉ sợ là sẽ không bao giờ dám nói những lời này với nó. Nhưng đối với cô bé này thì khác, nó biết cô sẽ không nói đùa, khi cô tức giận còn đáng sợ hơn đối mặt với dã thú nổi điên. Quả cầu dịu giọng xuống ngay lập tức: “Tiểu thư của tôi ơi, làm sao tôi dám lừa ngài cơ chứ, ngài xem kia, đó không phải là thứ ngài cần tìm sao?” Cô bé quan sát một chút, quả thật thứ cô đang tìm đã xuất hiện, chủ tớ trắng muốt xinh xắn mờ to đôi mắt nhìn chăm chăm vào cô.

Trên tay của nó còn cầm một quả cà rốt tươi ngon, cũng chính vì lý do đó mà cô bé kia đã đuổi theo nó. Cô bé mỉm cười, ném quả cầu lên không trung rồi nhấc tà váy nhảy đến chỗ con thỏ kia. Quả cầu bị ném lên bất ngờ gần như đã hết lên: “Chủ nhân, người cần thận chứ, tôi mong manh lắm đấy ạ.” Dù giọng nói chứa đầy sự uất ức không thể nói ra thành lời nhưng tình trạng của nó lại vô cùng ổn. Sau khi bị ném nó đã lập tức tự mình bay tự do xung quanh cô bé, tránh để không làm cản đường chủ nhân của mình.

Nhưng quả cầu chưa kịp lên tiếng nhắc nhở: “Tiểu thư, phía trước có. . .” thì “ẦM!” một tiếng, vì sử dụng phép thuật hỗ trợ cho cú nhảy mà người cô bé đã bật lên hơi cao làm thay đổi vị trí tiếp đất hoàn hảo. Đáng lẽ ra cô phải dừng ngay lại trước mặt con thỏ, thì cô lại xuyên qua cả bụi cây sau lưng nó rồi rơi thẳng xuống dòng sông. Quả cầu lo lắng di chuyển với tốc độ nhanh chóng bay về phía cô bé, những màu sắc bên trong quả cầu thay đổi liên tục thể hiện sự bất an của mình.

“Tiểu thư! Tiểu thư!” Mặc dù đã sắp bước sang mùa xuân, nhưng nước dưới sông còn rất lạnh, cơ thể nhỏ bé rơi vào làn nước lạnh giá. Cái se buốt lập tức thấm vào từng tấc da trên người, cô bé không biết bơi, dòng sông lại quá sâu và quá rộng. Cô mở to mắt nhìn bản thân mình dần dần chìm xuống đáy sông, sợ đến mức quên mất cả việc sử dụng ma pháp để tự cứu lấy mình. Vì cô đã từng có một trải nghiệm đáng sợ khi ở dưới nước, những hình ảnh ủa về trong tâm trí, nhấn chìm cô gái bé nhỏ.

Từ dòng nước lạnh giá, ai đó đã nghe thấy tiếng kêu sợ hãi từ đáy lòng cô, có hai cậu bé mang trên mình khí chất ngạo mạn, rẽ đôi làn nước đi về phía cô. Mái tóc tóc xanh biếc của bầu trời và vàng óng của ánh nắng, vừa ngạc nhiên vừa thích thú, một trong hai cậu bé đã nói: “Vi sao lại sợ nước như vậy, chẳng phải cô là một á thần sao? Tại sao không sử dụng ma pháp của mình.” Tiếng nói truyền đi trong nước rất rõ ràng, làm thức tỉnh cô bé.

Gần như ngay lập tức, cô khởi động mê trận khiến cơ thể đang chìm dần trôi nổi tự do trong làn nước, nhẹ nhàng linh động như thể đang đi trên mặt đất vậy. Cô chợt tự cười nhạo bản thân, tại sao lại dễ dàng bị ảnh hưởng đến thể cơ chứ. Không quan tâm đến hai người trước mặt nữa, cô vội vã trôi lên khỏi mặt nước, quả cầu ánh sáng suýt chút nữa là sợ đến nỗi vỡ tan ra thành từng mảnh. Nhưng khi thấy cô bình an nó cũng dần trở nên bình thường, nó bay đến chỗ cô đang đứng, hấp tấp hỏi: “Chủ nhân, người không sao chứ, không sao chứ?”

Cô bé chợt cau mày lại, quãng cho quả cầu một cái nhìn sắc lạnh: “Người gọi cậu ấy?” Quả cầu nhận được ánh mắt của cô, thì nín lặng ngay lập tức, nó run rẩy lùi ra xa khỏi cô bé: “Chủ nhân, người không biết bơi. . . cho nên. . . cho nên. . .” Cắt ngang lời nó nói, là một trận gió tuyết bất ngờ ập đến, mang theo một cô bé ở giữa trận gió. Giọng nói của cô bé vừa mới đến chứa đựng sự lo lắng thái quá: “Nixi, Nixi, cậu không sao chứ? Thật sự không sao chứ?”

Cô ôm chặt lấy người được gọi là Nixi, trái ngược với sự lạnh lẽo của tuyết, vòng tay của cô rất ấm áp. Ôm trọn lấy cơ thể của Nixi vào lòng mình, Nixi có thể cảm nhận rất rõ ràng, nhịp tim đập bất thường của cô bé. Nixi cau mày lại, sự sợ hãi này không chỉ có một mình phải trải qua, ngay cả cô bé này cũng vậy. Cả hai người đều rất sợ những ký ức năm xưa sẽ lặp lại, một câu chuyện buồn không ai muốn nhắc đến nữa. Nixi vươn tay ra sau lưng cô bé,

nhẹ nhàng vỗ về: “Kayuki, không phải tớ vẫn còn đứng đây hay sao, đừng lo lắng quá như vậy.”

Hai cậu bé đã tìm thấy Nixi dưới làn nước cũng trôi lên cùng lúc với cô bé, từ đầu đến giờ họ vẫn im lặng quan sát mọi chuyện. Đột nhiên, cậu bé tóc vàng lên tiếng: “Quả cầu này, ta rất thích, hãy bán cho ta đi.” Vừa nói cậu vừa chỉ tay vào quả cầu ánh sáng bị bỏ quên một chỗ, quả cầu tức giận bay vèo ra sau lưng Kayuki rồi cáu gắt: “Này, ta không phải hàng hóa đâu nhé!” Câu nói của cậu làm bầu không khí trầm lắng trở nên kỳ lạ, gân xanh trên mặt Kayuki giãn giãn, cô bé buông Nixi ra rồi trả lời cậu bé: “Không bán!”

“Thế thì thôi vậy, thật tiếc quá Isojin! Một quả cầu đẹp như thế, nếu có thể mang về trang trí trên ngọn cây trước phòng thì sẽ sáng thế nào đây?” Cậu bé tóc vàng quay lại nhìn thẳng vào cậu bạn của mình, khuôn mặt hiện lên vẻ tiếc nuối, điệu bộ ấy làm Isojin bật cười: “Arnold, cậu đang cảm thấy hứng thú với vật hay với chủ nhân của vật này vậy?” Câu nói của Isojin làm Kayuki có hành động ngay lập tức, cô đẩy Nixi ra sau lưng mình, còn tư thế thì thu lại sẵn sàng chiến đấu.

“Nào nào, lúc đó cậu cũng nghe thấy phải không, bản nhạc và suy nghĩ lan tỏa trong làn nước, vì thế cậu mới dẫn tớ đến đây mà. Người có hứng thú phải là cậu mới đúng, Isojin.” Arnold phì cười trước giọng điệu của bạn mình, “Các người nghe được bản nhạc đó sao?” Nixi nghi hoặc hỏi lại, Arnold nhìn cô bé một cách chăm chú rồi chậm rãi gật đầu: “Bản nhạc đó xuất phát từ cô phải không? Tại sao lại có những suy nghĩ tuyệt vọng đến như vậy? Rõ ràng cô sở hữu sức mạnh, đến lúc khẩn cấp lại quên mất phải sử dụng nó như thế nào, còn cảm giác đau đót từng khi dần chìm xuống làn nước nữa.”

“Hai người không sợ sao?” Isojin kiềm nén câu hỏi đã lâu nay đột nhiên lên tiếng, “Sợ điều gì?” Kayuki chuyển ánh mắt về phía Isojin. “Cậu ấy là Thần Chết đấy, bất kỳ sinh vật nào ở gần cậu ấy trong bán kính 100 dặm đều bỏ chạy, trước giờ chưa từng có ngoại lệ.” Isojin chỉ tay về phía Arnold. Nixi im lặng, bàn tay của cô bé đưa lên chạm vào tấm lưng của Kayuki trước mặt: “Ngoài cậu ra, chưa có ai nghe được bản nhạc phát ra từ trái tim tớ. Bà ấy đã nói, có một ngày tớ sẽ tìm thấy bọn họ, người có thể nghe được những suy nghĩ thật dù tớ không thể nói ra, và ngược lại.”

Kayuki khẽ quay đầu lại, cô lắng tai nghe một chút, ở đây có bốn giai điệu cùng hòa nhịp, là bốn câu chuyện khác nhau, nhưng lại hoàn hảo đến không sai một nốt nào. Cô bé khẽ sững người, quan sát hai cậu bé trước mặt, có lẽ họ cũng đang rất ngạc nhiên như cô vậy. Vì lúc này họ cũng nghe thấy bốn giai điệu quện vào nhau tạo thành một bản đồng ca.

Đó là lần đầu tiên họ gặp nhau, nơi cánh rừng cuối mùa đông lạnh lẽo, Kayuki và Nixianna, Arnold và Isojin. Cũng là ký ức mờ đầu cho chuỗi sự việc mà Lavender đã lãng quên hết thảy. Nơi thế giới chứa đựng nguồn sức mạnh phi thường, vạn vật không tuân theo một trật tự như ở thế giới cô từng sống. Nơi đó có người thân thật sự của cô, có những người bạn đợi chờ cô những năm dài và cả thân phận thật sự của cô nữa. Phong ấn ký ức mờ ra, gần như muốn cuốn trôi cả kiếp sống mười một năm ở thế giới con người đi vậy.

Cô là một á thần, là con gái của hai vị thần cao quý, nữ thần hoa oải hương và nam thần chiến tranh. Cô thừa hưởng sức mạnh của cha mẹ mình, trong người cô chảy dòng máu của thần linh thuần khiết. Cũng như cô, những đứa trẻ là con cái của các vị thần đều được gọi là á thần, Kayuki, Arnold, Isojin đều giống như cô. Họ đều có sức mạnh của riêng mình, con gái nữ thần mùa đông: Kayuki, con trai nam thần biển cả: Isojin, và con trai của thần chết và nữ thần bóng tối: Arnold.

Nhưng điều khiến cô đau lòng nhất chính là việc bấy giờ sau khi cô tỉnh lại, làm sao có thể dung hòa ký ức của cả hai phần cuộc sống làm một. Cô không muốn từ bỏ những gì đẹp đẽ đã có trong thế giới con người, và nhất là tình cảm gắn bó giữa cô với mọi người xung quanh. Nhưng cô cũng phải trở về với thân phận thật sự của mình, là một á thần thuần chủng, mang trong mình sức mạnh to lớn. Cả những cố gắng và nỗ lực của cô trong việc báo thù hóa ra đều là những dối trá mà cô đã lầm tưởng hằng năm. Cô không muốn tỉnh lại, chỉ muốn ngủ mãi để không bao giờ tỉnh lại.

Bạn đang đọc truyện *Học Viện Ma Pháp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 14: Câu chuyện ngoài lề 3: Con mèo và Black

Kaharu ngồi thần thờ bên khung cửa sổ mở rộng, trên tay cô màn hình của chiếc điện thoại không ngừng nhấp nháy báo hiệu có cuộc gọi đến. Nhưng Kaharu không nhấc máy, cô để mặc cho chiếc điện thoại rung lên liên hồi, sau một lát thì màn hình trở lại trạng thái chờ. Có lẽ người gọi điện đã mất hết cả kiên nhẫn để chờ cô trả lời, chiếc điện thoại lại rung lên lần nữa, lần này không có bất kỳ cuộc gọi nào chỉ có một tin nhắn đến.

Cô đưa mắt về chiếc điện thoại, những ngón tay chuyển động nhẹ nhàng trên màn hình cảm ứng, đó là tin nhắn từ người quản lý. “Đã một tuần em không đến công ty rồi, đừng nói với chị là chỉ vì mất chú mèo mà em trở nên như vậy nhé? Phòng tiếp nhận đang chìm trong các đơn đặt hàng, nếu em không có mặt thì mớ công việc hỗn độn trên ai sẽ giải quyết đây?” Kaharu là một nghệ sĩ tài năng, cô không chỉ sở hữu giọng ca sâu lắng mộc mạc, mà còn biết chơi các loại nhạc cụ và sáng tác nhạc.

Ngoài ra Kaharu còn là người đồng sáng lập ra tập đoàn K&J nổi tiếng trong giới giải trí, kết hợp giữa hãng sản xuất phim, thu âm và phát hành âm nhạc, kiêm công ty quản lý và đào tạo người mẫu, diễn viên, ca sĩ, v. v. K&J thật sự là một tập đoàn giải trí hàng đầu được giới nghệ sĩ quốc tế công nhận. Những ca khúc mà Kaharu viết ra đều được phân phối bởi K&J, và mặc nhiên trở thành một trong những điều làm tăng lợi nhuận của K&J hằng năm. Dù cô không trực tiếp nhúng tay vào việc kinh doanh của tập đoàn, mọi việc cô đều giao phó cho người còn lại. Nhưng những sự vụ quan trọng trong công ty chưa bao giờ mà cô không biết, chứng tỏ sức ảnh hưởng và chỗ đứng của cô lớn đến mức nào.

Đọc xong tin nhắn làm Kaharu mệt mỏi, cô ném chiếc điện thoại xuống giường rồi đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ. Ở chỗ đó, ngay cạnh ban công, bình thường sẽ có một bóng dáng quen thuộc nằm cuộn tròn. Nhưng giờ đây, chỗ ấy hoàn toàn trống trải, ngay cả hương thơm mùi trà cũng đang dần biến

mất. Kaharu cau mày lại, sự tự trách lại dâng trào trong lòng cô, đáng lý ra tối hôm đó cô phải đóng cửa sổ trước khi ngủ chứ. Tại sao cô lại quên một điều quan trọng như vậy?

Nếu như cô đóng cửa sổ, thì Mun Mun sẽ không biến mất như thế này. Người ta nói bản tính của loài mèo là thích lang thang, khi đã dạo chơi đủ ắt hẳn nó sẽ quay về. Cô đã từng mong những lời đó sẽ thành sự thật, nhưng dù cô có chờ đợi thế nào, Mun Mun vẫn không quay lại. Kaharu đã tìm kiếm khắp mọi nơi, tất cả những nỗ lực của cô đều không có hiệu quả. Cô từng nói, cô yêu con mèo của mình, cũng không biết có phải cuộc sống một mình quá lâu đã khiến cô có cảm giác cô đơn hay không.

Nhưng khi có Mun Mun bên cạnh, cô đã quen dần với việc mình không còn ở một mình nữa, vì cô biết dù cô làm gì thì Mun Mun vẫn ở chỗ đó chờ cô. Có thể nói, việc mất đi con mèo đã khiến Kaharu rơi vào trầm cảm nặng, con người cô trước đến nay vốn sống quá khép kín. Nay lại càng trở nên nghiêm trọng hơn với những cảm xúc bị dồn nén trong lòng. Bất chợt một suy nghĩ lóe lên trong đầu Kaharu, cô ngồi bật dậy khỏi chiếc ghế, lướt qua phòng ăn để đến phòng thu nhạc mini trong nhà.

Cô lục tung trên chiếc kệ chứa những bản nhạc mà cô viết, tìm một cuốn album có bìa màu xám tro. Kaharu mở nó ra rồi cầm lấy một tờ nhạc lý nằm ở trang số 14, một nụ cười thoáng nở trên môi cô gái. Không biết cô đang nghĩ gì trong đầu, nhưng có vẻ cô đã quyết định làm một điều gì đó thay vì cứ ngồi một chỗ buồn bã. Cô trở về phòng mình, ngón tay trở nhấn nút nguồn khởi động máy tính, cùng lúc xoay người cho bản nhạc vào máy fax.

Cô kết nối đường truyền đến người bạn của mình, rất nhanh chóng, đối phương đã chấp nhận cuộc nói chuyện qua camera. Đối diện với cô là một chàng trai còn khá trẻ, mái tóc được nhuộm màu bạch kim rồi vuốt ngược ra sau. Bộ vest anh ta đang mặc màu xanh nhạt, sự lịch lãm và quyến rũ của một người đàn ông cứ như toát ra từ hơi thở của anh. Khi nhìn thấy Kaharu trong bộ đồ ở nhà, anh khẽ cau mày lại, vẫn tiếp tục xem xét những giấy tờ trước mặt: “Kaharu, mặc dù tớ biết cậu không quan tâm đến những việc như kinh doanh, nhưng để mặc tớ làm hết mọi thứ ở đây trong khi mình thì ngồi thư thả ở nhà là điều không nên. Tớ phản đối chế độ chuyên chế bất công này!”

Kaharu không hề để ý đến những lời nói mang tính trêu chọc của anh, ngược lại ánh mắt của cô ánh lên một cảm xúc khác thường, đó là hy vọng. “Jack, ngừng làm những thứ nhằm chán ấy lại đi, cậu đã nhận được bản fax và tập tin hòa âm tớ gửi chưa?” Jack ngẩng mặt lên lần nữa, đẹp bỏ đóng giấy tờ trên tay sang một bên rồi chống cằm nhìn cô. “Rất cuộc thì cậu muốn làm gì? Chẳng phải cậu đã nói sẽ không phát hành những ca khúc trong album Black sao? Vậy tại sao còn gửi cho tớ những thứ này!”

“Hãy làm cho nó nổi tiếng hơn hết thảy những ca khúc trước, còn làm cách nào thì tùy cậu, đặc biệt là giọng ca thể hiện ca khúc không phải là tớ. Cậu hãy mở một cuộc tuyển chọn với quy mô toàn quốc, tìm kiếm giọng ca tài năng mới thể hiện ca khúc chủ đề của album lần này. Những tấm ảnh của Mun Mun mình đã gửi cho cậu không ít, chọn một tấm nào đó thật dễ thương rồi làm ảnh bìa cho album và các poster quảng cáo.” Kaharu nói bằng một giọng đều đều không cảm xúc, nhưng vẫn có thể nhận ra sự chờ mong của cô lớn như thế nào.

Jack nhướn chân mày kiêu kỳ hỏi: “Sau những nỗ lực tìm kiếm thất bại, bây giờ cậu lại muốn dùng cách này để tìm con mèo ấy sao?” Kaharu đưa tay để sẵn ở nút kết thúc cuộc gọi, chỉ ném lại một câu cho Jack: “Tăng thêm gấp đôi tiền thưởng cho ai tìm thấy Mun Mun. Để tớ nói cho cậu biết Jack, Mun Mun còn có giá cao hơn cậu!” Vừa dứt lời, Kaharu lập tức ngắt kết nối không thèm để ý đến thái độ của đối phương.

Cô không cần nhìn cũng biết, chắc hẳn anh ta sẽ đập bàn một cách đầy giận dữ, thậm chí là gạt hết mọi kế hoạch hôm nay chỉ để thực hiện ý muốn của cô. Kaharu gấp chiếc máy tính lại rồi đứng dậy rời khỏi phòng, cô tiến vào bếp định sẽ pha cho mình một ly cà phê. Nhưng khi vừa bước đến cửa phòng bếp, thì tấm thảm thêu tay rực rỡ đã thu hút sự chú ý của cô. Cô thất thần một chút rồi ngồi xuống bên cạnh tấm thảm ấy, ngày cô mua tấm thảm này là ngày đầu tiên đưa Mun Mun về nhà.

Chú mèo xinh đẹp ấy rất thích những món đồ rực rỡ, và món đồ đầu tiên là chú để mắt đến trong cửa hàng gia dụng chính là tấm thảm thêu tay cầu kỳ. Mới đó mà tấm thảm đã ở vị trí này được hai năm, cũng bằng với khoảng thời gian Mun Mun ở bên Kaharu vậy. Cô nhẹ nhàng cầm tấm thảm lên mang ra ngoài ban công rồi giặt thật sạch, sau đó phơi nó ở nơi nhiều ánh sáng nhất. Kaharu nhìn tấm thảm lần nữa rồi chống tay lên hông, hy vọng là tấm thảm sẽ kíp bắt mùi của nắng trước khi Mun Mun trở về. Vì chú mèo ấy nhất định sẽ rất thích những gì liên quan đến nắng cho xem.

Tìm kiếm với từ khoá:

Được thanks

Xem thông tin cá nhân YIM

Có bài mới 29.09.2016, 16:08

Hình đại diện của thành viên

Mai Tuyết Vân

Tiểu Thần Tuyết Ưng Bang Cầm Thú

Tiểu Thần Tuyết Ưng Bang Cầm Thú

Ngày tham gia: 04.06.2015, 04:13

Tuổi: 20 Nữ

Bài viết: 449

Được thanks: 2247 lần

Điểm: 8.87

Có bài mới Re: [Hiện đại - Dị giới] Học viện ma pháp - Lakshmi - Điểm: 10

Chương 12: Đám tang

Author: Mai Tuyết Vân

“Tại sao Nixi vẫn không tỉnh lại? Mọi thứ đều bình thường nếu không muốn nói là ở tình trạng hoàn hảo nhất. Vậy vấn đề nằm ở đâu? Hay là do lúc đó tớ đã dùng ma pháp kiểm chế quá lớn khiến cậu ấy bị tổn thương thần thức sao?” Kayuki lo lắng đến mức bàn tay cứ nắm chặt lấy những ngón tay của người đang nằm trên giường. Sự run rẩy thể hiện rõ ràng qua giọng nói đó, đôi mắt đờm đờ về u buồn.

Isojin đứng ngay sau lưng cô, đặt cả hai bàn tay lên Kayuki rồi nhẹ nhàng xoa dịu sự căng thẳng của cô. “Cậu bình tĩnh một chút, lắng nghe một chút nào, không phải bằng đôi tai mà là bằng trái tim. Rồi hãy nói cho tớ biết cậu nghe thấy gì?” Kayuki giật mình vì lời nói của Isojin, đứng rồi, dù cô ấy có hôn mê thì sao chứ. Cô vẫn có thể nghe được bản nhạc cảm xúc của Nixi cơ mà, làm sao cô lại quên điều quan trọng này nhỉ?

Kayuki thở một hơi dài, thả lỏng cơ thể theo những cái vỗ về của Isojin, cô cẩn thận lắng nghe, không muốn để mình bỏ sót bất kỳ điều gì. Nhưng khi nghe được những cảm xúc từ Nixi, đôi mắt của cô lại mở to đầy kinh ngạc, “Cậu ấy, cậu ấy. . . đang rất hỗn loạn.” Bản nhạc không hề theo một trình tự nhất định, rồi ren và hoàn toàn trật nhịp. Chứng tỏ chủ nhân của nó cũng giống như vậy, tự mình đắm vào bãi lầy của sự mơ hồ mà không thoát ra được.

“Đúng vậy! Cậu nghĩ thử xem, mười một năm qua bị bắt cóc và nuôi dưỡng như một con người thật sự, quên mất bản thân mình là ai. Còn phải chịu nỗi đau mất đi người thân một cách quá hoang đường, vì muốn trả thù mà trở thành sát thủ. Trên tay cậu ấy đã nhuộm đầy máu tươi, đến cuối cùng tất cả những thứ đó lại là giả dối. Mỗi cảm hận bao nhiêu năm nay đều trở nên vô nghĩa, bây giờ lại phải đối mặt với thân phận mới quá đột ngột. Cậu ấy còn bỏ lại ở thế giới kia người cậu ấy coi như người thân suốt bao năm nay. Dù là ai cũng sẽ khó lòng chấp nhận việc này, huống chi là người nhạy cảm như cậu ấy.” Isojin giải thích.

Kayuki lắc đầu liên tục, “Không đâu, cậu ấy sẽ không việc gì phải sợ đến thế cả. Cậu ấy thuộc dòng dõi thần linh cao quý, những kẻ được cậu giết chính là phúc phận của chúng khi chết dưới tay một vị thần. Người như cậu ấy khi đã trở về thân phận và con người thật, sẽ không do dự và đau lòng vì đã vứt bỏ tên loài người đó đâu. Cậu ấy không nên như vậy!” Isojin buông bỏ vai của cô ra, xoay cả người Kayuki đối diện với cậu: “Nếu là cậu, cậu có như Nixi hiện giờ không? Khác với chúng ta, cô ấy đã trải qua những cung bậc cảm xúc của con người, việc cảm nhận về thế giới vì thế mà thay đổi. Không thể ép buộc ai đó theo ý mình được, Kayuki.”

Cậu nói những lời này khi đang nhìn sâu vào đôi mắt nghi hoặc của Kayuki, cô gái nhận ra được sự bối rối trong đôi mắt của cậu. Và bất chợt cô cũng hiểu ra, không chỉ có mình cô không thể chấp nhận Nixianna sẽ sống với những cảm xúc loài người đó. Mà ngay cả chính Isojin cũng đang sợ, liệu Nixi có còn coi họ là bạn như trước đây hay không? Trong khi họ đang chìm đắm trong suy nghĩ của mình thì bất chợt một giọng nói khó chịu cắt ngang: “Ồn quá!” Nghe được câu nói ấy, Kayuki và Isojin cùng lúc quay đầu lại, khuôn mặt hiện rõ sự vui mừng nhào đến bên cạnh người vừa tỉnh lại: “Nixi!!!”

Người được gọi tên cau chặt hàng chân mày lại, tay phải xoa xoa huyệt thái dương đang gằn gặt. Còn tay trái thì đưa ra chặn ngay trước mặt hai người kia, không cho phép họ thực hiện được ý đồ ôm lấy cô. Mái tóc vàng xõa dài sau lưng, bắt lấy ánh sáng một cách hoàn hảo, lấp lánh như thác nước giữa rừng. Vẻ đẹp trên khuôn mặt lại cùng lúc tăng theo, bao phủ quanh người là một mảng sương mờ ảo, thứ mờ ảo ấy chính là Thần khi toát ra người có.

Suối tóc vàng hình như đã dài hơn trước, dài đến mức nếu cô đứng dậy và bước đi thì có thể gót chân của cô cũng sẽ chạm phải mái tóc này. Đôi mắt xanh biếc mở ra lần nữa, ném cái nhìn cau có về phía hai người đang bị chặn kia: “Biết rõ ồn ào thì tớ sẽ không ngủ được, mà các cậu còn như vậy sao?” Thái độ và cử chỉ của cô giống hệt những buổi sáng nhiều năm về trước, khi Kayuki hay bất kỳ ai đánh thức cô dậy.

Dường như cả Kayuki và Isojin đều bị kích động, thật may mắn, Nixi của bọn họ vẫn như trước, không hề có bất kỳ sự thay đổi nào. Ngay giờ phút này, mặc cho Nixi có không đồng ý đi nữa, hai người bọn họ đều ôm chầm lấy cô, những cái ôm ấm áp đến ngạt thở. “Nixi, thật mừng quá cậu đã nhớ lại tất cả rồi.” Kayuki vui mừng tới mức lời nói cũng trở nên nghẹn ngào, Isojin thì không nói gì chỉ im lặng mỉm cười ôm chặt lấy cả hai cô gái.

Nixi thở dài, cô vòng tay ra sau lưng Kayuki vỗ nhẹ, “Tớ đã trở về rồi, Kayuki!” Kayuki gật đầu thật mạnh, như chứng minh rằng cô nghe thấy lời Nixi nói rất rõ ràng. Nixi vừa tựa đầu mình vào vai Kayuki vừa vỗ về cô bạn, lúc này trong đôi mắt của cô ánh lên một tia sáng khác thường, là sự mất mát. Daniel, Daniel, Daniel, Daniel! Cậu có nghe thấy tiếng cô đang gọi cậu hay không? Cho dù cuộc sống của một con người ấy đầy máu tanh và lòng thù hận, nhưng duy nhất chỉ có cậu là ánh sáng chói lòa dẫn đường để cô không lạc lối.

Nixi nhắm mắt lại, thả hồn mình theo những suy nghĩ, “cái chết” của cô sẽ làm cậu ngã quỵ mất. Không biết giờ phút này cậu đang cảm thấy như thế nào, có phải cậu lại đắm chìm trong chính sự tuyệt vọng mà cậu đã tạo ra hay không? Cậu có chấp nhận rằng cô thật sự đã ra đi vĩnh viễn chứ? Và cậu có đang gọi tên cô như cô đang làm hay không? Daniel, dù bỏ lại mọi thứ mà không luyến tiếc thì cậu vẫn luôn là điều duy nhất khiến cô không thể quên đi, và cũng không thể để vụt mất.

Những dải lụa trắng được giăng khắp mọi nơi trong căn biệt thự của dòng họ Makdenis, không khí tang thương bao trùm lấy mọi thứ. Ở giữa đại sảnh đặt chiếc quan tài màu tím lạnh lẽo được chạm trổ tinh xảo nhưng bông hoa oải hương màu trắng trên thân của chiếc hòm. Phía trước đặt di ảnh và bàn thờ của người đã khuất, nụ cười rạng rỡ trên bức hình ấy dường như chưa từng khuất khỏi tầm mắt của mọi người. Zaki mặc quần áo màu đen, đứng bên cạnh quan tài nhận mọi lời chia sẻ và tiếc thương từ người đến viếng.

Nỗi đau dường như khắc sâu vào khuôn mặt già nua của bà, những người đến viếng thăm không thể không rơi nước mắt về sự tang thương. Nhưng bà lại rất mạnh mẽ, bình thản nhận những lời động viên an ủi, và những món quà thăm viếng được mang đến. Sự mạnh mẽ của bà làm người khác càng thêm đau lòng, đứng bên cạnh bà là Ayuo và Shin. Hai người cũng mặc quần áo màu đen, thần sắc lộ rõ về mệt mỏi, đôi mắt của cả hai đều đã đỏ hết cả lên, nhưng vẫn cố kiềm nén. Chỉ một mực đứng bên cạnh Zaki tiếp đón những người khách đến viếng thăm, bọn họ không muốn để một mình bà đối mặt với mọi việc.

Người ta sẽ lấy làm lạ khi không thấy anh trai của người đã mất đứng ở vị trí của Ayuo và Shin hiện tại, họ cũng không nhìn thấy người được người đã mất gọi là cha ở đâu hết. Sau đó họ mới hiểu, người cha vì quá sốc trước sự ra đi đột ngột của con gái đã gặp tai nạn trên đường trở về. Hiện tại còn đang được chữa trị ở một bệnh viện danh tiếng ở Mỹ, ngay cả bước đi cũng không được, và bị bác sĩ cấm trở về nước. Còn người anh trai, cũng không chịu được sự việc bất ngờ này đã suy sụp, đến cả đám tang của em gái cũng phải nhờ người khác đứng ra lo liệu.

Daniel ngồi một mình trong căn phòng của Lavender, bàn tay vuốt ve những bức tranh mà cô đã vẽ. Đôi mắt hằn lên những tia máu vì mấy ngày không ngủ, cậu cứ lẩm bẩm với bản thân rằng: “Làm sao có thể chứ? Em đã nói rằng sẽ không biến mất khỏi tôi một lần nữa kia mà, tại sao em lại không giữ lời hứa? Lavender?” Đôi môi nức nẻ đến đáng sợ của cậu bật máu, Daniel tự cắn vào môi của mình, để mặc cho nỗi đau đón lan tỏa cậu mới cảm nhận được rằng mình còn sống.

Mùi máu tanh thoang thoảng trong không khí, chảy vào miệng Daniel, cậu liếm đôi môi khô khốc uống sạch số máu rỉ ra từ vết thương. Bất chợt ngoài cửa phòng có tiếng gõ cửa dồn dập, và có người đang gọi cậu: “Daniel, cậu mau ra đây cho tót, đã là ngày thứ ba rồi, cậu định ở trong đó đến bao giờ, chẳng lẽ ngay cả đến khi sắp hỏa táng cậu ấy rồi mà cậu vẫn còn ở đây được sao?” Dehasi tức giận gõ mạnh vào cửa phòng, bàn tay của cô đập mạnh đến nỗi bật máu, nhưng cô vẫn không chịu ngừng lại.

Những lời cô nói cũng nhuộm đậm sự đau thương vô cùng, Dehasi nhìn chằm chằm vào cánh cửa mà cô đang gõ, như để tự tra tấn bản thân mình vậy. “Cậu thật sự là anh trai của Lavender sao? Khi cậu ấy còn sống thì cứ luôn miệng nói không có cậu ấy, cậu sẽ không làm bất kỳ việc gì. Đến khi cậu ấy đi rồi, việc duy nhất cậu có thể làm cho Lavender chỉ là đưa tiền cậu ấy đến nơi an nghỉ cuối cùng thì cậu cũng không làm được sao? Đồ tồi!” Nói đến đây thì Dehasi bật khóc, cô không còn gắng gượng nổi nữa, ba ngày trời qua, đám tang cũng đã diễn ra ngày rồi.

Vì muốn Lavender ra đi thanh thản, cô đã kiềm kén những giọt nước mắt của mình, cô không muốn đến khi ra đi rồi cô bạn của mình còn phải đau lòng. Nhưng mà... thái độ thờ ơ của Daniel lại làm mọi sự chịu đựng trong cô như vụn vỡ, cô ngồi bệt xuống đất để mặc cho nước mắt tuôn trào. Bàn tay gõ vào cửa cũng không còn chút sức lực, tiếng thốn thức của cô truyền qua cánh cửa bay đến tai Daniel.

Lúc này, Oma mới xuất hiện, cậu ôm lấy Dehasi rồi bế bổng trên tay, không vỗ về cũng không an ủi. Vì cậu muốn cô khóc, những ngày qua nhìn thấy cô cố gồng mình kiên cường khiến cậu khó chịu vô cùng. Sau khi đã bế Dehasi lên, cậu chỉ nói một câu với người trong phòng trước khi bỏ đi: “Dù là tự lừa dối mình hay lừa dối mọi người thì hãy mặc tang phục mà đưa cậu ấy đến nơi cuối cùng đi. Cậu đã hứa với Lavender rồi, bất kể cậu ấy muốn đi đâu, cậu đều sẽ đưa cô ấy đến, Daniel!”

Lời nói của Oma khiến Daniel ngẩn người, hình ảnh của cô ngày hôm đó hiện lên rõ ràng trong tâm trí của cậu. Lavender đã nghiêng đầu dựa vào vai cậu khẽ thì thầm: “Nếu được, khi tớ chết, tớ muốn được chôn ở cánh đồng hoa oải hương đó!” Lời nói vang vọng không hồi kết, cứ xoáy vào đáy lòng Daniel và ghim chặt ở đó. Phải, cậu đã hứa rồi!

Bạn đang đọc truyện *Học Viện Ma Pháp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Đám tang

Author: Mai Tuyết Vân

“Tại sao Nixi vẫn không tỉnh lại? Mọi thứ đều bình thường nếu không muốn nói là ở tình trạng hoàn hảo nhất. Vậy vấn đề nằm ở đâu? Hay là do lúc đó tớ đã dùng ma pháp kiềm chế quá lớn khiến cậu ấy bị tổn thương thần thức sao?” Kayuki lo lắng đến mức bàn tay cứ nắm chặt lấy những ngón tay của người đang nằm trên giường. Sự run rẩy thể hiện rõ ràng qua giọng nói đó, đôi mắt đờm đờ về u buồn.

Isojin đứng ngay sau lưng cô, đặt cả hai bàn tay lên Kayuki rồi nhẹ nhàng xoa dịu sự căng thẳng của cô. “Cậu bình tĩnh một chút, lắng nghe một chút nào, không phải bằng đôi tai mà là bằng trái tim. Rồi hãy nói cho tớ biết cậu nghe thấy gì?” Kayuki giật mình vì lời nói của Isojin, đứng rồi, dù cô ấy có hôn mê thì sao chứ. Cô vẫn có thể nghe được bản nhạc cảm xúc của Nixi cơ mà, làm sao cô lại quên điều quan trọng này nhỉ?

Kayuki thở một hơi dài, thả lỏng cơ thể theo những cái vỗ về của Isojin, cô cẩn thận lắng nghe, không muốn để mình bỏ sót bất kỳ điều gì. Nhưng khi nghe được những cảm xúc từ Nixi, đôi mắt của cô lại mở to đầy kinh ngạc, “Cậu ấy, cậu ấy... đang rất hỗn loạn.” Bản nhạc không hề theo một trình tự nhất định, rối ren và hoàn toàn trật nhịp. Chứng tỏ chủ nhân của nó cũng giống như vậy, tự mình đắm vào bãi lầy của sự mơ hồ mà không thoát ra được.

“Đừng vậy! Cậu nghĩ thử xem, mười một năm qua bị bắt cóc và nuôi dưỡng như một con người thật sự, quên mất bản thân mình là ai. Còn phải chịu nỗi đau mất đi người thân một cách quá hoang đường, vì muốn trả thù mà trở thành sát thủ. Trên tay cậu ấy đã nhuộm đầy máu tươi, đến cuối cùng tất cả những thứ đó lại là giả dối. Mỗi cảm hận bao nhiêu năm nay đều trở nên vô nghĩa, bây giờ lại phải đối mặt với thân phận mới quá đột ngột. Cậu ấy còn bỏ lại ở thế giới kia người cậu ấy coi như người thân suốt bao năm nay. Dù là ai cũng sẽ khó lòng chấp nhận việc này, huống chi là người nhạy cảm như

cậu ấy.” Isojin giải thích.

Kayuki lắc đầu liên tục, “Không đâu, cậu ấy sẽ không việc gì phải sợ đến thế cả. Cậu ấy thuộc dòng dõi thần linh cao quý, những kẻ được cậu giết chính là phúc phận của chúng khi chết dưới tay một vị thần. Người như cậu ấy khi đã trở về thân phận và con người thật, sẽ không do dự và đau lòng vì đã vứt bỏ tên loài người đó đâu. Cậu ấy không nên như vậy!” Isojin buông bỏ vai của cô ra, xoay cả người Kayuki đối diện với cậu: “Nếu là cậu, cậu có như Nixi hiện giờ không? Khác với chúng ta, cô ấy đã trải qua những cung bậc cảm xúc của con người, việc cảm nhận về thế giới vì thế mà thay đổi. Không thể ép buộc ai đó theo ý mình được, Kayuki.”

Cậu nói những lời này khi đang nhìn sâu vào đôi mắt nghi hoặc của Kayuki, cô gái nhận ra được sự bối rối trong đôi mắt của cậu. Và bất chợt cô cũng hiểu ra, không chỉ có mình cô không thể chấp nhận Nixianna sẽ sống với những cảm xúc loài người đó. Mà ngay cả chính Isojin cũng đang sợ, liệu Nixi có còn coi họ là bạn như trước đây hay không? Trong khi họ đang chìm dần trong suy nghĩ của mình thì bất chợt một giọng nói khó chịu cắt ngang: “Ồn quá!” Nghe được câu nói ấy, Kayuki và Isojin cùng lúc quay đầu lại, khuôn mặt hiện rõ sự vui mừng nhào đến bên cạnh người vừa tỉnh lại: “Nixi!!!”

Người được gọi tên cau chặt hàng chân mày lại, tay phải xoa xoa huyết thái dương đang giãn gập. Còn tay trái thì đưa ra chặn ngay trước mặt hai người kia, không cho phép họ thực hiện được ý đồ ôm lấy cô. Mái tóc vàng xõa dài sau lưng, bắt lấy ánh sáng một cách hoàn hảo, lấp lánh như thác nước giữa rừng. Vẻ đẹp trên khuôn mặt lại cùng lúc tăng theo, bao phủ quanh người là một mảng sương mờ ảo, thứ mờ ảo ấy chính là Thần khi toát ra người có.

Suối tóc vàng hình như đã dài hơn trước, dài đến mức nếu cô đứng dậy và bước đi thì có thể gót chân của cô cũng sẽ chạm phải mái tóc này. Đôi mắt xanh biếc mờ ra lần nữa, ném cái nhìn cau có về phía hai người đang bị chặn kia: “Biết rõ ồn ào thì tớ sẽ không ngủ được, mà các cậu còn như vậy sao?” Thái độ và cử chỉ của cô giống hệt những buổi sáng nhiều năm về trước, khi Kayuki hay bất kỳ ai đánh thức cô dậy.

Dường như cả Kayuki và Isojin đều bị kích động, thật may mắn, Nixi của bọn họ vẫn như trước, không hề có bất kỳ sự thay đổi nào. Ngay giờ phút này, mặc cho Nixi có không đồng ý đi nữa, hai người bọn họ đều ôm chặt lấy cô, những cái ôm ấm áp đến ngạt thở. “Nixi, thật mừng quá cậu đã nhớ lại tất cả rồi.” Kayuki vui mừng tới mức lời nói cũng trở nên nghẹn ngào, Isojin thì không nói gì chỉ im lặng mỉm cười ôm chặt lấy cả hai cô gái.

Nixi thở dài, cô vòng tay ra sau lưng Kayuki vỗ nhẹ, “Tớ đã trở về rồi, Kayuki!” Kayuki gật đầu thật mạnh, như chứng minh rằng cô nghe thấy lời Nixi nói rất rõ ràng. Nixi vừa tựa đầu mình vào vai Kayuki vừa vỗ về cô bạn, lúc này trong đôi mắt của cô ánh lên một tia sáng khác thường, là sự mất mát. Daniel, Daniel, Daniel, Daniel! Cậu có nghe thấy tiếng cô đang gọi cậu hay không? Cho dù cuộc sống của một con người ấy đầy máu tanh và lòng thù hận, nhưng duy nhất chỉ có cậu là ánh sáng chói lòa dẫn đường để cô không lạc lối.

Nixi nhắm mắt lại, thả hồn mình theo những suy nghĩ, “cái chết” của cô sẽ làm cậu ngã quỵ mất. Không biết giờ phút này cậu đang cảm thấy như thế nào, có phải cậu lại đắm chìm trong chính sự tuyệt vọng mà cậu đã tạo ra hay không? Cậu có chấp nhận rằng cô thật sự đã ra đi vĩnh viễn chứ? Và cậu có đang gọi tên cô như cô đang làm hay không? Daniel, dù bỏ lại mọi thứ mà không luyến tiếc thì cậu vẫn luôn là điều duy nhất khiến cô không thể quên đi, và cũng không thể để vụt mất.

Những dải lụa trắng được giăng khắp mọi nơi trong căn biệt thự của dòng họ Makdenis, không khí tang thương bao trùm lấy mọi thứ. Ở giữa đại sảnh đặt chiếc quan tài màu tím lạnh lẽo được chạm trổ tinh xảo nhưng bông hoa oải hương màu trắng trên thân của chiếc hòm. Phía trước đặt di ảnh và bàn thờ của người đã khuất, nụ cười rạng rỡ trên bức hình ấy dường như chưa từng khuất khỏi tầm mắt của mọi người. Zaki mặc quần áo màu đen, đứng bên cạnh quan tài nhận mọi lời chia sẻ và tiếc thương từ người đến viếng.

Nỗi đau dường như khắc sâu vào khuôn mặt già nua của bà, những người đến viếng thăm không thể không rơi nước mắt về sự tang thương. Nhưng bà lại rất mạnh mẽ, bình thần nhận những lời động viên an ủi, và những món quà thăm viếng được mang đến. Sự mạnh mẽ của bà làm người khác càng thêm đau lòng, đứng bên cạnh bà là Ayuo và Shin. Hai người cũng mặc quần áo màu đen, thần sắc lộ rõ về một nỗi đau, đôi mắt của cả hai đều đã đỏ hệt cả lên, nhưng vẫn cố kiềm nén. Chỉ một mực đứng bên cạnh Zaki tiếp đón những người khách đến viếng thăm, bọn họ không muốn để một mình bà đối mặt với mọi việc.

Người ta sẽ lấy làm lạ khi không thấy anh trai của người đã mất đứng ở vị trí của Ayuo và Shin hiện tại, họ cũng không nhìn thấy người được người đã mất gọi là cha ở đâu hết. Sau đó họ mới hiểu, người cha vì quá sốc trước sự ra đi đột ngột của con gái đã gặp tai nạn trên đường trở về. Hiện tại còn đang được chữa trị ở một bệnh viện danh tiếng ở Mỹ, ngay cả bước đi cũng không được, và bị bác sĩ cấm trở về nước. Còn người anh trai, cũng không chịu được sự việc bất ngờ này đã suy sụp, đến cả đám tang của em gái cũng phải nhờ người khác đứng ra lo liệu.

Daniel ngồi một mình trong căn phòng của Lavender, bàn tay vuốt ve những bức tranh mà cô đã vẽ. Đôi mắt hằn lên những tia máu vì mấy ngày không ngủ, cậu cứ lẩm bẩm với bản thân rằng: “Làm sao có thể chứ? Em đã nói rằng sẽ không biến mất khỏi tôi một lần nữa kia mà, tại sao em lại không giữ lời hứa? Lavender?” Đôi môi nức nẻ đến đáng sợ của cậu bật máu, Daniele tự cắn vào môi của mình, để mặc cho nỗi đau đón lan tỏa cậu mới cảm nhận được rằng mình còn sống.

Mùi máu tanh thoang thoảng trong không khí, chảy vào miệng Daniel, cậu liếm đôi môi khô khốc uống sạch số máu rỉ ra từ vết thương. Bất chợt ngoài cửa phòng có tiếng gõ cửa dồn dập, và có người đang gọi cậu: “Daniel, cậu mau ra đây cho tớ, đã là ngày thứ ba rồi, cậu định ở trong đó đến bao giờ, chẳng lẽ ngay cả đến khi sắp hóa táng cậu ấy rồi mà cậu vẫn còn ở đây được sao?” Dehasi tức giận gõ mạnh vào cửa phòng, bàn tay của cô đập mạnh đến nỗi bật máu, nhưng cô vẫn không chịu ngừng lại.

Những lời cô nói cũng nhuộm đậm sự đau thương vô cùng, Dehasi nhìn chăm chăm vào cánh cửa mà cô đang gõ, như để tự tra tấn bản thân mình vậy. “Cậu thật sự là anh trai của Lavender sao? Khi cậu ấy còn sống thì cứ luôn miệng nói không có cậu ấy, cậu sẽ không làm bất kỳ việc gì. Đến khi cậu ấy đi rồi, việc duy nhất cậu có thể làm cho Lavender chỉ là đưa tiễn cậu ấy đến nơi an nghỉ cuối cùng thì cậu cũng không làm được sao? Đồ tồi!” Nói đến đây thì Dehasi bật khóc, cô không còn gắng gượng nổi nữa, ba ngày trôi qua, đám tang cũng đã diễn ra ngày rồi.

Vì muốn Lavender ra đi thanh thản, cô đã kiềm kén những giọt nước mắt của mình, cô không muốn đến khi ra đi rồi cô bạn của mình còn phải đau lòng. Nhưng mà... thái độ thờ ơ của Daniel lại làm mọi sự chịu đựng trong cô như vụn vỡ, cô ngồi bệt xuống đất để mặc cho nước mắt tuôn trào. Bàn tay gõ vào cửa cũng không còn chút sức lực, tiếng thôn thức của cô truyền qua cánh cửa bay đến tai Daniel.

Lúc này, Oma mới xuất hiện, cậu ôm lấy Dehasi rồi bế bổng trên tay, không vỗ về cũng không an ủi. Vì cậu muốn cô khóc, những ngày qua nhìn thấy cô cố gắng mình kiên cường khiến cậu khó chịu vô cùng. Sau khi đã bế Dehasi lên, cậu chỉ nói một câu với người trong phòng trước khi bỏ đi: “Dù là tự lừa dối mình hay lừa dối mọi người thì hãy mặc tang phục mà đưa cậu ấy đến nơi cuối cùng đi. Cậu đã hứa với Lavender rồi, bất kể cậu ấy muốn đi đâu, cậu đều sẽ đưa cô ấy đến, Daniel!”

Lời nói của Oma khiến Daniel ngẩn người, hình ảnh của cô ngày hôm đó hiện lên rõ ràng trong tâm trí của cậu. Lavender đã nghiêng đầu dựa vào vai cậu khẽ thì thầm: “Nếu được, khi tớ chết, tớ muốn được chôn ở cánh đồng hoa oải hương đó!” Lời nói vang vọng không hồi kết, cứ xoáy vào đáy lòng Daniel và ghim chặt ở đó. Phải, cậu đã hứa rồi!

Bạn đang đọc truyện *Học Viện Ma Pháp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Kaharu trở về.

Author: Mai Tuyết Vân

“Kaharu! Tại sao cậu không đến nghe buổi thử giọng?” Kaharu vừa nhận cuộc gọi, vừa bước nhanh trên con đường đông đúc. Người gọi cho cô chính là Jack, và anh ấy đang hỏi lý do tại sao cô không đến buổi thử giọng cho chính album của mình. Kaharu đưa mắt lướt qua những con hẻm khi bước ngang qua chúng, cô không muốn bỏ sót bất kỳ một thứ gì. Vì đây chính là nơi cô gặp được Mun Mun, bên cạnh quán cà phê quen thuộc vào ngày mưa không ngớt.

Câu hỏi của Jack làm Kaharu cau mày lại, cô chuyển tay cầm điện thoại rồi trả lời anh: “Tớ đã nói cậu hãy làm cách nào tùy cậu, tớ không quan tâm. Giơ thì đừng làm phiền mình nữa, mình không có thời gian để lãng phí đâu.” Kaharu nhấn nút kết thúc cuộc gọi, ném nó vào trong chiếc balo đang để mở khóa, rồi thở hắt ra một tiếng. Cô làm sao thể này, việc càng gấp cô phải càng bình tĩnh chứ, nếu trong lúc cô rối bời để vụt mất bóng dáng của Mun Mun thì sao?

Trong lúc cô đang bình tâm thì điện thoại trong balo lại rung lên lần nữa, Kaharu liếc mắt vào trong balo, màn hình hiển thị tên người gọi đến là Jack. Kaharu hơi ngạc nhiên, với sự hiểu biết của Jack về cô, thì sẽ không có chuyện sau khi nghe được những lời nói đó mà anh ấy vẫn còn gọi điện thoại. Cô lấy chiếc điện thoại ra khỏi balo, nhấn nút rồi áp vào bên tai: “Lần này thì đừng tức giận nữa nhé, nghe này, đã có thông tin của Mun Mun rồi. . .” Những lời nói của Jack, Kaharu nghe không sót một chữ, sau khi cuộc gọi kết thúc, cô vui mừng xoay người chạy về phía chiếc xe của mình. Chỉ muốn phóng thật nhanh về nhà, vì người mang tin tức của Mun Mun đến bây giờ đang ở trước nhà của cô.

Khi Kaharu về đến nhà, cô đã nhìn thấy một cô gái với dáng người nhỏ bé đứng chờ trước cổng. Dù cô chưa nhìn thấy khuôn mặt nhưng có một cảm giác là người con gái này thật sự rất xinh đẹp. Kaharu vội vàng tắt máy mở cửa rồi bước xuống xe, khi tiếng cửa xe đóng lại vang lên cũng là lúc cô gái kia xoay người lại. Đúng như cảm giác của Kaharu, cô gái ấy rất xinh đẹp, mái tóc đen tuyền dài qua thắt lưng, đôi mắt đen láy trong suốt càng làm tôn lên vẻ đẹp của cô.

Bỗng nhiên Kaharu ngẩn người, không phải vì vẻ đẹp của cô gái mà là vì mùi hương mà cô ngửi được, là mùi trà thoang thoảng. Cô gái khẽ mỉm cười trước thái độ của Kaharu, cô lịch sự đưa tay về phía Kaharu rồi nói: “Xin chào, cô là chủ nhân của Mun Mun phải không?” Kaharu tự mình trấn định lại, cúi đầu nhìn bàn tay đang đưa ra của cô gái, rồi cũng nhanh chóng nắm nhẹ lấy bàn tay ấy: “Vâng, đúng vậy! Có phải cô là. . .” Không để Kaharu nói hết, cô gái đã tiếp lời: “Không biết cô có thể mời tôi một phần bánh ngọt trước khi chúng ta bắt đầu nói chuyện được không?”

Yêu cầu của cô gái có vẻ rất kỳ lạ nhưng không hiểu sao Kaharu lại dễ dàng chấp nhận nó như thế. Kaharu mở cửa mời cô gái vào nhà, rồi còn đích thân mang tạp dề chuẩn bị bánh ngọt cho cô ấy. Trong lúc cô đang bận rộn với những dụng cụ nhà bếp, thì cô gái kia đã ngồi ngay bên cạnh chiếc bàn đối diện với tấm lưng của cô. Dù không quay người lại, nhưng Kaharu vẫn cảm nhận được đang có người ngồi ở đó, cứ như khi Mun Mun còn ở đây vậy.

Khi món bánh ngọt đã hoàn thành, cô cắt nó ra thành một hình tam giác đều đặn rồi đặt lên đĩa, cho thêm một chút mật ong và lá bạc hà, sau đó cô mới xoay người lại để nó ở trước mặt cô gái trẻ. Cô mỉm cười nhẹ, từ cô gái này toát lên sự gần gũi đến lạ lùng đối với Kaharu, khiến cô không thể diễn tả cảm xúc của mình bằng lời được. “Tên tôi là Sol, cô đừng quên đấy nhé, và lần sau đừng tự đặt tên cho người khác khi chưa biết tên của họ là gì!”

“Hà?” Kaharu bắt ngờ về những câu nói ấy, cô không hiểu cô gái này đang muốn nhắc đến chuyện gì, khi cô tính hỏi lại thì đã thấy Sol đang chăm chú thưởng thức món bánh. Cô gái cầm chiếc thìa bạc, xấn một phần ba chiếc bánh và cho vào miệng, sự thích thú lan tỏa dần nơi đáy mắt. Và thật ngạc nhiên khi Sol đã ngừng mặt lên và. . . nghiêng đầu với Kaharu: “Ngon lắm, cảm ơn vì phần bánh ngọt!” Đột nhiên, Kaharu lại cảm thấy hình như mình đã hoa mắt, trước mặt cô lúc này không phải là cô gái tên Sol, mà chính là chú mèo Mun Mun của cô.

Sol đứng lên khỏi chỗ ngồi, bước đến trước mặt Kaharu rồi ngừng đầu lên nhìn thẳng vào mắt cô. Bỗng nhiên, Kaharu nhận ra có một điều gì đó đang chuyển động trong đôi mắt của Sol, cô đưa tay lên chạm vào khuôn mặt cô gái trẻ: “Đôi mắt của cô?” Sol không trả lời câu hỏi của Kaharu, chỉ đứng yên không hề rời mắt khỏi người cô, câu thần chú được thốt ra với thứ ngôn ngữ xa lạ: “Hãy rũ bỏ mọi thứ không thuộc về người, trả lại ánh hào quang

noi người đánh mất, trở về với nguyên bản thuần khiết.”

Trong khi Sol nói ra những từ ngữ khó hiểu, thì Kaharu vẫn đứng yên ngay tại chỗ, cô không bỏ chạy hay cảm thấy hoảng sợ. Dường như cô gái trước mặt này có một sức hút khiến cô say mê từ cái nhìn đầu tiên, và cô tin chắc rằng Sol sẽ không làm hại đến cô. Cùng với câu thần chú, phép thuật của Sol được khởi động đánh thức phong ấn của Kaharu, lần đánh thức này không kịch liệt như khi Kayuki đánh thức Nixi. Chỉ có một luồng ánh sáng màu vàng nhạt, nhẹ nhàng bao phủ lấy toàn thân Sol, sau đó cũng bao lấy cả Kaharu nữa.

Kaharu mở to mắt kinh ngạc, trong đôi mắt của cô dường như có thứ gì đó bị vỡ, đó chính là những mảnh ký ức cô đã trải qua ở thế giới này. Tất cả những gì cô có, tất cả những gì cô nghĩ nó phải như thế thật ra đều hoàn toàn vô nghĩa. Phép thuật của Sol từ tốn mở từng lớp khóa phong ấn đánh thức bản ngã thật sự của Kaharu, trả lại cho cô những gì vốn thuộc về cô. Cùng với từng lớp phong ấn bị lột bỏ, ký ức cũng lần lượt ùa về với Kaharu, cơ thể cô biến đổi từng chút một. Thì ra. . . Kaharu không phải là một cô gái, chỉ vì sự trêu đùa của Kayuki mà Kaharu mới đến thế giới con người với hình dạng một cô gái mà thôi.

Vóc dáng của Kaharu đột nhiên cao lên hẳn, những thớ cơ và bắp thịt hiện rõ mồn một, làn da cũng đen đi đôi chút, và những đường nét trên khuôn mặt trở nên mạnh mẽ và nam tính. Đến khi sự biến đổi hoàn tất, đứng trước mặt Sol không phải là cô nhạc sĩ tên Kaharu nữa, mà là nam thần mùa xuân, em trai song sinh của nữ thần mùa đông Kayuki. Năm đó vì một lần tò mò, cậu đã từng muốn đến các thế giới khác nhau, trải nghiệm qua cuộc sống của sinh vật ở đó. Nhưng Kayuki lại nhất quyết không chịu, nỗi lo lắng cho sự an toàn của Kaharu luôn được Kayuki đưa lên hàng đầu.

Để thuyết phục được Kayuki cho phép cậu rời đi, Kaharu đã phải nhờ đến sự giúp đỡ của cả Arnold và Isojin. Đến cuối cùng, cậu cũng được như ý nguyện, nhưng chị của cậu làm sao có thể để cậu thoải mái bày trò được. Kayuki đã đặt ra ba điều kiện trước khi để cậu tự do ngao du giữa các thế giới, ba điều kiện đó là:

Thứ nhất: Sức mạnh thần linh của cậu đang trong giai đoạn chưa ổn định, để tránh việc tự làm bản thân mình bị thương hoặc tệ hơn gây ảnh hưởng đến thế giới nơi cậu ở lại. Thì sức mạnh thần linh đó sẽ bị phong ấn hoàn toàn, cho đến khi có người đến và đánh thức nó.

Thứ hai: Nếu đã muốn tìm hiểu cuộc sống ở các thế giới, thì cách tốt nhất để trải nghiệm và hòa mình vào khung cảnh chính là phong ấn ký ức lại. Để mỗi khi sống ở thế giới nào đó, Kaharu phải tự mình học tập và dần thích nghi để sinh tồn tại thế giới này.

Thứ ba: Thay đổi giới tính và diện mạo để cuộc ngao du thêm phần thú vị, không phải vì bất cứ nguyên nhân nào cả, chẳng qua là do chị của cậu thích thế mà thôi.

Đã làm được đến bước này, Kaharu đâu muốn công sức của mình đổ sông đổ bể, thế là đành phải cắn răng chấp nhận ba điều kiện của Kayuki. Ngày cậu lên đường, cậu nhớ rất rõ người chị song sinh tàn nhẫn kia còn chà đạp lên nỗi đau của cậu: “Trong thân phận là con gái, em đừng mang bất kỳ chàng trai nào về làm em rể của chị nhé!” Lúc ấy, gấn xanh trên trán Kaharu giãn giãn, cậu rít qua kẽ răng: “Chị cứ yên tâm, em tuyệt đối sẽ không biến thái đến mức không còn thuốc chữa như chị.”

Câu thần chú kết thúc, cũng là lúc sức mạnh quay về với cậu, Kaharu cau mày lại, cố gắng làm quen với nguồn sức mạnh đang chảy cuộn cuộn trong người. Nhưng cậu cũng không quên nhìn người con gái trước mặt, Sol vén lọn tóc dài ra sau tai, khẽ nói với cậu: “Hóa thân cũ của tôi là một con mèo đen, cảm ơn vì đã chăm sóc tôi trong hai năm vừa qua. Giờ chủ nhân của tôi đã thức tỉnh, cả sức mạnh và hình dáng ban đầu cũng quay trở lại. Lần này tôi đến đây để đưa cậu trở về nơi cậu đã rời khỏi, tiểu thư Kayuki rất nhớ cậu.”

“Mun Mun.” Cậu gọi tên cô rất dịu dàng, bàn tay đưa lên vuốt ve mái tóc đen tuyền của Sol, nhưng khi nghe thấy cái tên ấy, Sol lập tức nhăn nhó: “Tên tôi là Sol, mà này, tôi không còn là thú cưng của cậu nữa đâu.” Cô gái nhỏ hết sức chật vật để tránh né bàn tay của Kaharu. Sự khó chịu của cô làm Kaharu rất thích thú, cô càng trốn thì cậu càng làm tới, dồn Sol đến cùng mới chịu buông tha. Khi nhìn thấy vẻ mặt sắp sửa bùng nổ của Sol, thì Kaharu lại đột nhiên hỏi: “Tại sao Kayuki lại không đến đón tôi? Chị ấy đã nói ngày mà tôi phải trở về, nhất định chị sẽ đích thân đến đón tôi cơ mà?”

Sol vuốt lại mái tóc bị Kaharu làm cho rối tung, trả lời cậu: “Không biết là cố ý hay vô tình, mà tiểu thư Nixianna bị bắt cóc đến thế giới nơi cậu đang sống. Vốn muốn đón cậu ngay sau khi đánh thức sức mạnh của chủ nhân, nhưng vì một số vấn đề nhỏ, tiểu thư Kayuki lại bị thương. Cho nên hai ngài Arnold và Isojin đã quyết định đưa cả hai trở về trước rồi mới đến đón cậu sau. Nhưng sau khi trở về, thì chủ nhân cứ hôn mê mãi không chịu tỉnh lại, bọn họ lại không có cách nào để bỏ đi. Vì thế tôi đã đến đón cậu, lẽ nào nữ thần ban mai như tôi lại không đủ tư cách để đón cậu sao?”

Kaharu rơi vào trầm mặc một lúc, phải rồi, nếu như cậu là chị thì nhất định cậu cũng sẽ đưa Nixi về trước. Nhưng tại sao cô ấy lại không chịu tỉnh lại cơ chứ? Có vấn đề gì sao? Và cả Kayuki nữa, tại sao chị ấy lại bị thương? Những câu hỏi cứ nối tiếp nhau cho đến khi cậu nói cuối cùng của Sol vang lên một cách đầy trách móc. Một nụ cười nở rộng trên môi Kaharu, cậu dang tay ôm chặt lấy Sol vào lòng: “Em có biết rằng, tôi đã tìm em suốt những ngày qua hay không?” Cái ôm bất ngờ và câu nói của Kaharu làm Sol giật mình, bất giác trái tim của cô khẽ loạn nhịp, mất đi sự cân bằng vốn có. . .

Bạn đang đọc truyện *Học Viện Ma Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Nhập học (1)

Author: Mai Tuyết Vân

Từ khi tỉnh dậy đến tận bây giờ, Kayuki và Isojin đều không rời khỏi cô nửa bước, Nixi cảm thấy mình giống như một phạm nhân nguy hiểm luôn luôn bị giám sát vậy. Vì cơ thể chưa hoàn toàn tương thích với môi trường ở thế giới thần linh, nên cô không thể bước ra khỏi phòng nếu không có Kayuki hoặc Isojin đi theo. Bọn họ đã tạo ra một không gian chứa đầy sức mạnh thuần khiết bên trong phòng, họ muốn cô dần dần làm quen với nguồn Thần khí ở thế giới này.

May mắn thay, nơi cô đang ở còn có một ban công mở ra ngoài, ở đó cô có thể hưởng thụ một chút cảm giác gọi là tự do. Hôm nay cũng không ngoại lệ, Nixi đang phơi mình dưới ánh nắng ấm áp ngày hè ngoài ban công. Cô không ngồi cũng không đứng, chỉ đơn giản là lơ lửng giữa không trung trong tư thế đang ngồi. Phép thuật được kiểm soát rất chính xác với tỉ lệ hoàn hảo, không gây ra bất kỳ sự hao tổn sức mạnh nào. Chiếc váy cổ điển trên người Nixi cứ phất phơ theo làn gió thổi vào từ mặt hồ, Thần khí bao quanh lấy cả cơ thể Nixi rất rõ ràng.

Các tiểu tinh linh và những tiểu thần có mặt trong khu vực gần đó đều cảm nhận được nguồn phép thuật đẹp đẽ kia. Chính sức mạnh ấy đã dẫn đường khiến họ lại gần chỗ Nixi đang ngồi, tuy vậy họ cũng không dám tiến lại quá gần. “Cậu đừng quá sức như vậy, cứ làm quen dần là được.” Tiếng nói vang lên phá tan sự yên tĩnh của Nixi, cô không quay đầu lại mà mỉm cười trả lời: “Arnold! Cậu không đi đón Kaharu với hai người kia sao? Chắc bây giờ Sol cũng đã đưa cậu ấy đến phía bắc của vườn địa đàng Eden rồi.”

Arnold thông thả đến bên cạnh Nixi, cậu ấy cũng bắt chước điều cô đang làm, thả cho cơ thể lơ lửng trong không trung. “Hai người ấy à? Có cho phép tớ đi đâu cơ chứ! Với lại tớ cũng không yên tâm khi để cậu ở đây một mình.” Arnold bình thản trả lời Nixi, nhưng cô vẫn có thể nghe ra được sự bất mãn trong lời của cậu, cậu cũng muốn đi đón Haru về. “Haizz, đừng có ủ dột như vậy chứ! Nếu cậu như thế thì khác nào nói cậu bị bắt ở lại đây chỉ vì tớ, trách nhiệm lớn như vậy tớ gánh không nổi đâu.”

Nixi giả vờ thờ dài trêu chọc Arnold, trong đôi mắt xanh biếc ánh lên sự thích thú vô hạn. Mái tóc vàng xỏa dài sau lưng, từng lọn tóc gọn sóng như bắt được màu của nắng, phát sáng óng ánh như màu mật ong thượng hạng. Arnold bật cười vì lời trêu chọc của Nixi, đã rất lâu rồi cậu mới lại được nghe ai đó đùa giỡn với mình như vậy. Bất chợt, cơ thể của Nixi chuyển động về phía trước, cô vươn bàn tay ra xuyên qua cả kết giới được giới hạn mà bọn họ đã xây dựng, chạm vào vùng Thần khí bên ngoài.

Cậu biết rằng cậu sẽ không bao giờ để Nixi bị thương, nhưng cậu cũng không muốn cô tự làm đau chính mình: “Nixi, mau lùi lại đi, nếu quá miễn cưỡng người khó chịu sẽ là cậu đấy!” Arnold đưa một tay đặt lên bờ vai của Nixi, ma pháp sẵn sàng phát động bất cứ lúc nào nếu như Nixi có dấu hiệu không chịu được. Nhưng Nixi vẫn tiếp tục, chỉ có động tác là trở nên chậm hơn một chút, đến khi cả cô và Arnold đều ra khỏi kết giới và lơ lửng trên mặt hồ, lúc này cô mới mỉm cười rạng rỡ. “Thấy không? Tớ sẽ không yếu ớt đến mức này đâu, Thần khí ở đây chấp chận tớ, và cơ thể của tớ cũng không bài xích nó.”

Arnold vẫn quan sát Nixi thêm một lúc nữa, cho đến khi chắc chắn hoàn toàn rằng cô không có vấn đề gì mới thở phào một hơi. “Được rồi, vậy là sự lo lắng của bọn tớ trước mắt đã được giải quyết, bây giờ cậu có thể tự do đi lại ở đây được rồi. Mọi thứ đã hòa hợp rất tốt, nhưng cậu phải nhớ không được phát động ma pháp vượt quá sức chịu đựng của bản thân.” Nixi gật đầu với Arnold rồi cả hai cùng trở lại ban công đầy nắng ấy, khi bàn chân của cô vừa chạm vào sàn nhà lát đá, Nixi đã quay sang hỏi: “Cậu có muốn đến vườn địa đàng Eden không? Tớ sẽ đi với cậu.”

Cậu im lặng một chút cân nhắc tình hình, sau vài giây ngẩn ngui Arnold cũng đã có quyết định, cậu đưa tay ra nắm lấy bàn tay của Nixi rất chặt. “Được rồi, tớ sẽ đưa cậu đi!” Từ lòng bàn tay của Arnold, ma pháp được kích hoạt, gió tốc lên dưới chân hai người. Nhưng đã bị cậu dùng kết giới chặn lại, cậu không muốn có bất cứ điều gì làm Nixi bị thương. Phép thuật khởi động, chẳng mấy chốc mê trận được hình thành đưa cậu và Nixi đến nơi cần phải đến.

Kayuki đứng bên Isojin, sự lo lắng hiện rõ trên khuôn mặt của cô bé, đáng lý giờ này Sol phải đưa Haru về đến cánh cổng phía Bắc vườn địa đàng rồi chứ? Hay là đã có chuyện gì xảy ra chăng? Isojin cau mày lại, thật sự thì giờ này Haru đã phải có mặt ở đây rồi. Sự lo lắng của Kayuki không hề dư thừa mà hoàn toàn có cơ sở. Nhưng rồi một điều khác lại thu hút sự chú ý của hai người bọn họ, lúc này Kayuki mới nở được một nụ cười tươi tắn: “Cậu ấy đã thích nghi được rồi!”

Cậu nói còn chưa kịp dứt thì có hai mê trận cùng lúc xuất hiện trước mặt họ, một cái mang màu vàng nhạt của nắng, còn một cái lại đen tuyền huyền bí. Khi tất cả những ma pháp được dùng lại, có bốn người đứng ở nơi đó, Sol và Kaharu, Nixi và Arnold. Họ cũng ngay lập tức cảm nhận được sự có mặt của nhau, Nixi là người có phản ứng đầu tiên. Cô lướt qua Arnold đang đứng bên cạnh mình mà chạy về phía Kaharu, trong khi Sol cung kính quỳ xuống thì Kaharu lại mỉm cười chào đón: “Nghe nói cậu làm chị gái tớ bị thương?”

Nixi vừa đưa mắt nhìn Sol, vừa trả lời câu hỏi của Kaharu: “Nghe nói cậu nuôi Sol như một con mèo trong vòng hai năm?” Kaharu nhìn chị gái mình đang tiến lại gần, không nghiêm trọng lắm chắc đã đỡ hơn rồi: “Đáng lý cậu nên mạnh tay thêm một chút!” Nixi gật đầu tán thành: “Đáng lý ra cậu nên biến Sol thành mèo để không bị tấn công như vậy!” Trên cổ của Haru đầy những vết xước, chắc hẳn lý do họ về muộn có liên quan đến việc này. Sol quỳ dưới đất lắng nghe cuộc đối thoại của hai người, cô không thể không tức giận. Hai tay Sol nắm chặt thật chặt, chủ nhân, người đang nói gì vậy? Người có biết Sol đã bị tên này bắt nạt như thế nào hay không?

Bỗng nhiên Nixi nghiêm túc khác thường, cô nhìn thẳng vào đôi mắt của Kaharu: “Đừng để đến một ngày tớ phải giết cậu, nhớ kỹ đấy!” Kaharu hơi bất ngờ về thái độ của cô, nhưng cũng ngay lập tức hiểu ra, Nixi đang giao Sol cho Kaharu và cô ấy đang cần sự đảm bảo của cậu. Kaharu mỉm cười vui vẻ, hào phóng trả lời: “Sẽ không rời mắt một phút giây nào!” Cậu đã cho cô ấy điều cô muốn, cậu nhất định sẽ bảo vệ Sol đến cùng, sẽ không có việc vì cậu vứt bỏ Sol mà Nixi phải tức giận đến mức giết chết cậu.

Nixi nhận được câu trả lời mà cô mong muốn, lúc này mới quay sang nói với Sol: “Đứng lên đi, đừng quỳ mãi như thế chứ!” Nhận được lệnh, Sol lập tức đứng dậy, trước mặt cô chính là vị chủ nhân mà cô hằng nhung nhớ, nguồn sức mạnh đang chảy trong còng là do Nixi ban cho. Kayuki đợi đến khi cuộc đối thoại kết thúc mới lên tiếng, hàng chân mày nhíu cao một cách đầy hứng thú: “Nhanh hơn chị nghĩ, ít nhất cũng không bị thương như Nixi, nghe nói hình dáng con gái của em rất xinh đẹp đã thu hút rất nhiều ong mật. Vậy...”

Dù cô không nói hết thì Haru cũng đều hiểu rõ cô đang muốn nhắc đến chuyện gì. Haru lập tức phản bác: “Là nữ thần mùa đông mà lại bị đá thương

trong khi mở phong ấn, có phải trong thời gian qua chị chẳng chịu luyện tập gì đúng không? Nên mới yếu đến mức này. . .” Kayuki đã ném tâm trạng lo âu ra đằng sau đầu từ lâu, trừng mắt nhìn cậu em trai song sinh của mình. “Có vẻ lợi hại hơn rồi, miệng cũng nhanh nhạy hơn trước, đây là những gì em học được sau chuyến ngoa du à?”

Trong khi hai chị em nhà này đắm chìm trong trận đấu khẩu bất tận, thì bốn người còn lại đã lui ra đằng sau. “Sol vẫn khỏe chứ? Thức tỉnh sau khi khôi phục nguyên trạng chắc cũng khó chịu lắm nhỉ?” Nixi đưa tay lên xoa đầu Sol, cô bé trước mặt nhắm mắt lại cảm nhận sự ấm áp trên đỉnh đầu của mình. Cả Isojin và Arnold đều cảm thấy hình ảnh này giống như một chú mèo con đang được chủ của mình cưng nựng. “Sao lại về trễ như vậy?” Vừa xoa đầu Nixi vừa hỏi, Sol vẫn mang khuôn mặt ửng đỏ đầy vẻ ngượng ngịu đó trả lời cô: “Là Thần mùa xuân đã trêu chọc Sol, còn ép Sol phải dùng phép thuật nữa, vì quá tức giận Sol đã vô tình làm Thần mùa xuân bị thương.”

Sol biết Nixi sẽ không trách tội mình, khi cô kể lại những điều này, ngay cả cảm giác tội lỗi vì gây ra vết thương trên người Haru cũng không có. Nixi mỉm cười: “Trước đây, Sol không bao giờ chịu tỏ thái độ với ai cả, em là một vị thần kiêu ngạo nhất mà ta từng biết. Ngoài trước mặt chúng ta ra em sẽ chẳng chịu cúi đầu trước ai cả, dù trước đây em chưa từng gặp Haru, nhưng hãy coi đó là một duyên phận. Sau này hãy giao lưu và kết bạn nhiều hơn nữa, điều đó sẽ có lợi cho em.” Sol ngoan ngoãn gật đầu, đôi mắt đen láy long lanh như có nước: “Vâng, Sol biết rồi.”

“Được rồi, muốn cãi nhau thì đầu tiên chúng ta hãy cứ về hồ Sensei trước đã, dù Nixi đã khỏe lại nhưng tớ cũng không muốn cậu ấy gắng quá sức đâu.” Arnold đưa tay ra lau đi những giọt mồ hôi đang chảy xuống từ vầng trán của Nixi. Cô nhìn cậu bằng ánh mắt chứa đầy sự cảm ơn, Arnold đón lấy ánh mắt của cô rồi khẽ lắc đầu, đối với cậu thì cô không bao giờ cần phải cảm ơn. Lời Arnold nói đã thành công dập tắt màn khẩu chiến nảy lửa giữa hai người kia. Họ nhanh chân tiến về phía Nixi, rồi cùng lúc đưa mắt về phía Isojin, cậu ấy lắc đầu tỏ vẻ không cần lo lắng. Sau đó chính Isojin lại là người phát động mê trận đưa cả bọn về cung điện của cậu ở hồ Sensei.

Bây giờ đang là mùa hè ở thế giới thần linh, cái nóng là đều không thể tránh khỏi ở khắp mọi nơi. Riêng với hồ Sensei thì lại hoàn toàn khác, dù chỉ là một hồ nước nhưng nó lại chứa đầy linh khí của nước và cũng là nơi ở của Isojin, nam thần biển cả. Hồ Sensei cũng không phải là một hồ nước bình thường, nó nằm trong khu vực độc lập dưới sự cai quản trực tiếp của Isojin, bên trên khắp các thế giới đều có khởi đầu từ hồ Sensei. Nước trong hồ sẽ không bao giờ cạn là nguồn nước thuần khiết nhất trên đời này.

Cung điện được chia làm phần, một phần xây nổi trên mặt nước, còn phần kia lại chìm sâu trong hồ. Nó gần giống với một tầng băng trôi, nhưng có thể khẳng định sẽ không có tầng băng nào đẹp để như cung điện này. Kaharu đã thay trang phục mới, không biết từ đâu mà cậu lại phát hiện ra được có một cây đàn hạc trong phòng. Vì thế bây giờ xung quanh bọn họ, những điệu nhạc du dương đang vang vọng khắp nơi. Hình như Sol đã tập thành thói quen mỗi lần Kaharu đàn cô sẽ lập tức đến bên cạnh, lần này cũng không phải ngoại lệ.

Haru ngồi trên chiếc ghế dài có điểm tựa lưng mềm mại, còn Sol lại gối đầu lên chân của cậu rồi nhắm mắt lại. Tiếng đàn càng lúc càng dịu dàng ru người thiếu nữ vào giấc ngủ say, ánh mắt của Haru nhìn cô bé cũng dịu dàng như khúc nhạc vậy. “Sol thì chết chứ nhất quyết không chịu lại gần cậu nữa bước, hay thật, chỉ cần đàn một bản là đã dụ dỗ được cô ấy đang chỗ cậu, hơn nữa còn để mặc cho cậu làm theo ý mình. Haru, cậu thật lợi hại!” Nixi chống tay lên cảm thán nhìn Kaharu, nhưng cậu hoàn toàn phớt lờ ánh mắt ấy. Điểm chú ý của cậu không hề thay đổi vẫn cứ chăm chú vào Sol, cậu không muốn làm cô thức giấc.

Ngay cả Kayuki bình thường cũng đóng mặt lạnh với em trai cũng không giấu được một nụ cười đầy hàm ý. Xem ra, người em trai này của cô lần này đã tìm thấy thứ quan trọng nhất đối với cậu ấy rồi. Trong bầu không khí yên tĩnh ấy, chợt làm Nixi thấy nhói lòng, cô lại đang nhớ đến người con trai tên Daniel ở thế giới loài người kia. Nhưng hiện giờ cô không thể hỏi trực tiếp được, điều mà những người bạn của cô lo sợ có điều hiểu. Họ sợ cô đã thay đổi, quên mất họ là bạn của cô và là người thân của cô. Cô vừa mới trở về lại nhắc đến Dan thì sẽ không ổn chút nào! Nixi kiểm lòng mình lại, tựa đầu vào vai Arnold đang ngồi ngay bên cạnh.

Mái tóc vàng của cô đổ xuống bờ vai của Arnold, mùi hương dễ chịu của cậu lại làm đáy lòng nổi loạn của cô lắng xuống. Arnold hạ thấp giọng hỏi: “Cậu mệt lắm sao?”, cô thở dài một hơi, bọn họ hết mực lo lắng cho cô như vậy làm sao cô có thể làm họ tổn thương được: “Tớ không yếu đến mức đó đâu, có thể là hồi phục hơi chậm so với Haru nhưng mà tớ không sao.” Vì tình trạng của cô và Haru khác xa nhau, một bên là tình nguyện phong ấn sức mạnh, còn một bên là bị cưỡng ép phong ấn. Đương nhiên khi bị cưỡng ép phong ấn thì không chỉ người thực hiện mà người bị phong ấn cũng sẽ chịu những tổn thương về sau.

Isojin chợt đứng lên khỏi chỗ ngồi, cậu cảm nhận được có sự xâm phạm vào khu vực do cậu cai quản. Thần lực được phát động một cách triệt để, nhưng cậu lại không cảm thấy đối phương có ý định thù địch nên cậu chỉ dựng lên một kết giới vừa đủ xung quanh những người bạn của mình. Cậu phát tay mở một cánh cửa trở ra ngoài, cửa rộng mở và thêm đá như dài ra thêm với phép thuật của cậu. Người vừa đến hình như rất cảm kích về sự chu đáo của chủ nhân nơi này, cỗ xe ngựa bay bằng ngựa có cánh nhẹ nhàng đáp xuống thêm đá như không muốn làm nó bị xước.

Isojin bước ra chào đón vị khách với tư cách chủ nhân hồ Sensei, “Rất vui được chào người khách lạ đến với nơi này của ta!” Một câu nói đã đủ để người ngồi trong xe hiểu rõ ý định của Isojin, hãy báo danh tính trước khi cậu ấy xé nát cỗ xe ngựa này. Cửa xe vội bật mở, người bước xuống là một yêu tinh thuộc tầng lớp quý tộc, trên thân người ông ta đeo rất nhiều vàng. Cùng với đôi tai nhọn hoắt và làn da trắng bệch không khó để nhận ra người này là một yêu tinh. Địa vị trong thế giới yêu tinh được phân biệt rất rõ ràng, địa vị càng cao thì càng được phép đeo nhiều trang sức bằng vàng lên người. Thân phận càng lớn thì độ tinh xảo của trang sức càng cao.

Ông ta cung kính quỳ một chân xuống đất và cất lời chào: “Xin ngài hãy thứ lỗi cho sự đường đột của tôi, thưa ngài. Nhưng vì thời gian đã cận kề mà đến bây giờ tôi mới có thể tìm được các ngài cho nên đành phải xâm phạm vào nơi thần thánh mà không xin phép trước.”. “Đầu tiên, ông hãy đứng lên đi đã và cho ta biết ông tên gì, đến từ đâu và mục đích ông đến đây?” Ông ta nghe được giọng nói ấy thì lập tức đứng lên, nhưng người đã hỏi ông không phải là Isojin mà là một thiếu nữ mang mái tóc vàng óng bước ra từ sau lưng cậu ấy.

Lời nói chuẩn bị phát ra như nghẹn lại trên môi, vẻ đẹp và thần khí quen thuộc này giống hệt với người đó, vị nữ thần xinh đẹp nhất mà ông từng được gặp. Nhưng sự mất bình tĩnh đó chỉ diễn ra trong vòng một giây ngắn ngủi, việc sống lâu năm đã giúp ông đè ép sự bất ổn định và hoàn thành vai trò của mình. Ông cung kính lấy từ trong túi áo choàng mình đang mặc ra một xấp thư lớn được gói cẩn thận và tỉ mỉ bằng những cuộn giấy da dày. “Thưa tiểu

thư, tôi tên là Rufus, tôi đến từ Học viện ma pháp dành cho các á thần, còn đây là thư mời nhập học cho đích thân hiệu trưởng đã viết và yêu cầu tôi giao tận tay cho các vị với lời nhắn: “Ta mong rằng sẽ sớm được gặp lại các con!”.”

Nixi đưa tay ra nhận lấy bọc thư trên tay Rufus, “Vất vả cho ông rồi, nhờ ông hãy chuyển lời đến bà ấy rằng nhất định chúng tôi sẽ đến.” Isojin đã nhận ra được sự bất thường trong thái độ của Rufus, vì thế cậu không muốn ông ta tiếp xúc quá gần với Nixi. Sau khi nhận được lệnh tiễn khách, Rufus bước lên cỗ xe ngựa một lần nữa, trước khi đi ông còn quay đầu nhìn lại. . . Chẳng qua ông lại nhận được cái liếc mắt cảnh cáo của Arnold từ phía xa. Rufus rùng mình một cái rồi bước lên cỗ xe ngựa và rời đi, người thiếu nữ đó rất giống với vị nữ thần xinh đẹp ấy, vẻ đẹp mà ông sẽ không bao giờ có thể quên được.

Bạn đang đọc truyện *Học Viện Ma Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Chương 15: Nhập học (2)

Author: Mai Tuyết Vân

Nixi cầm những lá thư nhập học trên tay, độ dày của chúng làm cô rất tò mò bên trong chứa những gì. Kayuki bước đến chỗ cô đứng, đón lấy chồng thư đó rồi đọc những cái tên được viết tay một cách cẩn thận ngoài bìa: “Arnold Vassilev, Isojin Higa, Kayuki Inoue, Kaharu Inoue, Sol Verdandi, Nixianna Raymond.” Khi cái tên nào được thốt lên cũng là lúc lá thư của người đó được Kayuki ném đến trước mặt. Riêng lá thư của Sol được Haru đón lấy, cô bé kia vẫn ngủ say không hề biết chuyện gì, bởi lẽ Haru đã phù phép khiến không gian xung quanh cô trở nên vô cùng yên tĩnh.

Arnold mở những sợi dây da buộc bên ngoài bức thư của mình, đưa mắt nhìn lướt qua hàng chữ viết tay sắc sảo ngoài bìa. Khóe miệng của cậu khẽ nhếch lên một chút, bà ấy vẫn không thay đổi thói quen, sẽ tự tay mình viết tên người nhận lên từng bức thư. Bên trong có một lá thư ngắn kèm với một bảng danh sách dài:

“THÔNG BÁO NHẬP HỌC ĐƯỢC GỬI ĐẾN TỪ HỌC VIỆN MA PHÁP:

Người nhận: Arnold Vassilev

Tuổi: 1600

Giới tính: Nam

Vị trí sẽ kế thừa: Thần Chết.

Tước hiệu (Nếu có): Quốc vương của Kalem.

Cấp bậc: Nhị đẳng (Đề cử tam đẳng)

Ghi chú kèm theo (Nếu có): Thuộc dòng thuần chủng với phân cấp “Thượng Thần”

NỘI DUNG THÔNG BÁO:

Lời đầu tiên muốn nói, chính là xin thay mặt cho học viện chúc mừng những học viên đã được nhận thông báo nhập học chính thức này. Việc nhận được nó đồng nghĩa với việc các bạn đã vượt qua kỳ thi tăng cấp thường niên một cách xuất sắc nhất. Việc đánh giá về sức mạnh cũng như kiểm soát khả năng của mình là một điều hết sức quan trọng đối với một vị thần. Học tập không bao giờ là thừa thãi, đối với các á thần trẻ tuổi thì điều đó càng cần thiết hơn nữa.

Đã được gọi là á thần, con cái của những vị thần mang trong mình sức mạnh cao quý, thì việc kế thừa vị trí của cha mẹ mình trong tương lai là điều hết sức bình thường. Chẳng qua để chuẩn bị cho việc kế thừa ấy, đòi hỏi bản thân các á thần cũng phải nỗ lực hết sức mình để được công nhận. Dù bản thân đã mạnh đến đâu, thân phận và địa vị có cao đến mấy nhưng trong thế giới này nếu như không được ai công nhận, thì bạn cũng không thể trở thành một vị thần đúng nghĩa.

Hãy lấy bài kiểm tra tăng cấp thường niên kia làm nền tảng, bởi vì đó chỉ là bước khởi đầu cho những thử thách sau này mà thôi. Tôi xin cam đoan với các bạn rằng các kỳ thi ở học viện còn “khùng khiếp” hơn như thế nhiều. Nhưng cũng đừng vì thế mà sợ hãi, chỉ cần học hành chăm chỉ thì bạn còn không hơn kỳ thi nhiều! Để việc học trở nên thoải mái và đơn giản hơn một chút, chúng tôi muốn các bạn hãy chuẩn bị những thứ có trong danh sách được đính kèm dưới đây (Lưu ý: Những thứ này chỉ có thể tìm mua được ở Kalem mà thôi, vì thế trước khi muốn đến nơi này, bạn hãy có trong tay “Vỏ ốc của Ray” để làm chìa khóa thông hành.)

Chúc các bạn có một chuyến đi bình an và những trải nghiệm thật thú vị. Một lần chân thành chào đón các bạn đến với Học viện ma pháp S&M!

Hiệu trưởng:

Eva Gunmi

Tái bút:

_ Thư nhập học này được gửi vào lúc 12 giờ 37 phút 28 giây sáng, ngày 20/10/XXXXX.

_ Bạn có một tháng kể từ ngày nhận được thư báo(từ ngày 20/10-20/11) để đến trường trình diện.”

Trái ngược với thư nhập học ngắn gọn thì danh sách đồ dùng cần phải mua lại dài ngoằn ngoắt. Bây giờ thì Nixi đã hiểu tại sao những bức thư này lại dày đến thế. Khi đọc đến chỗ “Vỏ ốc của Ray” để làm giá thông thành ra vào Kalem mua đồ đặc, bắt giác đôi mắt của cô nhìn về phía Arnold. Không chỉ cô, mà tất cả những người còn lại đều phóng tầm mắt về phía cậu. Việc bắt ngờ bị nhìn chăm chăm như vậy khiến Arnold giật mình, mồ hôi lạnh không biết tại sao lại tuôn ra.

Arnold cười trừ, “Này, này, đừng nhìn tớ như thế chứ! Tớ đâu phải tội phạm nguy hiểm.” Isojin phe phẩy bảng danh sách trên tay, tiến từng bước về phía cậu bạn của mình: “Phải rồi, cậu không phải là tội phạm nguy hiểm nhưng cậu lại là Quốc vương Kalem mà. Arnold thân mến, việc kiểm mảy cái vỏ ốc này chắc không khó đối với cậu nhỉ?” Arnold im lặng gật đầu, đầu chỉ là mấy cái vỏ ốc, chỉ cần cậu muốn ngay cả những thứ này sẽ được chuẩn bị mà cậu chẳng cần phải đụng tay vào.

“Hay là. . .” Khi Arnold chuẩn bị đưa ra ý kiến đó thì bỗng nhiên Kayuki ngắt lời cậu: “Ê, đừng nói với bọn tớ rằng việc mua đồ cứ giao cho thuộc hạ của cậu lo đó chứ? Arnold, nếu nói về thuộc hạ, có lẽ tớ không thể nhiều bằng cậu, nhưng muốn rảnh tay thì quá dễ. Việc mua sắm trước giờ nhập học chính là thú vui nhỏ bé của bọn tớ, không thể để người khác cướp mất công việc này được.” Cậu ngạc nhiên khi nghe Kayuki nói như thế, việc chen chúc với đám người đồ về từ khắp nơi để mua đồ bộ vui về vậy sao?

“Voi lại đã lâu rồi tớ chưa được đến Kalem, tớ cũng muốn đi ra ngoài nhiều hơn một chút, trước khi phải đến học viện.” Nixi thì thầm trong hơi thở nhưng mọi người đều nghe thấy, “Hon nữa, vì sao tớ chưa trải qua kỳ thi tăng cấp thường niên nhưng vẫn được xếp vào loại đủ yêu cầu?” Cô nói lên thắc mắc của mình từ nãy đến giờ, trong lá thư của cô không hề ghi cấp bậc, chỉ đánh một dòng chữ đủ đạt yêu cầu mà thôi. Kayuki không lấy làm ngạc nhiên về chuyện này, cô từ tốn giải thích: “Vi thời gian gấp gáp, nên khi cậu hôn mê chúng tớ đã làm một quá trình gọi là kiểm tra các chỉ số cơ bản của cậu. May là sức mạnh của cậu chưa ổn định hoàn toàn nhưng vẫn vượt xa các chỉ tiêu cần có để nhập học, sau đó chúng tớ đã gửi kết quả đến học viện.”

Nixi ở một tiếng tỏ ý đã hiểu, cả Kaharu cũng thế, bởi vì trong số sáu người ở đây thì Sol, Kaharu, và Nixi đều có phần chữ đủ đạt yêu cầu. Tuy Sol và Kaharu chưa tham gia kỳ kiểm tra nhưng đối với hội đồng thẩm định ở học viện thì họ đã quen thuộc với hai người này. Một kẻ đã từng ra tay săn đuổi loài Estipid đến mức chúng gần như bị tuyệt chủng thì sức mạnh ma pháp cũng sẽ không tầm thường. Một người thì đã từng đánh bại ba trong số mười hai người thuộc hội đồng phép thuật chỉ vì muốn đi tìm chủ nhân của mình nhưng chưa được phép, sau đó phải chịu hình phạt biến thân thành mèo cho đến khi Nixi quay về. Hai kẻ đáng sợ như vậy, đều đã xuống tay tàn nhẫn cho dù là với chủng loài khác hay với chính hội đồng phép thuật thì năng lực cũng rất vượt trội.

“Nếu như cậu vẫn muốn được đánh giá một cách khách quan về năng lực của mình thì tớ vẫn có thể sắp xếp để cậu vượt qua kỳ thi.” Isojin như đọc được ý nghĩ của Nixi, cậu vội vàng lên tiếng, Nixi hào hứng hẳn lên, thực sự thì cô cũng rất muốn biết năng lực hiện tại của mình đã đến đâu. “Được rồi, tớ sẽ về Kalem chuẩn bị một chút. sau đó sẽ đến đón các cậu đến sau, Isojin cậu cũng đi với tớ chứ nhỉ?” Nhận được sự đồng thuận từ Isojin, Arnold lập tức khởi hành lên đường về Kalem.

“Khoan đã, đợi một chút, cho tớ và Haru quá giang một đoạn.” Kayuki liếc mắt vào trong bức thư nhập học của mình rồi bước đến gần Haru. Cậu em trai cũng đọc được những suy nghĩ trong đôi mắt của chị mình, cậu nhẹ nhàng đặt Sol xuống một chiếc gối tựa mềm rồi đứng dậy. “Nixi, cậu và Sol cứ ở lại hồ Sensei này nhé, chậm nhất là ba tiếng nữa chúng tớ sẽ quay về.” Isojin nói lời cuối cùng trước khi biến mất trong mê trận, cả bốn người bọn họ đều đi cả, ở Sensei này chỉ còn lại mình cô với Sol.

Nixi phát tay tạo nên vùng kết giới trấn giữ xung quanh Sensei, bây giờ cô muốn rời khỏi đây nhưng vì Sol đang ngủ chỉ có thể dựng kết giới bảo vệ cô bé mà thôi. Nhưng trái ngược với suy nghĩ của Nixi, ngay khi vùng kết giới vừa hình thành, Sol bất ngờ mở mắt ra, nói với cô bằng chất giọng chưa tỉnh hẳn: “Chủ nhân?” Nixi mỉm cười với Sol, mối tương thông giữa hai người thật kỳ lạ, không cần nói gì vẫn có thể cảm ứng lẫn nhau. “Người muốn đi thăm cậu ta thật sao?” Sol ngồi dậy nhìn chăm chú vào Nixi, cô bé không muốn chủ nhân của mình rời khỏi Sensei vào lúc này. “Sol! Ta rất lo cho Daniel! Ta không thể bỏ cậu ấy được.”

Trường Tairano ngày hôm nay lại nhộn nhịp hơn bình thường rất nhiều, lễ hội mùa hè vừa kết thúc không lâu thì giải bóng rổ cũng được tổ chức. Tuy vòng loại mới diễn ra nhưng lại trận chiến sống còn giữa hai đội mạnh nhất mùa giải năm ngoái, trường Tairano và Usakin, sẽ gặp nhau trong trận đấu hôm nay. Phía bên trong nhà thi đấu của trường Tairano, cả hai đội đều đang chuẩn bị ra sân thi đấu, khán giả và cổ động viên hai bên cũng đã có mặt đầy đủ. Không khí hết sức tung bừng và náo nhiệt, khiến cho cái nóng ngày hè dường như chẳng còn chút ảnh hưởng nào cả.

Oma là học sinh năm nhất đầu tiên làm đội trưởng đội bóng rổ trong lịch sử trường Tairano. Không chỉ có bản lĩnh và tài năng thiên bẩm mà khối óc và sự quan sát nhạy bén cùng sự điềm tĩnh đã giúp cậu vượt qua cả những ứng cử viên năm ba để giành lấy chức đội trưởng này. Sau khi xác nhận mọi thứ đều đã ổn, cậu đưa mắt nhìn về phía hậu vệ ghi điểm mang áo số 1 đang ngồi ở một góc phòng. Người đó không ai khác chính là Daniel Makdenis, người được mệnh danh là con át chủ bài dẫn đến chức vô địch của trường Tairano năm nay.

Từ sau cái chết của Lavender, Daniel lại càng trở nên âm trầm khác thường. Lúc trước chỉ cần có Lavender bên cạnh dù Dan có khó chịu đến mức nào cũng đều sẽ mỉm cười. Nhưng bây giờ thì ngay cả đến một ánh mắt của cậu cũng có thể giết người được. “Dan, cậu có muốn ngồi ghế dự bị không?” Oma tiến về phía Dan rồi cúi người nói khẽ, đáp lại lời cậu nói chỉ có sự yên lặng. Dan đứng lên, bỏ đi mà không thèm để ý đến câu hỏi của Oma, hành động của cậu đã nói rõ ràng: “Không cần!”

Lavender luôn có mặt ở mỗi buổi luyện tập của cậu, ngay cả khi cậu không thể chú ý đến cô thì cô vẫn luôn dõi theo cậu. Khi cậu ghi bàn dứt điểm, sẽ luôn có người âm thầm vỗ tay tán thưởng cậu. Cậu biết rằng chỉ cần nhìn về phía đó chắc chắn sẽ thấy được cô ấy đang mỉm cười khích lệ. Càng nghĩ về cô ấy, trái tim của Dan càng thêm thất lại, nỗi đau từ từ dâng trào nơi đáy mắt. Đột nhiên một mùi hương quen thuộc thoang thoảng trong không khí bay đến chỗ cậu.

Trong vô thức, cậu đưa mắt tìm kiếm nơi xuất phát của mùi hương, chiếc váy màu tím dịu dàng chuyển động, mái tóc đen xõa dài sau lưng. Dù nhìn thế nào chắc chắn đó không phải là cô ấy, nhưng không hiểu sao vẫn khiến cậu điên cuồng đuổi theo. Đến khi nắm được bàn tay của người con gái đó và kéo về phía cậu, quả thật rất giống, khuôn mặt của người đó rất giống với Lavender nếu không muốn nói là y đúc.

Không chỉ có cậu kinh ngạc ngay cả cô gái bị cậu kéo lại cũng kinh ngạc, không phải cô đã giấu đi bản thân rồi sao? Vì sao cậu ấy vẫn có thể tìm thấy cô một cách dễ dàng như vậy? Dan thở hổn hển như người sắp hết hơi, bàn tay vẫn nắm chặt lấy cánh tay của cô gái trước mặt: “Cậu . . . cậu . . . có thể ngồi ở vị trí chờ của đội bóng rổ để xem mình thi đấu được không?” Cô gái này có màu tóc đen và đôi mắt đen trong suốt, nhưng khuôn mặt lại là bản sao hoàn hảo của Lavender.

Ngay cả cậu cũng không thể hiểu được tại sao mình lại đưa ra một yêu cầu vô lý đến như vậy. Và cậu cũng không cho phép cô từ chối yêu cầu của mình, Daniel đã tiến lên phía trước, kéo cả cô vào khu vực chờ bên trong sân thi đấu, đặt cô ngồi xuống băng ghế dài. “Cậu nhất định phải ở đây cho đến khi trận thi đấu kết thúc đấy! Tôi biết yêu cầu như thế này là rất kỳ lạ với người lần đầu tiên gặp mặt, nhưng vị trí này còn tốt hơn là ngồi xem trên khán đài nhiều.” Sau đó, cậu ra hiệu cho một người trong ban hậu cần đưa đến một tấm thẻ rồi đeo lên cho cô. Nhờ có tấm thẻ này mà cô sẽ không gặp bất kỳ khó khăn nào khi ở lại đây.

Nixi im lặng ngồi trên ghế nhìn theo bóng lưng của Dan, trận đấu đã bắt đầu và cậu đang tập hợp cùng với đội của mình ở trên sân. Mặc dù đã dùng phép thuật thay đổi màu tóc và màu mắt, cô còn phát ra kết giới che giấu bản thân khiến cho những người khác khi nhìn thấy cô thì sẽ như một cái bóng mờ lướt qua mà thôi. Nhưng khi Dan chạm vào cô, vùng kết giới đã bị nghiền nát, cậu ấy có thể nhìn thấy cô, còn kéo cô đến chỗ này nữa. Rốt cuộc, cậu ấy có năng lực bí ẩn nào? Phép thuật của cô không hề yếu vậy mà lại bị cậu ấy dễ dàng phá tan.

Bạn đang đọc truyện *Học Viện Ma Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Chương 16: Nhập học (3)

Author: Mai Tuyết Vân

Không khí ở hồ Sensei đột nhiên trở nên căng thẳng hơn bình thường, một kết giới màu đỏ rực bao phủ cả cung điện giữa lòng hồ. Chủ nhân của kết giới màu đỏ ấy chính là Sol, nữ thần ban mai, ánh sáng bao quanh người cô bé như rực cháy, một màu đỏ của máu. “Các người không thể đi, không thể ngăn cản chủ nhân!” Ánh mắt của Sol rất điềm tĩnh, đôi mắt đen trong suốt không hề chứa đựng bất kỳ thứ cảm xúc nào. Trên tay cô, một cây thương dài xuất hiện, ánh sáng của kim loại sắc bén hòa cùng với ánh sáng màu đỏ xung quanh cô càng thêm chói mắt.

“Sol, đừng làm như vậy, em biết rõ là chúng ta sẽ không làm hại Nixi.” Kaharu toát mồ hôi lạnh, sức mạnh của cô bé ấy sao lại kinh khủng đến vậy, khí thế áp bức người khác một cách mãnh liệt. Sol thu tay chỉ mũi thương về phía cậu, “Ý nguyện của chủ nhân là tất cả! Biết rõ sẽ không đấu lại ta mà vẫn muốn thử sao?” Kayuki nóng nảy khi nhìn thấy mũi thương chia về phía em trai mình, cô hét lên với Sol: “Cô đang làm gì vậy? Cô có biết bọn ta là ai không? Kể gọi Nixi là chủ nhân như cô thì có quyền gì ngăn cản bọn ta?”

Lời vừa thốt lên, thì Isojin đã cau mày lại, “Yuki, đừng nóng nảy mà mất bình tĩnh, cậu không nhìn thấy ánh sáng màu đỏ bao phủ người của Sol sao? Rất giống với ‘Hào quang chiến thắng’ của Thượng Đế!” Arnold cũng gật đầu với Isojin, từ trước đến nay, bọn họ chỉ biết Sol luôn đi theo Nixi từ những ngày đầu tiên họ gặp cô. Và trong lời nói của Sol, luôn gọi Nixi là chủ nhân một cách tôn kính nhất.

Trong tầng lớp Thần Linh, một khi đã chịu hạ mình nhận ai đó là chủ nhân, tức là người đó phải thuộc dòng dõi thấp kém và không có nhiều sức mạnh. Nhưng hiện tại, người đứng trước mặt bọn họ đây không có vẻ gì là á thần yếu ớt cả. Còn mang trên người thứ hào quang chiến thắng đỏ rực ấy, chắc chắn chỉ có thể là hậu duệ trực hệ của Thượng Đế mà thôi, kẻ thù kẻ ngôi vị bá chủ thế giới Thượng Đế!

Sol không có ý định giải thích, cô chỉ có một nhiệm vụ duy nhất, ngăn cản họ làm phiền đến chuyến đi của Nixi. Ngay khi bầu không khí này căng thẳng đến đỉnh điểm, không bên nào chịu nhường bên nào, thì bỗng nhiên có một giọng nói vang lên cắt ngang mọi thứ. “Sol, thu vũ khí lại! Và cả ‘Hào quang chiến thắng’ nữa, cách cả mấy trăm dặm vẫn nhìn thấy ánh sáng màu đỏ này đây!” Nixi thông thả bước vào, cô xoa huyết thái dương của mình, thứ ánh sáng này quá chói mắt, khiến cô bị đau đầu.

Cả năm người còn lại đều quay đầu về phía cô, không một ai lên tiếng, tất cả đều chờ cô. Nixi đã quay về hình dáng của mình, cô ngồi xuống trên trường kỉ, thờ dãi một hơi rồi nói: “Về việc tố bỏ đi mà không nói là lỗi của tớ, còn về việc tố đi đâu thì không thể nói. Đó là việc riêng của tớ, đừng nói với tớ là đến cả chuyện riêng tớ cũng phải được sự đồng ý của các cậu mới được giải quyết nhé?” Trong lời nói mang theo sự tức giận không che giấu, và cả bốn người kia đều hiểu nên họ im lặng.

Rồi Nixi nhìn về phía Sol, cô bé đã cất vũ khí và ánh hào quang đỏ rực đi, trở lại hình dáng ngoan ngoãn như một chú mèo nhỏ. “Còn về thân thể của Sol, thì lại là một câu chuyện dài, các cậu có muốn nghe không?”. Sol ngồi tựa vào chân ghế Nixi đang ngồi, nghiêng đầu về phía Nixi. Còn Nixi thì đưa

tay ra chạm nhẹ vào mái tóc của Sol, những lọn tóc dài trượt qua khe tay của cô. Vừa xoa dịu sự cảm xúc của cô gái nhỏ, Nixi vừa kể lại câu chuyện cách đây nhiều năm về trước, khi mà cô vừa được sinh ra không bao lâu.

Trong lịch sử các trận chiến của những vị Thần, thì cuộc chiến gần đây nhất xảy ra khi Nixi và các bạn vừa ra đời không bao lâu. Dù bị gọi là một cuộc chiến, nhưng hình thức diễn ra và hệ quả nó mang lại thì vô cùng khác lạ. Vì chỉ có bốn vị thần tham gia, nên trận chiến này còn được gọi là “Tứ Đại Phurong Thần”. Bao gồm Thượng Đế, nam thần Chiến tranh, nữ thần Bóng đêm, và Thần Chết, còn người đứng ra phán xử cho cuộc phân tranh này lại là nữ thần Hoa oải hương.

Nguyên nhân của cuộc chiến tranh thì cũng cực kỳ đơn giản, vì một câu nói của nữ thần Bóng đêm vô tình trêu đùa Thần Chết: “Em muốn nhìn thấy trên người anh có “Hào quang chiến thắng”!” Đối với một vị thần mà nói, việc có được “Hào quang chiến thắng” là điều không thể, chỉ khi họ trở thành người đứng đầu các vị thần, nắm trong tay sức mạnh tối cao thì hào quang mới tìm đến họ.

Lời thách đấu nhanh chóng được gửi đến cho người có địa vị tối cao lúc bấy giờ, chính là Thượng Đế, chủ nhân hiện tại của “Hào quang chiến thắng”. Những tưởng ngài sẽ tức giận vì yêu cầu vô lý trên, nhưng Thượng Đế lại hết sức vui mừng hồi đáp lại lời thách đấu, ngài đã hỏi nữ thần Hoa oải hương: “Cũng đã lâu rồi, ta không được đánh một trận hết sức mình, em cũng sẽ tham gia với ta chứ, em gái của ta?”

Nữ thần Hoa oải hương bế đứa trẻ vừa sinh trên tay mình, mỉm cười với ngài: “Không đâu, hãy để Jimmy tham gia cùng anh, em sẽ làm tòa án phân xử cuộc chiến này! Nên nhớ dù có ra sao, thì anh vẫn phải chịu trách nhiệm vì đã để cuộc chiến cá nhân này xảy ra, em sẽ ghi lại lịch sử một cách chân thực nhất!” Vị nữ thần đóng vai trò trọng trung cho cán cân và công lý đã bình thản để cho trận chiến vô nghĩa này xảy ra như thế đó.

Đối với năm người bọn họ, vì nhiều sự ràng buộc về thân phận và địa vị, có rất nhiều điều họ buộc phải từ bỏ, và kiềm chế. Cuộc chiến này trong mắt người ngoài là một cuộc nội chiến nhằm tranh giành quyền lực, nhưng chỉ người bên trong mới hiểu. Chỉ có như thế họ mới có thể gặp lại nhau dù trong chốc lát, thỏa thích đấu một trận cân sức mà không chịu sự gò bó nào. Bọn họ trước đây, hiện tại, và tương lai sẽ không bao giờ trở thành kẻ thù, bởi lẽ họ là những người bạn thân thiết của nhau.

Khi trận chiến bắt đầu, vì không muốn làm ảnh hưởng đến những vị thần khác, họ đã chọn tầng trời thứ năm làm nơi quyết chiến. Bao quanh toàn bộ khu vực là một kết giới mạnh mẽ, ngăn chặn bất kỳ ai muốn xâm phạm. Từ bên ngoài nhìn vào trong, những vị thần khác chỉ có thể nhìn thấy những tia sáng chói lòa rạch ngang tầng không đầy uy lực. Chứng tỏ bên trong đang diễn ra một trận chiến hết sức ác liệt, mà với sức mạnh của bọn họ thì không thể nào có cơ hội sống sót nếu trúng đòn.

Kẻ có thể đấu ngang tay với Thượng Đế và nam thần Chiến tranh thật đáng sợ, ánh sáng và bóng tối va chạm lẫn nhau, một cuộc chiến chưa bao giờ kết thúc. Ngay giữa lúc ánh sáng và bóng tối hòa quyện vào nhau, bỗng nhiên, nữ thần Hoa oải hương lại cảm thấy kỳ lạ. Một bản năng mách bảo người rằng, có điều gì đó không ổn đang xảy ra ở đây. Và rồi cơ thể hành động nhanh hơn lý trí, từ vị trí của người giám sát, người lại lao vào giữa cuộc chiến đó.

Thời khắc hai thứ vũ khí sắp sửa chạm vào nhau, thì cả hai vị thần đều kinh hãi tột độ. Sức mạnh trên tay họ tăng lên gấp bội, không phải vì muốn triệt tiêu lẫn nhau, mà là vì muốn tránh làm bị thương người trước mặt. Nữ thần Hoa oải hương đang đứng chắn giữa bọn họ, Thần Chết và Thượng Đế. Khi mà bốn người còn lại chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra, thì vũ khí bén nhọn đã xuyên qua cơ thể mảnh mai của nữ thần.

Thần Chết là người đầu tiên phản ứng, cơn tức giận của ông làm vũ khí bóng tối trong tay như bị tan chảy. Còn Thượng Đế thì sợ hãi đỡ lấy em gái của mình, nam thần Chiến tranh cũng lập tức lại gần bên bà: “Anna! Tại sao em lại làm vậy? Em biết rõ là chúng ta sẽ không làm tổn thương nhau kia mà!” Ông đau lòng ôm lấy nữ thần từ tay Thượng Đế, nữ thần Bóng đêm nhanh chóng cầm máu chảy ra từ vết thương cho bà.

Trong lúc đó, nữ thần Hoa oải hương chợt mỉm cười: “Tốc độ của mọi người đều rất nhanh, em không thể theo kịp được, nếu em không lao vào thì đứa trẻ này đến cả mảnh linh hồn cuối cùng cũng sẽ bị các anh hủy diệt!” Nói xong, bà nhẹ nhàng mở lòng bàn tay ra, từ trong lòng bàn tay của bà, một dải ánh sáng màu bạc mỏng manh bay lên, lấp lánh trong nắng vàng rực rỡ. Thần Chết kinh ngạc bật thốt lên rằng: “Một vị thần mới đang được sinh ra ư? Ngay tại tầng trời thứ năm này sao?”

Thượng Đế chăm chú nhìn dải ánh sáng ấy rồi chậm rãi gật đầu: “Tuy nói tầng trời thứ năm là nơi hư vô, mọi thứ đều không tồn tại được ở đây. Nhưng ở thế giới thần linh này, có gì là không thể xảy ra kia chứ?”.

Nữ thần Bóng đêm bao phủ dải ánh sáng bằng nguồn sức mạnh thuần khiết của mình. “Đứa trẻ này đang dần hấp thụ Thần khí để thành hình, muốn được sinh ra cũng phải đến hơn ngàn vạn năm nữa, vốn dĩ với Linh khí yếu ớt của bản thân nó phát ra thì chúng ta không thể cảm nhận được. Mọi người cũng đừng tự trách bản thân mình, dù vậy, em e rằng đứa trẻ này cũng không thể tiếp tục tồn tại được nữa, Linh khí đã bị phá nát hoàn toàn chỉ còn lại chút thần thức được Anna bảo vệ mà thôi.”

Nam thần Chiến tranh khẽ lắc đầu: “Linh khí căn nguyên bị phá nát, không thể cứu được nữa, chỉ có thể trách đứa trẻ này sinh ra không đúng thời điểm.” Thần Chết cũng thờ dài một tiếng, nếu hôm nay bọn họ không quyết đấu tại đây, thì có lẽ ngàn vạn năm nữa nơi này đã chào đón sự ra đời của một vị thần mới rồi. Còn Thượng Đế thì rơi vào trầm tư, ngài cũng không ngờ chỉ vì một lần gặp gỡ, lại vô tình sát hại một sinh linh còn chưa thành hình thế này.

“Không phải không có cách cứu!” Một giọng nói vang lên cắt ngang mạch suy nghĩ của mọi người. Nữ thần Hoa oải hương đã hồi phục sau khi vết thương được chữa lành, bà đón lấy dải ánh sáng từ tay nữ thần Bóng đêm. Từ phía dưới màn kết giới, một lỗ hổng nhỏ được mở ra, đón lấy một hình hài bé bỏng được mang lên từ Trolen. Bà ôm lấy đứa trẻ vừa được đưa lên ấy, cung nệm nó trong tay mình, “Bé ngoan của mẹ, hãy giúp cho người bạn tội nghiệp này được sinh ra lần nữa nhé!”

Đứa trẻ như hiểu lời mẹ nó nói, đã bật cười khanh khách, vung vẩy hai bàn tay mập mạp nhỏ bé. Sau đó, bất chấp sự ngăn cản của bốn người còn lại, nữ thần Hoa oải hương đã chia một phần sự sống của con gái mình cho dải ánh sáng yếu ớt kia. Cộng với sức mạnh của mình, bà đã đan kết lại những chỗ bị phá hủy trong sự sống của sinh linh kia. Bằng sự dịu dàng của mình, bà đã thành công đánh thức mầm sống sắp sửa mất đi đó, một vị thần mới

được sinh ra vào ngày hôm đó.

Đứa trẻ sinh ra bằng một phần sự sống của con gái nữ thần Hoa oải hương, khóc những tiếng khỏe mạnh trong tay Thượng Đế. Như báo hiệu cho cả thế giới rằng, nó đã đến, đã được sinh ra, và đã được tồn tại. Thượng Đế đặt cho đứa trẻ danh hiệu Nữ thần Ban mai, vì khi ông nhìn thấy dải ánh sáng kia, nó đã lấp lánh xinh đẹp tựa những tia nắng lúc bình minh.

Nam thần Chiến tranh tặng đứa trẻ vũ khí của mình, để nó dùng cây thương mà ông yêu thích nhất làm Thần binh. Nữ thần Bóng đêm chúc phúc cho đứa trẻ, tặng nó mái tóc và màu mắt đen huyền bí. Thần Chết lại trao cho đứa trẻ một cơ hội là không bao giờ chịu sự kiểm soát giới hạn tuổi thọ bởi vị thần Thời gian, sinh mạng của nó chỉ kết thúc khi con gái nữ thần Hoa oải hương lia đời. Nhưng làm sao con gái nữ thần Hoa oải hương có thể chết được, đứa trẻ đó là bất tử, vì thế nói một cách khác, nó cũng sẽ bất tử.

Cuối cùng, chỉ còn lại nữ thần Hoa oải hương, mọi người nghĩ rằng bà đã trao phần quà quý giá nhất cho nó. Nhưng không, bà vẫn tiếp tục tặng nó một thứ khác: “Sự sống của con là do con gái ta tặng, ta không hề có công sức gì cả. Món quà ta tặng cho con, chính là “Hào quang chiến thắng”, nó có thể được cho là nguyên nhân của trận chiến ngày hôm nay. Nhưng suy chút nữa, vì nó mà con đã bị hủy diệt, vì thế ta trao nó cho con, để nó bảo vệ con thay vì làm hại con.”

Các vị thần bình thường đều nghĩ rằng, “Hào quang chiến thắng” chính là của Thượng Đế. Nhưng ít ai biết rằng, hào quang ấy được tặng cho người mà ông yêu thương nhất nữ thần Hoa oải hương. Chính bà mới là chủ nhân thật sự của “Hào quang chiến thắng”, đáng lẽ bà sẽ giao nó lại cho con gái của mình. Nhưng nay bà tặng cho đứa trẻ kia, như lời chúc phúc của mình dành cho nó. Cuối cùng, cái tên của đứa trẻ được năm người đồng lòng đặt là: Sol Verdandi.

Ít ai biết đến câu chuyện về sự ra đời của Sol thật sự là như thế nào, họ chỉ nghe nói, có một vị thần mới sinh ra từ trong cuộc chiến “Tứ Đại Phương Thần”. Từ đó cô được nuôi dạy bên cạnh Liam và Nixiana, những đứa con của nữ thần Hoa oải hương và được biết đến như người thừa kế của Thượng Đế, kẻ sở hữu hào quang chói lòa.

Vì những nguyên nhân ấy, mà Sol đã luôn coi Nixi như chủ nhân của mình, bởi lẽ vì có cô mà Sol được tái sinh. Mạng sống của Sol cũng là của Nixi, sức mạnh cô nắm giữ cũng có vài phần tương tự Nixi. Và cả việc cô chưa bao giờ coi mình người thừa kế của Thượng Đế cả. Ngay cả nghĩ cũng không muốn nghĩ đến, việc mình phải ngồi lên vị trí ngọt ngào đó bao giờ.

“Kể như vậy chắc mọi người cũng đã hiểu tình hình rồi nhỉ, đứa trẻ này rất cứng đầu, từ nhỏ đã thích làm theo ý mình, luôn gọi mình là chủ nhân, đến giờ vẫn chưa chịu sửa thói xấu đó. Và cũng vì lý do này mà Sol tự tin sẽ đánh bại các cậu, Sol rất kiêu ngạo và em ấy có đầy đủ lý do để kiêu ngạo.” Nixi kết thúc câu chuyện dài trong sự kinh ngạc của mọi người. Anorld nhướn chân mày đầy vẻ khó tin: “Nhận được cả lời chúc phúc của mẫu hậu luôn có à, và cả ông già nhà tớ còn trao cho đặc quyền ấy nữa. Nói một cách sâu xa, chẳng phải Sol cũng được coi là em gái của mình hay sao?”

Nixi gật đầu, “Có thể nói là như vậy.” Lúc này, Anorld quay sang Kaharu đứng bên cạnh, trêu chọc: “Này em rể, bây giờ thì cậu không chỉ có một bà chị vợ khó tính là Nixi mà còn có cả một ông anh vợ là tớ nữa đây!” Kaharu cầm nín trước thái độ của Anorld, ngay cả Kayuki cũng đồng tình: “Anorld à! Chuyện hành hạ thẳng thộc này cậu cứ tùy ý!” Lần này thì Kaharu hoàn toàn bó tay.

Bạn đang đọc truyện *Học Viện Ma Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Chương 17: Nhập học (4)

Author: Mai Tuyết Vân

Trận bóng rổ kết thúc với chiến thắng áp đảo nghiêng về phía trường Tairano, người được mệnh danh là con át chủ bài đã chứng tỏ cho mọi người thấy mình hoàn toàn xứng với danh hiệu đó. Trong khi đồng đội ăn mừng trên sân thì Dan lại vội vã lướt qua những người khác mà chạy về phía băng ghế chờ. Ở nơi đó không có ai cả, trên băng ghế chỉ có một tấm thẻ đeo cổ nằm ngay ngắn, “Cô ấy đâu rồi? Lavender đâu rồi?” Dan hoảng sợ thật sự, cậu đã có được cảm giác bị mất đi nay tìm lại được, để rồi cuối cùng lại vụt mất.

Oma là người đầu tiên phát hiện ra sự kỳ lạ của Dan, cậu tiến nhanh đến bên Dan, đặt bàn tay mình lên vai cậu. “Dan, cậu không sao chứ? Cảm thấy không ổn ư?” Dan vẫn không quay lưng lại, cậu nhìn chăm chăm vào chỗ ngồi ban nãy rồi bỗng nhiên chạy vụt đi, để lại bàn tay đang lơ lửng trong không trung của Oma. Oma sững sờ trong giây lát: “Cậu ấy làm sao vậy?” Lúc này Dehansi mới đến gần chỗ cậu đang đứng, phủ lên đầu Oma một chiếc khăn mát lạnh: “Cậu ấy tìm kiếm bóng dáng của Lavender.”

“Cái gì?” Oma kinh ngạc nhìn Dehansi, cô mỉm cười buồn bã: “Lúc này, cậu ấy vô tình nhìn thấy một nữ sinh, tuy không nhìn rõ cô ấy như thế nào, nhưng khí chất và cả phong thái ấy rất giống với Lavender. Bây giờ, cô ấy đã đi mất rồi, sao cậu ấy lại không đuổi theo cơ chứ?” Oma chợt hiểu ra, thì ra ở cô gái ngồi ở băng ghế chờ đó chính là người Dan muốn tìm. Cậu còn tìm đó chỉ là học sinh khóa trên thuộc bộ phận giám sát hậu cần của ban tổ chức, lại không nghĩ rằng cô ấy có gì đặc biệt.

Lúc này, Dan vội vàng đến mức chẳng còn biết đã đụng phải ai nữa, cứ để mặc cho bản thân điên cuồng tìm kiếm. Không có ở đây, ở đây cũng không có, chỗ này không phải, cũng không phải chỗ kia. Hàng loạt những điều đó như nhấn chìm tâm trí của cậu, đúng lúc này Dan bất ngờ cảm thấy trước mặt mình tối sầm, rồi bất tỉnh lúc nào không biết. Thời gian ngừng lại khi cậu ngã xuống, mọi thứ xung quanh cậu hoàn toàn bất động, cậu ngã vào một bàn

tay quen thuộc và ấm áp. “Tại sao lại tìm kiếm tớ trong tuyệt vọng như vậy? Cái chết của tớ chưa đủ để khiến cậu từ bỏ sao?”

Lời nói của cô chứa đầy sự đau khổ, cô ôm lấy cậu vào lòng, thời gian bị làm cho đóng băng bằng phép thuật của cô. Nixi miễn cưỡng đưa tay lên chạm vào khuôn mặt của Dan, thứ ánh sáng thuần khiết bao phủ Dan. Cô xóa đi ký ức của cậu về cô, xóa đi tất cả mọi thứ đã từng ghi dấu tích của cô lại nơi này. Ánh sáng xuất phát từ Dan, lan tỏa ra mọi hướng, nó đi đến đâu thì những gì chứng tỏ cô từng tồn tại ở đây đều bị xóa sạch. Nixi thôn thức, chỉ cần một mình cô nhớ là đủ, không cần bất cứ ai nhớ đến cô nữa đâu, nhất là Dan, cậu chỉ nên có một cuộc sống bình thường và hạnh phúc.

Đó là tất cả những gì cô muốn làm khi đến gặp Dan lần này, cô không thể cùng lúc làm tổn thương nhiều phía. Chỉ còn cách vẹn toàn là khiến họ quên cô là ai và đã từng xuất hiện như thế nào trong cuộc đời của bọn họ. Những ký ức đẹp đẽ đó, một mình cô cất giữ là được rồi, một mình cô chịu đựng sự giày vò này là đủ rồi. Nixi nhắm đôi mắt lại, che giấu cảm xúc phức tạp đang xoay chuyển bên trong, về mặt đều không đối bình thân như không hề suy nghĩ điều gì.

Bên cạnh cô là Kayuki, đối diện chỗ cô ngồi lại là Sol, bên ngoài cỗ xe này, Arnold, Isojin và Kaharu đang thay nhau điều khiển ngựa. Cỗ xe chậm rãi chạy về phía Kalem, lần này họ không di chuyển bằng cách dùng mê trận. Vì chỉ những trường hợp đặc biệt, những vị thần mới sử dụng đến cách thức tiêu hao thể lực này. Các mê trận cũng có giới hạn của nó, hệ thống quản lý vô cùng chặt chẽ, và vô số quy tắc rắc rối trong việc sử dụng. Bình thường, các vị thần sẽ chọn những hình thức di chuyển thông thường như bọn Kayuki đang làm.

Mà nói đi cũng phải nói lại, bao quanh Học viện ma pháp là ba vùng kết giới vô cùng mạnh mẽ. Đến cả những vị thần nắm giữ sức mạnh tối cao hiện nay chắc chỉ có thể mở thông lộ để đưa mê trận đến bên ngoài rìa vùng kết giới thứ nhất mà thôi. Vì thế để tiện cho chuyến hành trình đi đến Học viện, bọn họ đã quyết định sẽ sử dụng xe ngựa. Bên trong cỗ xe yên tĩnh đến lạ thường, Sol vẫn cứ đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ. Bản nhạc cảm xúc bên trong Nixi rất mềm mại, cả Kayuki cũng không thấy điều gì bất thường, nhưng Sol thì có.

Cô không đọc được cảm xúc của Nixi, nhưng cô có mối liên kết chặt chẽ với Nixi, cảm xúc có thể được điều chỉnh để che giấu tâm sự thật, còn mối liên kết này lại không bao giờ nói dối. Sol biết Nixi cảm thấy như thế nào, một phần cảm xúc thật của Nixi cũng truyền sang cô khiến cô không thể không thờ dài. “Tiểu thư, người chưa bao giờ như vậy.” Cô không nhìn Nixi, mà lại cất tiếng nói với Nixi điều này. Nixi nghe được lời cô nói, khóe miệng nhếch lên thành một nụ cười, đôi mắt vẫn nhắm chặt: “Khi em lớn hơn một chút, ta tin em sẽ hiểu.” Sol vẫn không đồng tình với câu trả lời: “Có lẽ sẽ không, vì những điều này chỉ có người đã từng trải qua mà thôi.”

Lần này, Nixi mở mắt ra, trong con ngươi xanh biếc đã không còn nhìn thấy những tình cảm phức tạp nữa: “Phải, em nói đúng, chỉ có mình ta hiểu là được rồi.” Kayuki bị quên lãng trong cuộc đối thoại này, cô bé cũng không hề khó chịu, vì hiện giờ cô cũng đang có việc bận rộn cho riêng mình. Trên tay cô là bảng danh sách dài những thứ cần mua cho cả sáu người để có thể đến học viện nhập học.

Việc tổng hợp và phân chia lại số lượng một cách hợp lý nhất là điều cô thích nhất, ngoài ra cô còn quan sát cả bản đồ Kalem, tính toán xem sẽ bắt đầu đi đến nơi nào trước, và nếu quá đông phải đi đến đâu? Mùa nhập học là mùa cao điểm trong năm, nếu không lường trước vài trường hợp sẽ xảy ra thì e là bọn họ sẽ chết chìm trong dòng người đông đúc đổ xô về Kalem mua đồ.

Nhưng trước khi họ có cơ hội thực hiện kế hoạch hoàn mỹ của Kayuki thì phải đưa ba người là Sol, Nixi và Kaharu đến trình diện hội đồng phép thuật để tiến hành bài thi tăng cấp. Việc đó cũng không khiến Kayuki lo lắng nhiều, với năng lực của ba người bọn họ, Kayuki tin tưởng rằng họ sẽ đạt được kết quả tốt nhất có thể. Và thực vậy, những người trong cuộc cũng không hề cảm thấy lo lắng một chút nào.

Lúc đến cửa không gian nối kết giữa Troleum và Kalem, cỗ xe không hề dừng lại mà trực tiếp đi ngang qua đám lính canh. Vì người đánh xe lại chính là Quốc vương Kalem đáng kính Arnold, nếu một người có địa vị tối cao như vậy điều khiển xe ngựa, vậy ai sẽ là người có vinh hạnh ngồi bên trong đây? Chính vì lẽ đó mà quân lính không thể cũng không dám ngăn lại, để cho chiếc xe tự do vượt qua trạm kiểm tra an ninh.

Nhưng khi vào đến chốt kiểm tra an ninh phía trong, thì cỗ xe bắt buộc phải dừng lại, Nixi cũng không cảm thấy ngạc nhiên gì mấy. Cô chậm rãi bước xuống xe cùng với Kayuki và Sol, Arnold đã đưa cho bọn họ những “Vỏ ốc của Ray” từ trước, đây cũng là lúc cần sử dụng đến thứ này. Sáu người bọn họ đứng trước cỗ xe ngựa, đối diện với họ lúc này có sáu người bí ẩn khoác áo choàng màu đen che kín mặt. Sự lạnh lẽo trong hơi thở toát ra khiến cho người khác rung mình, họ là những kẻ thu thập linh hồn, thuộc hạ đặc lực của Thần chết. “Hãy cho chúng tôi xem giấy thông hành thừa các ngài.”

Sáu người bọn họ tiến lên phía trước, từng người một đứng đối diện với một người áo đen, họ đưa tay phải lên, đặt vào lòng bàn tay đang mở sẵn của người trước mặt mình. Một tia sáng phát ra lóe lên từ nơi hai bàn tay chạm nhau, kẻ sở hữu chìa khóa đang tra chìa vào ổ, khi chìa đã khớp, cánh cửa Kalem sẽ lập tức mở rộng chào mừng kẻ đó. Vỏ ốc của Ray chính là chìa khóa, còn những kẻ thu thập linh hồn lại đóng vai trò như những chiếc ổ khóa.

Nụ cười hiềm hoi nở trên môi những kẻ thu thập linh hồn, đã rất lâu rồi, cả sáu người này mới trở về Kalem cùng lúc. Và còn hơn thế nữa, người đặc biệt đó cũng đã đến đây, Kalem sẽ lại một lần nữa bừng sáng, tầm nhìn trong ánh nắng rực rỡ. Sau khi việc xác nhận hoàn thành, hàng người áo đen tách ra làm đôi rồi cung kính cúi người lui ra sau, “Chào mừng các vị đã đến với Kalem, vùng đất của những linh hồn.” Cánh cửa bằng sắt nặng nề mở ra sau lưng bọn họ, tiếng ma sát vang lên rất chói tai khiến Sol phải che đôi tai của mình lại.

Phía sau cánh cửa, thế giới Kalem đột nhiên bừng sáng, đường chân trời phía Đông bỗng nhiên chói lóa, mặt trời dần dần xuất hiện ở nơi đó, tỏa sáng rạng ngời. Nixi không kịp thích ứng, cô khẽ nhắm mắt lại, nhưng trước khi cô kịp làm vậy thì đã có một bàn tay đưa ra che bớt ánh sáng đó lại. Arnold vui vẻ thì thầm bên tai cô: “Mừng cậu đã trở về Kalem, nơi này lại một lần nữa bừng sáng vì cậu.” Nixi mỉm cười, cậu ấy vẫn còn nhớ, thời tiết ở Kalem có một sự liên quan mật thiết đến tâm trạng của Quốc vương Kalem.

Chỉ cần Arnold muốn, thì mùa hè sẽ biến thành mùa đông, còn trời đang nắng sẽ lập tức đổ mưa. Kalem là nơi ở của những linh hồn, nó luôn âm ảm và tu tối, mang trong mình sự bi thương của những kẻ đã chết. Nhưng một khi Nixi đặt chân đến nơi này, thì mặt trời sẽ lập tức mọc lên sưởi ấm vạn vật, vì cô từng nói cô rất ghét bóng tối ở nơi này. Và rồi Arnold đã luôn khắc sâu điều đó vào lòng, mỗi lần cô đến, cậu đều sẽ để cô nhìn thấy ánh nắng ấm áp của mặt trời, được tắm mình trong những điều đẹp đẽ nhất.

Kalem chỉ bùng sáng vì Nixi và sẽ mãi mãi là như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Học Viện Ma Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.